HAYATİ SİR

Ey Aşk! Ey en sevdiğim!

.com

© sahibi kullanıcı kendisidir

hayykitap

Hayati Sır

EY AŞK!
EY EN SEVDİĞİM

(O saklı kelime benim)

hayykitap

Hayykitap - 157
Gizli Hazinenin Keşfi - 11

Hayati Sır
EY AŞK!
EY EN SEVDİĞİM!
(O saklı kelime benim)

Kapak: Latif Çetinkaya
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2011

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sok.
No:36 Akatlar Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com

Bu kitabın telif hakları Hayykitap'a aittir.
Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bismillâhirrahmânirrahîm

“Gerçek şu ki insan, öz benliği üzerine yönelmiş
keskin ve derin bir bakıştır.”

Kıyâmet 14

“Sonra ona bir biçim verdi ve onun içine kendi ruhundan üfledi. Sizin için, işitme gücü, gözler ve gönüller vücuda getirdi. Ne kadar da az şükredersiniz!”

Secde 9

“Allah’a inanıp O’na sarılanları O, kendisinden bir rahmetin ve lütfun içine sokacak ve onları kendisine ulaşan dosdoğru bir yola kılavuzlayacaktır.”

Nisa 175

“Ve suçlular hoş görmese de Allah, hakkı, kelimeleriyle ortaya çıkarıp kanıtlayacaktır.”

Yûnus 82

“Dünya hayatında da âhirette de müjde vardır onlara. Allah’ın kelimelerinde değişme/değiştirme olmaz. İşte budur o büyük kurtuluş.”

Yûnus 64

O saklı kelime ‘hayati sır’dır’!

Hayati Sır’rın bir bilinmezi varmış... Bunca zamandır saklayabilmiş kendini... Ama her ‘oku’yucusuyla da paylaşmış bu ‘hayati sır’rını! Ve onu bilen, kendini de bilmiş... Kendini bilen de Rabbini bilmiş...

Şimdi soruyorlar bana bu ‘Hayati Sır’ kimdir diye... Şöyle söylüyorum onlara... Kitaplarının dışında ‘bir’ Hayati Sır yoktur! Hayati Sır ‘bir’ kalemdir... O ancak yazarken ‘hayat’ bulur! Ve yazı bittiğinde ise ‘bir’ Hayati Sır kalmaz artık! Ondan tek ‘bir’ yüz kalır geriye o da kelimelerdir! Ve bu kitaptaki tüm kelimelerin içinde saklı olan o tek ‘bir’ kelimedir!

Ey Aşk

Ey en sevdiğim

İşte o saklı kelime ‘hayati sır’dır!

Bu kitabı ‘oku’yabilmek için ‘âşık’ olmak ‘bir’ zarurettir!

Zamanı bildik biz! Bu zamanın ‘bir’ insan zamanı olmadığını! Hızı ve şeytanı...

Sonsuz ‘bir’ hayal kurduk sonra... Tam bir Cennet tasavvuru... Kelimeleri birer birer aldık o hayalimizin içine... İşte şimdi o hayalin içinden yazıyoruz size... Hızımız ‘bir’ Cennet hızı! Hiçbir ‘şey’ bozamaz artık bizim ‘bir’liğimizi!

Ey Aşk! Ey aşkın kelimeleri! Tek ‘bir’ sözle başladı ‘hayat’! Ve biz tek ‘bir’ sözle bildik kendimizi...

Ve o an olduk işte! Ne olduysa o tek ‘bir’ anın içinde oldu... Ve hâlâ o tek ‘bir’ anın içinde oluyor tüm olacak olanlar da!

Ey aşkın sözü! Aramıza katılacak olanların da kalplerinde her ‘şey’den önce tek ‘bir’ söz olmalı! Ve tek ‘bir’ sözle gelmeliler dünyaya... Aşk! Aşk! Aşk!

Ey Aşk! Hiç kimliksiz bir hayat olur mu? İnsan kime ait olduğunu bilmelidir bu dünyada... Ve kime âşık olduğunu... Tek ‘bir’ aşk için yaratıldığını...

‘İnsan’ aşk için yaratılmıştır... Aşkın dili ise ‘dua’dır... Her dua ‘bir’ aşk mektubu gibi olmalıdır sevdiğine...

Ey Aşk! Aşkın tek ‘bir’ dili vardır... Bu dili öğrenebilmek içinse ‘ibadet’ şarttır... İbadetini yerine getirmeyen bir insanın sözleri bazen kâinatın ahengini bozabilir... Anlaşılmaz olur o dil... O konuşmanın içine istenmeyen bazı ‘şey’ler karışır...

O ‘şey’ şeytandır! Şeytanın dili kâinatın ‘bir’liğini bozabilir... Ve bizi o tek ‘bir’ aşkın dışına düşürebilir! Cennet’ten çıkarır... ‘Bir’ Cennet

sözünü bize unutturabilir...

Ey Aşk! ‘İnsan’ Cennet’in dışında yaşayamaz! ‘İnsan’ın asıl hayatı Cennet’tedir... Dünya, sayısal bir gerçekliktir! Ve ateş üzerine yazılmıştır! İnsan ölünce ya ateşin kendi olur ya da Cennet’te sevdiğine kavuşur... Tek ‘bir’ olur... Nur üzeri nur olur...

Ey Aşk! Ey en sevdiğim! İşte açıklıyorsun şimdi bana! ‘O saklı kelime benim’!

Aşkın ‘bir’ dili içinde yazıldı bu kitap! Kelimeler kendileri geldiler yazıya... Ve ‘bir’ ağaç gibi ‘kalem’in dallarına kondular önce... Ve o kalemin birliği üzerinden birer birer kâğıdın üzerine indiler...

Şimdi ‘oku’ma zamanı işte! Tam da zamanın sonuna yaklaşırken!

Kendini bilen Rabbini bilir elbette!

Bu kelimeleri ‘oku’yabilen her secde kardeşim de inşallah kalbinde saklı olan o tek ‘bir’ kelimeyi bulabilir!

Tek ‘bir’ kelime!

Ve tek ‘bir’ aşk!

Başlıyor işte ‘hayat’!

Ey Aşk!

Ey insan ‘kıyam’ et artık!

Sayısız günler içindeyiz... Sayısız günler! Şu an itibariyle sayısız günler içindeyiz! Şu demek bu... Hiçbir sayı geçerli değil artık... Bir ya da bin hiç önemli değil... Her an gelebilir zamanın sonu!

‘Dua’ya sarılmanın tam sırası... İşte şimdi şu an ihtiyacımız var kelimelere... Kelimelerle yapılacak ‘bir’ duaya... Göklere ‘bir’ sesleniş!

Ey Aşk! Aşkın sesi... Kelimeleri ve müziği... Hepimizi içine alan ilahî ‘bir’ an... Bir secde anı...

O secde anının içinden göklere ‘bir’ yükseliş... ‘Bir’ Miraç hali! Ve o halin içinde tüm secde kardeşleri!

Sessiz bir bekleyiş içindeyiz şimdi... Her an kabul edilebiliriz huzura... Ey secde kardeşlerim! Cennet kelimelerinin koruyucuları... Nur yüzlü cemaat... Açıklıyorum işte şimdi size... O saklı ‘kelime’ benim...

Ey Aşk! Ey en sevdiğim! O saklı kelime benim! Hayatın tüm ‘oku’malarını yapmaya çalıştık biz bunca yıl! Sonra anladık ki her secde kardeşim aslında ‘bir’ nur kardeşim! Ve bildik o an işte seni! Tüm saklı kelimeleri! Kâinatı ‘oku’yabilmek için tüm saklı kelimelerin ‘bir’ gün gelip ortaya çıkmalarını beklememiz gerektiğini anladık... Ve öyle bir zaman işte! Hepsi, birer birer ortaya çıkacak artık tüm saklı kelimeler... Ve o zaman ‘bir’ zaman olacak! O ‘bir’ zamanın içinde ‘hidayet’e ereceğiz hepimiz... İşte o ‘bir’ zamanın içinde görünecek bize ‘Mehdi’ Aleyhisselam...

Zamanın sonu ve ‘Mehdi’nin gelişi! Bu kitap ‘Mehdi’nin gelişini haber veriyor ‘kalb’lerimize! Ve O’nun nur cemaati olmaya çağırıyor...

Elbette tüm yanlış anlamalardan Cenab-ı Allah’a sığınırım... Biz kimiz ki! Cenab-ı Allah’ın sevgili ‘bir’ kulu olabilmek için her an hayırlı ‘bir’ iş ve oluş içinde olmaya çabalayan secde fakirleriyiz...

Sadece şunu söylemeye çalışıyoruz... Her insanın kalbinde saklı ‘bir’ ‘kelime’ vardır... Ve bu ‘kelime’ onda açığa çıkacak en belirgin Esmaü’l Hüsna’dır... İnsan, kalbinde olan o Esmaü’l Hüsna’yı bilebilmek için gayret göstermezse kendini hep eksik hissedecektir... Ve belki de kalbine ‘bir’ giriş yapamayacaktır... Kendi kalbine ‘bir’ giriş yapamayan insan ise o ‘bir’ kalbe hiçbir zaman ‘bir’ giriş yapamaz! Tek ‘bir’ insan olamaz!

İşte bu ‘saklı kelimeler’ zamanın sonu gelince ortaya çıkacaklardır! Ve tüm bu insanlar, şeytanın karşısında tek ‘bir’ insan gibi kıyam edeceklerdir!

Belki de kıyamet budur!

Ete kemiğe bürünen tek ‘bir’ kelime!

Ey sevdiğim! En sevdiğim! Bu dünya hayatı yerine senin Cennet’ini seçtim ben... Ve Cennet için hazırladım kendimi... Cennet’te ‘bir’ insan olabilmek için!

Cennet’i bilemedik ‘hiç’! Biz bu dünyada ‘bir’ insan olamadık! Yolumuzu kaybettik... Şeytanın ‘haz’ oyunları içinde yandık, kavrulduk!

Şimdi söze getirmeye çalışıyoruz işte bu Cennet yolunu... Cennet’ten dünyaya ‘bir’ yol olduğu gibi dünyadan Cennet’e de ‘bir’ yol vardır... Kim Allah’ın ipine sıkıca sarılırsa o yeniden Cennet’e yükselir...

Cennet bahçesine kavuşan ‘bir’ insan için artık ‘söz’ bitmiştir! ‘İnsan’ ilahî sözün kendisi olmuştur! İşte ‘kelimeler’in sırrı da buradadır! İnsanın bildiği, meleklerin ve şeytanın bilmediği sır! Özün özü olmak!

Dünya hayatının içindeyken insanın her ‘şey’e rağmen yine de ‘bir’ özü vardır! Ve işte bu özün özü insana ancak Cennet’te açılır! Ve ‘insan’ kim olduğunu bilir!

Cennet’e kavuşamayan insan bu özünü kaybeder! Ve kim olduğunu bilemeden ölür... Cehennem ateşine odun olur...

Dünyada hazzın ateşiyle yanan ama bunu fark edemeyen insan, öte dünyada, Cehennem’in ateşiyle yanarken maalesef bunu hissedecektir... Ve o dayanılmaz acı içinde artık tövbe etse bile eğer büyük günahlar sonucunda Cehennem’e düşmüşse affedilmesi pek mümkün olmayacaktır... Elbette en doğrusunu Cenab-ı Allah bilir...

Ve aşkın nurani denizindeki o ‘bir’ kullar ise ‘bir’‘bir’leriyle aralarında hiçbir söz olmadan anlaşacaklardır... Cenab-ı Allah’ın ‘kelimeler’i gibidirler hepsi! O ne derse o olur artık!

Ey Aşk! Aşkın ‘bir’ kelimesi olabilmek için yaratıldık biz! Aşkın ‘bir’ kelime! Ve aşkın ‘bir’ hâli işte!

Dünyadaki bu sözün daha fazlası için izin yok bize! Bu sözlerin devamı için ‘bir’ secde kardeşliği zaruriyeti vardır artık! Çünkü bu dünyadaki ‘bir’ secde hali, Cennet’in ilk habercisidir bize... Söz yoktur orada! ‘İnsan’ ‘bir’ kelime olmuştur artık! Ve O ne derse o olur!

Her ‘kelime’ ‘bir’ insan için ete kemiğe bürünmüştür! Ve ilahî ‘bir’ söz olmuştur!

Kâinatı ‘oku’yabilmek için bu secde dilini iyi bilmek gerekir... Çünkü bu dil ‘bir’ Cennet sözüdür!

Ve iyiliğin kılıcıdır!

Ey aşkın diliyle konuşan Hayati Sır! Zamanın sonuna mı yaklaştık yoksa? Ve ‘insan’ için bu dünya hayatı artık sona mı ermek üzeredir?

Zamanın sonu aslında ‘insan’ın Cennet’teki hayatının ‘bir’ başlangıcı da değil midir? Ve bu başlangıç ‘bir’ söz müdür?

Cenab-ı Allah’a verilen ‘bir’ söz...

‘Hayat’ böyle başlamadı mı zaten?

Tek ‘bir’ sözle!

Zamanın sonu yaklaşırken bir Cennet tasavvuru!

Sona yaklaşıyoruz! Kelimelerle kurulacak cümlelerin sonuna... Camilerde buluşamayacağız belki de bir daha! Yolumuz kesilmek isteniyor! Birer birer yakalamak istiyorlar bizleri... Evlerimizde, bahçelerimizde, hastalarımızın başında ve o mahzun çocuklarımızı severken en savunmasız bir haldeyken kendi evlerimizde...

Ey hiç kimsenin haberi olmadan bu Hak yolunda sessizce şehit düşmüş secde kardeşlerim... Ey bu uğurda şehit düşmeyi göze almış nur kardeşlerim! Zamanın sonuna yaklaşıyoruz... Ve biz biliyoruz ki bu dünya hayatı gelip geçicidir... 'İnsan', ahireti için yaşar... Ve bir an önce Rabbine kavuşmayı özler... Dünya hayatı sadece bir imtihandır... Nefsini ehlileştireceği bir imtihan... Kendi melekelerinin kıymetini bilirse şeytanın hızını reddeder insan... Ve melekelerini doğru kullanarak yeniden Cennet'e döneceği günleri düşünür...

Ey meleklerin secde ettiği insan! Ve şeytanın hızından başı dönmüş, günaha saplanmış sanal insan... Dünya hayatı sonsuz değildir... Kim sana böyle söylüyorsa büyük bir aldanış içindedir... Ve bizden daha çok en iyi o bilir zamanın sonuna yaklaşıldığını!

Şeytandır o!

Şeytanı tanımak için son günler işte! Onu bir an önce tanıyın ki tuzaklarından korunun! Yoksa şeytana ait olacaksınız çok yakında... Ve hiç kimse, kendiniz bile anlamayacaksınız belki de ona ait olduğunuzu... Sanacaksınız ki şeytan sizlerin iyiliği için çalışıyor... Ve dünya hayatını insana kolaylaştırıyor... Tüm güçlerini şeytan, insanın hizmetine sunuyor...

Ey Allah'a adanmış 'bir' ömür süren secde kardeşlerim! Şeytanı tanıyın... Kendi şeytanınızı tanıyın... Ve onun size hizmet etmesine izin vermeyin! Çünkü şeytan, 'insan'a hizmet etmez... Öyle bir tuzak kurar ki insana, sen tüm ömrün boyunca şeytanın sana hizmet

ettiğini sanarken, bir bakarsın ki ona bağımlı hale gelmişsin... Ve şeytanın ateşini besleyen odun olmuşsun!

Ey nur kardeşlerim! Birbirimizin aynasıyız biz! Ve birbirimizin aynısıyız! Allah'a yakın olmaya gayret ediyoruz hepimiz... Ve biliyoruz ki her namazımızda Cenab-ı Hakk'a daha yaklaşıyoruz...

Ey Cennet'in kelimeleri! Şeytan en çok sizlerden korkar... Sizlerin okunması onun tüm oyunlarını bozar... Önce 'oku'mak, sonra da 'oku'nmak içindir bu dünya hayatı... 'Oku'mayı bilmeyen insan yazamaz... Kâinatı okuyabilen insan ise yazmadan duramaz... Ve o 'yazı'ları 'oku'yabilenler bugünün secde kardeşleri olmuşlardır 'bir''bir'leriyle...

Secde kardeşleri ne zaman bir araya gelip 'nur' kardeşleri olabilirlerse işte o zaman şeytanın tüm oyunu bozulacaktır...

O zaman bu zamandır belki de!

Şeytanın ortaya çıkması ve zamanın sonu ise belki de çok yakındır!

İman edin artık!

Aşksız ‘bir’ insan olmaz!

Ey Aşk! Nefsimi senin için öldürdüm! Bu dünyaya ait hiçbir ‘şey’ kalmadı artık kalbimde... Yalnızca Cennet kelimeleri! Ve o kelimelerin bağlı oldukları melekeler! O melekeler değil mi bizi bu dünyadan Cennet’e götürecek olan ‘asıl’ kelimeler?

‘Kelimeler’le düşünür insan... Ve o kelimelerle yükselir Cennet’e... Ne zaman ki kelimeler susar, ateşten sayılar başlar... İşte o anın içinden düşeriz Cehennem’e... Kelimelerin yüzü olmasına karşılık, sayıların bir yüzü yoktur... Yüzsüzdür ateş! Ateşin bir yüzü olmaz... Şeytanın hiçbir anlamı yoktur artık melekler dünyasında... O tüm melekelerini kaybetmiştir ‘insan’a secde etmediği o anın içinde! Cinlerden olmuştur şeytan... Şeytanın hiçbir anlamı yoktur artık...

İnsan tek ‘bir’ mana üzerine yaratılmıştır... İşte o ‘mana’ aşktır! Rabbine âşıktır insan... Melekler bu yüzden yeryüzü halifesi insana secde etmişlerdir... Ve bu dünyada onun melekeleri olmuşlardır!

Ya şeytan da insana secde etseydi o zaman ebediyete kadar Cennet’te kalabilecek miydi insan?

Ve bu dünya ne olacaktı o zaman! Bu dünya var olabilecek miydi? ‘İnsan’ aşkı bulabilecek miydi? ‘Bir’ aşk için yaratıldığını anlayabilecek miydi? Ve Cennet’e döndüğünde bu hasretin sona ereceğine tefekkür edip her anını Allah aşkıyla doldurabilecek miydi?

Ey Aşk! Ey en sevdiğim! Bu ‘aşk’ı yaşayabilmek için şeytanın tuzağına düştü belki de insan! Ve bunca yıl sevdiğinden uzak kaldı! O’nu her an daha çok özlemek için... Ve bu ‘aşk’ uğruna dünyadaki her ‘şey’den kendi iradesiyle vazgeçebilmek için...

İnsan bu dünyada ‘şeytan’ın kendisine vaat ettiği iktidarlardan vazgeçebilirse Cennet’in kapıları ardına kadar açılacaktır ona... Ve insan ancak aşkı sayesinde bu dünyadan kurtulabilecektir... Aşksız ‘bir’ insan olmaz! Bu dünyada aşksız kalan insan, şeytanın oyuncağı olur...

Ve Cennet’i yitirir... Rabbine kavuşamaz... Cehennem’e odun olur...

Artık evleri terk etmek zamanıdır!

Ağaçların çevresinde dönüp duruyorum... Her ağacın çevresini dönerken farklı bir Esmaü'l Hüsna'nın zikrini yapıyorum... Ve yağmur başlıyor... Yağmurun altında o ıslak toprağın üzerine bırakıyorum gövdemi... Yağmur suyuyla abdest alıp, yüzümü kıbleye dönüyorum ve namaza duruyorum... Yağmur daha hızlanıyor... Yağmur daha hızlanıyor... Yağmur daha da hızlanıyor... Ve sonra da ansızın duruyor... Namazı bitirip, avuçlarımı gökyüzüne açıp dua ediyorum... Parmaklarımın arasından ışıl ışıl parıldayan su damlacıkları düşüyor toprağın üzerine... Ve güneş çıkıyor... Isınıyor vücudum... Şükrediyorum Allah'a... Gözyaşlarıma mani olamıyorum...

Sevinç gözyaşları içinde dönüyorum eve... Yüzümde kaynağını bildiğim 'bir' ışık var şimdi... Evde beni bekliyor secde kardeşlerim... Mescitte toplanmışlar hepsi... Ve kaynağını bildiğim o ışıklı yüzümle onlara bakıyorum...

Ey tüm secde kardeşlerim! Ey tek 'bir' kaynaktan ışık alan nur kardeşlerim! İşaret geldi hepimize... O 'bir' kalbimiz aldı ışığı! Cennet kelimeleri bizim kalbimizi kendi evleri bildiler... Ve biz sizlerle hiç konuşmadan anlaştık yıllarca... İşte şimdi o işaret geldi... Ve biz çıkarıyoruz artık 'kalb'lerimizdeki kelimeleri dışımıza... Konuşmaya başlıyoruz...

Ey itikat! Ey hikmet sahibi 'emin' kullar! 'Bir' kullar! Birbiri ile 'bir'lenen tek 'bir' olan emin kullar! Kalbin büyük cihadını tamamlamış en emin kullar...

Her 'bir'imizin 'hayat'ı tehlikededir şimdi! Her anı 'bir' an gibi yaşamalıyız artık! Ve birbirimizden ayrılmamalıyız... Sadece bizim değil 'hayat'ın kendisi de tehlike altında şimdi... Ağaçlar, kuşlar, tüm mahlûklar, toprak, deniz, hava ve 'insan' tehlikede... Ey secde kardeşlerim! Ağaçların üzerine yağmurların yağmasını önlemeye

çalışabilirler artık! Güneşin ışıklarının bize ulaşmasını engellemeye çalışabilirler! Yediklerimizin tamamının genetiğini değiştirmeye çalışabilirler! Ve insanın kendisinin yarı teknolojik bir hale gelmesi için her ‘şey’i kullanabilirler!

Ey secde kardeşlerim! Dünya her an şeytanın tuzağının içine doğru hızla çekiliyor! Şeytan tüm ‘haz’ silahlarıyla insanı kendine bağımlı hale getirebilmek için her türlü sanal oyuncağı kullanıyor! Elektromanyetik bir tehlike altında tüm çocuklar... Annelerinden, babalarından çok ‘ateş’e bakıyorlar... Ateş içinde vücutları... Ve aileler memnunlar bu durumdan... Çocuğumuz güven içinde içerdeki odada diyorlar... Ona bir ‘şey’ oluyorsa bile çocuğumuz gözümüzün önünde işte!

Ey! Ey! Ey! ‘Hakikat’e kör olmuş ebeveynler! Çocuklarınız bir daha bahçeye çıkamayabilirler! Sizi göremeyebilirler! Yüzsüz şeytanın o küçücük ekranların içinden onlara gösterdikleri kadardır artık tüm tabiat onlar için... Yüzsüz ateş! Yüzü olmayan o ateşe bir ömür boyu bakacaklardır belki de bu çocuklar... Ve öldüklerinde de bu ateşin kendisi olacaklardır!

‘Ateş’ olacak çocuklar!

Bu çocukları kurtarabilmek için belki de son vakitler içinde olabiliriz...

Son ‘bir’ zaman!

Ağaçları, kuşları, meyveleri, tüm mahsulleriyle son ‘bir’ zaman işte!

Yeniden yağmur başlıyor... Tüm secde kardeşleriyle bahçeye çıkıyoruz... Ve bir daha evlere dönmüyoruz...

‘Zalimler için yaşasın Cehennem’!

Seçim sizin özgür iradenizin! Ya Cennet ya Cehennem!

Aşk zıtlıktan doğmaz! Aşk birlikten doğar! Aşk tüm zıtlıkları içinde eritir ve ‘bir’ler... Ancak ‘bir’ olabilen insanlar âşık olabilirler... Aşk ‘iyi’ bir haldir... Kanındaki tüm ateşler nura dönüşmüştür... İnsanın ‘kalb’ aynası tertemizdir şimdi! Yüzü Cenab-ı Allah’a teslim olmuştur... ‘Aşk’ Allah’a teslim olmaktır... Allah’ın sevgili ‘bir’ kulu olmaktır... En sevgili ‘bir’ kulu...

Ey en sevgili! Ey tüm kâinatı kendi kalbinin içinde ‘bir’leyebilen en sevgili! Aşkın sahibi... ‘İyi’ ‘bir’ ‘insan’! En iyi insan...

Aşkın içinde ‘ateş’ barınmaz! Eğer o aşkın içinde ateş barınıyorsa ‘şeytan’ da oradadır... İnsanların tutku dolu aşk dedikleri belki de budur! Cenab-ı Allah’la aralarına şeytanı almışlardır... Kalbi kandırmışlardır!

Ey aşkı ile yanan ve elmasa dönüşen sevgili! İnsan elmas olduktan sonra ‘ateş’le işi biter! Bir daha şeytanın ateşi ile yanmaz artık... Şeytanın görevi bitmiştir... Şeytan işsiz kalmıştır!

Ey ateşten bahçelerde yanmak isteyen tutku dolu âşıklar! O bahçeler size tuzaklarla doludur... Kendinizi şeytanın ateşi içinde yanar bulabilirsiniz birdenbire! Ve bunu anladığınızda artık çok geç kalmış olabilirsiniz... Şeytanın yüzsüz ateşi sizi esir almıştır...

İnsanın o mübarek yüzü yanmış kül olmuştur... Sizin de ‘bir’ yüzünüz yoktur artık aynı şeytan gibi! Cennet’e bakan yüzünüz, Cehennem’e bakan bir karanlık haline gelmiştir!

Ey Cennet sessizliği içinde kelimelerle kendine ‘bir’ kâinat kuran insan! Ve kendini Cehennem’de bulup, yüzü alacakaranlığa dönüşmüş insan! Hazzın insanı! Ateşten bahçelerde haz içinde yan şimdi!

Cennet ‘sessiz’dir! Huzur içinde olmak belki de budur... Huzuru bozabilecek hiçbir ‘şey’e izin yoktur! Hiçbir haz ateşine! Hazzın yaşanabilmesi için ateşin yükselmesi gerekir! Cennet’te bir defa hazzın ateşi yükselmiş ve insan Cennet’ten çıkarılmıştır!

İnsan bu dünyadayken içinde kavrulduğu haz ateşi ile Cennet bahçesinden devamlı olarak çıkarılmaktadır zaten! Bu her çıkarılması ise onun Cehennem’deki ateşini daha fazla körüklemektedir!

Yüzsüz bir insan! Ve gövdesi ateşler içinde... Daha fazla bir söze ihtiyaç var mı şimdi? İnsan bu dünyadayken seçimini ‘iyi’ yapmalı...

Ya nur yüzlü ‘bir’ insan olarak, ebediyete kadar Cennet’te huzur içinde yaşayacaksın ya da yüzü olmayan ateşten bir gövdeyle sonsuza kadar yanacaksın...

Seçim sizin özgür iradenize bırakılmış!

Secdenin hikmeti ve ‘bir’ alın yazısı!

Ya ‘aşk’ olmasaydı! Ve biz ‘âşık’ olmasaydık... Dünya tüm kapılarını kapatırdı o zaman üzerimize ve biz Cennet’e çıkamazdık...

Ey aşkın Cennet’e açılan kapıları! Ey bu dünyadan bizi kurtaracak âşık ve maşuk ilişkisi! Ey sevdiğim! Ey en sevdiğim! Ey aşkın ‘bir’ hali! Tek ‘bir’ hali! Artık bu dünyada kaldığımız her an zulümdür bize... Ölmeden önce ölerek bir an önce kavuşmalıyız Rabbimize... ‘Bir’ ‘an’ ‘önce’!

Ey sevdiğim! Ey en sevdiğim! Gönlümüzün tüm kapıları açık sana... ‘Temiz’ bir ‘kalb’le bekliyoruz seni her secdemizde... Ve aslında o her secde anında ölüyoruz biz bu dünyada...

Ey Aşk! ‘Aşkın’ ‘bir’ hali bizim için her secde anı... O anın içinde hep ölüyoruz biz bu dünyada... Ve o an işte Cennet’in tüm kapıları açılıyor bize...

Cennet’ten dünyaya yeniden dönebilmemiz için senin ‘bir’ ruhuna ihtiyacımız var yine... Ve o ‘bir’ ruhla işte yeniden dönüyoruz dünyaya...

Sabahın o sıcacık kucağında bir ‘dua’ zamanı şimdi! Tüm kelimelerinle ‘dua’ ediyor dünyadaki her merhametli insan... Çocuklar en masum uykularından uyanmamışlar daha... Rüyalarında Cennet’i görüyorlar belki... Ve Cennet’ten dünyaya ‘bir’ ruh iniyor... Tertemiz ‘bir’ ruh... Tek ‘bir’ ruh...

Biliyoruz o ruh üzerinden soru sorulmaz sana... ‘Hiç’ ‘bir’ soru sorulmaz! Ve bu soru sorulsa bile ‘hiç’ ‘bir’ cevabı olmaz! Ancak tek ‘bir’ cevabı vardır bu sorumuzun belki de! Bu cevabı da her insan kendi ‘kalb’inin içinde bulabilir... ‘Kalb’in sırrı işte buradadır... ‘Kalb’ sana kim olduğunu söyler!

Ama bu konuşmanın olabilmesi için bu dünyayı öldürmen gerekir kalbinin içinde... Bu dünyada ölmeden önce ölmen gerekir... Ve Cennet'te 'var' olman... 'İnsan' bu dünyada yok olmadan Cennet'te nasıl 'var' olabilir ki!

'Bir' varlık kazanabilmek için bu dünyada yokluk şarttır!

Dünya yok olunca, insan aslı ile var olacaktır Cennet'te! İnsanın kendi aslı ile tanışabilmesi işte bu sayede 'bir' hakikat kazanacaktır...

Ey 'hakikat'! Ey tüm insanların kalbiyle 'bir' olan hakikat! Tek 'bir' hakikat! Tüm kelimelerin secde ettiği hakikat! İsmi olan her bir şeyin de secde ettiği hakikat! O'nun karşısında secde etmeyen hiçbir şeyin duramayacağı hakikat! Ey secdenin sırrı! Tüm gecelerin, sabahın, ayın, güneşin ve kâinatın sırrı!

Ey en sevdiğim! Ey 'aşkın' olan o tek 'bir' halin içinde birbirimize kavuştuğumuz sevgili! Ey en sevgili!

Kalbimin içindeki dünya artık ölmek üzere... Yoksa biz de mi ölmek üzereyiz şimdi? Ya bu dünya sadece benden ibaret ise! Vücudum, gözlerim, 'kalem' tutan elim ve tüm tabiatım... Hepsi ölüyorsa şimdi...

Ve bir daha bu dünyaya hiç dönemeyeceksek... Hakkını helal et o zaman bize... Ey dünya! Ey vücudum, tabiatım ve tüm melekelerim! Hakkınızı helal edin bana...

Ve sakın ağlamayın arkamızdan hiçbiriniz...

Kimdi derlerse bir gün benim için size... Allah'ın sevgili 'bir' kulu olabilmek için çalıştı çabaladı hayatı boyunca dersiniz... Ve o tek 'bir' anı yakaladığında da 'bir' secde anı içinde yok olup gitti bu dünyadan...

Secdede 'bir' kalem gibi yazarak gitti tüm hayatını alnına!

Ne güzel 'bir' alın yazısıymış ki bu onu bir an önce Rabbine kavuşturdu...

Sekar ve insan ve Cennet ve Cehennem!

Ey insan! İç içe ‘bir’ insan için çarpan kalbin sahibi... O ‘bir’ kalbin taşıyıcısı... Karanlık ve ışık... Ay ve güneş... Ve biri görünürken diğeri görünmeyen iç içe ‘bir’ insan! Kelimelerin nuru ile söz olup konuşan ve yazabilen ‘insan’... Cennet’in sözcüsü... ‘Bir’ kalem, ‘bir’ Burhan-ı Nâtık!

Kâinattaki ayet-i kerimeleri ‘oku’yabilen insan... Ve ‘oku’duklarını yazabilen ‘bir’ kalem... Kâinatı okuyup yazabilen ‘bir’ kalem...

Ve sessiz ‘bir’ dil! Ancak ‘bir’ olabilen ‘kalb’le okunabilen... O kalbin dili ile yazılan ‘bir’ kâinat tasavvuru! Ama tek ‘bir’ okuyucusu yok hâlâ!

İnsan bu dünyada kâinatı ‘oku’madan yazabileceğini sanıyorsa büyük bir aldanışın içindedir... Ama bazen o koskocaman kâinatı okuyabilmek için de incecik saplı küçük bir kır çiçeğini okumak bile yeterli olabilir... İnsan kâinatı okumaya o sapsarı kır çiçeğinden başlayabilir...

İnsanın uzağında bir kâinat yoktur aslında! Kâinatla insan iç içedir! Ayetlerle kalem! Ve Kur’an-ı Kerim... ‘İnsan’la iç içedir ilahî söz...

İnsan kâinatı ‘oku’maya sapsarı bir kır çiçeğinden başlayabileceği gibi kendinden de başlayabilir... İnsanın vücudu bir gezegendir... İnsanın da kendi içinde bir yeryüzü vardır... Ve ‘bir’ gökyüzü de görünebilir elbette kalbinin içinden yukarılara doğru baktığında! İnsan keşif edilmeyi bekler... Biliyor musunuz ‘insan’ kendi kendini keşif edebilmek için dünyaya gönderilmiştir! ‘Hayat’ dediğimiz süre insanın kendi kendini keşif edebilme süresidir! Ama maalesef bu merak dolu yolculuk genellikle hüsranla biter... Çünkü şeytan bu keşfe izin vermez... Kendini bilen ‘insan’ bir daha şeytanın tuzağına düşmeyecektir... Ve elbette onun Cennet hayatı da hiçbir zaman bitmeyecektir!

Cennet’te tek ‘bir’ zaman içinde ebediyete kadar yaşar artık o insan!

‘İnsan’ huzur dolu bir varlıktır aslında... Huzurda olmadığı an ise ölüdür... Şeytanın örtüsü insanı bugün öldürmek üzeredir! İnsan kendi hakikatine kör olmuştur... İnsanın elinden tüm melekelerini almış ve ona tek bir ‘şey’ vermiştir!

Ateş!

Ateşin haz zinciri ile insanı kendine bağlamıştır!

Ve insanı da kendi gibi kendi hakikatine ‘kör’ etmiştir!

İnsan Cennet yerine Cehennem’i özler hale gelmiştir!

Cennet bahçesinde huzur dolu ‘bir’ hayat yerine, Cehennem’de yanmayı yeğlemiştir...

‘İnsan’ın bu dünyadaki keşfi ‘bir’ fethe dönüşememiştir...

Bu dünyanın fetih edilebilmesi içinse insanın kendi kendine ‘bir’ hakikat yolculuğu yapması şarttır!

Kendini bilmeyen insan eninde sonunda ateşin yakıtı olur!

Bu dünyadayken bile ateşten ekranların başından ayrılamayan insanlar zaten ateşin yakıtı olmaya başlamışlardır!

‘Sekar’a fırlatılmakla kastedilenin bu olması çok muhtemeldir!

Yüzsüz bir ateş!

Saatin zamanı ile hayatın zamanı örtüşür mü? Sürekli geçen bir zaman... Geriye götüren her ‘şey’! Ve gelecekte olan tek ‘bir’ hakikat! İnandık biz... Gelecekte olana inandık... İnsanın geleceği birdir... Tek ‘bir’ olan...

Hayatın zamanı ‘bir’dir... Saatin bir zamanı ise yoktur... Saatin zamanı sürekli olarak geri gider... Geri giden her ‘şey’ şeytanın sanal ağına düşer... Ve kaybolur... Silinir insanın hafızasından...

İnsan sürekli olarak gelecekte olandır... Gelecek ise Cennet’tedir... İnsanın geleceği Cennet’tedir...

Geride kalıp, ‘insan’ın bu ilahî yolculuğuna ters düşen her ‘şey’ ise şeytanın Cehennem’indedir... İnsan bu zamanın içinde bir geri bir ileri gider... Ve sonra da ölüm gelir... Ölüm insanın bir tercihi sonunda gelir... İnsan artık karar vermiştir bu dünyadayken, Cennet’e mi yoksa Cehennem’e mi gidecektir?

İnsan bu dünyada yok olacaktır... Yeniden var olmak için ise bir ruha ihtiyacı vardır... İnsan ancak o ruh sayesinde Cennet’te yeniden var olabilir... O ruhu bu dünyada layıkıyla taşıyamayanlardan ise o ruh geri alınacak ve hepsi Cehennem’de bir odun gibi yanacaklardır...

Ey o ilahî aşkın içinde Cehennem’de yanmaktan kurtulup huzura kavuşan müminler! Ruhun emanetçileri... Ruhun bu dünyadaki son temsilcileri... Ve o ruhun Cennet’teki ‘bir’leyicileri...

Ey kalbin birliği için bu dünyada didinip çabalayan müminler! Zamanı tersine akıtmak isteyen şeytandan uzak durun... Zamanı şeytanın sanal ağından kurtarın... Zamana ‘hayat’ verin yeniden... Ateşe bakmaktan kurtarın çocukları, bakışlarını yeniden Cennet bahçelerine döndürün...

İşte Cennet ve Cehennem! Şu an bu dünyada gibi her ikisi de... Ama ölünce ya Cennet ya Cehennem! Ey Cennet’i seçenler! ‘Bir’ Cennet

zamanı içinde yaşamayı seçenler... Cennet ruhlu insanlar... O ruhun içinde huzura kavuşacaksınız... Ve birbirinizi tanıyacaksınız artık... Tek ‘bir’ olduğunuzu anlayacaksınız...

Ve Cehennem’de yanacak onca ruhsuz insan... Bir daha görmek istemeyeceksiniz hiçbirini... Çünkü onların artık ‘bir’ yüzleri olmayacak! ‘Emanet’ geri alınacak onlardan... Ve aşağılara düşecekler bir ‘insan’ bedeninden...

Yeryüzü halifesi olan ‘insan’ı bir daha ‘hiç’ göremeyecekler!

Cehennem’de görebilecekleri tek ‘şey’ zifiri bir karanlık ve dumanız ateş!

Ateş içinde ateş!

O ateşin artık hiçbir yüzü olmayacaktır!

İnsan olan Rabbine kavuşur!

Her anlamın insan zihninde bir yeri vardır... O anlamlardan oluşur insanın zihin haritası... Bir anlamlar kıtası... Üzerinde yaşayan canlılarıyla, ırmakları, bitki örtüsü ve tüm anlamlarının aynı olduğu tek bir zamanıyla... Hepsi birdir bu anlamların... İnsan gün gelir o anlamların içine düşer... Ve o anlam kıtalarının üzerinde yaşamaya başlar...

İnsanın zihnindeki anlamlar ve zihninin dışındaki anlamlar! İç ve dış da birdir aslında... İnsanın zihin yönünden bir mevcudiyeti yoktur bu dünyada! Zihnin anlam kıtaları sürekli olarak yer değiştirirler... Kâinatın ahengi için şarttır bu devinim... İnsanlar ve anlam kıtaları hepsi iç içedir!

‘Söz’ bu devinimden çıkar işte! Her anlamdan birkaç söz çıkar... Ve her sözün tek bir anlamı vardır... Bu anlamı bilen insanlar ‘bir’dir! Ve birbirleri için yaşarlar bu dünyada... Tek ‘bir’ olabilmek için...

İnsan bu tek ‘bir’ aşkı arar sevdiğinde... Bu aşkı bulduğu an ona âşık olur... Aslında âşık olduğu o insan değildir... O hep tek ‘bir’ aşka aittir!

Ey Aşk! Ey en sevdiğim! Bu dünyada ne sevdiysek hep o tek ‘bir’ aşk içindir... Ve o aşka bu dünyada bir türlü tam kavuşamamanın verdiği tek bir tesellisi içindir...

İşte hep bir inşirah hali içindedir insan...

Ey en sevdiğim! Zihnimizdeki anlam kıtalarının bize ait olmadığını anladık artık... Bu dünya hayatında hiçbir anlam bütünlüğümüz yok bizim... Aşkın fakir kullarıyız hepimiz... Ve o aşkın tek ‘bir’ kulu olabilmek için bu dünyadaki her şey! Ve hiçbir ‘şey’ çeviremez bizi yolumuzdan... Hem de bu kısacık dünya hayatında o ‘şey’ler olmasaydı ‘insan’ın kim olduğunu anlaması belki daha da uzun bir süre alabilirdi...

Şimdi biliyoruz ki o ‘şey’lerden uzaklaştıkça aşka daha çok yaklaşıyoruz... Artık hiçbir ehemmiyeti kalmadı o ‘şey’lerin bizim hayatımızda...

Zihnimizin anlam kıtalarını her an terk edebiliriz! Ve ‘bir’ hiç uğruna kendimizi tek ‘bir’ aşka adayabiliriz...

‘İnsan’ın önceden tahmin edilemez olması bu yüzdendir işte! Hangi anlamın içinde olursa olsun insan zihni, muhakkak bir çıkış yolu bulur kendine...

Bu çetin yolda sırat-ı müstakime yeniden kavuşabilmek için ‘dua’nın ehemmiyeti büyüktür...

İnsan ancak ihlâslı bir ‘dua’ ile aşkın farkına varır! O aşkın kelimeleri onu Cennet’e yükseltir... Ve huzura kavuşturur...

İşte huzur içinde olan insan ancak Rabbine kavuşur... Ve ‘aşk’ın bu dünyadaki mevcudiyetinin hakikatine varır...

İnsan bu dünyadaki hayatıyla öte dünyada ‘oku’yacağı kitabını yazar!

İnsan aşkını yazabilir mi? Yazıya gelir mi söz? Söz ile yazı birbirini tamamlar mı? Yoksa insan ancak yazarak mı tefekkür edebilir? İmandan marifet ufkuna yürüyebilir...

Yazı olmasaydı belki de ‘hayat’ olmazdı... İnsan bu yüzden ‘kalem’dir de! Kendi hayatını yazarak yaşar! Ve ölünce de o yazdığı hayatın içinde yeniden ‘hayat’ bulur... Bu dünyadayken ne yazarsa öte dünyada da bu yazdıklarını okuyabilir ancak!

‘İnsan’ öte dünyadaki hayatını bu dünyadayken yazan bir kalemdir işte! Kendi iradesiyle ya Cennet’e götürür kendini, ya da Cehennem’e! ‘Oku’ bu yüzden ilk emirdir! Hem bu dünyayı ‘oku’, hem de öte dünyayı... İç içedir aslında bu iki dünya... İnsan ölünce hangi dünyayı seçtiğini anlar o zaman... Bu dünyayı ‘oku’yamayanlar öte dünyayı hiç ‘oku’yamazlar... Okumak ve yazmak ilahî ‘bir’ eylemdir... Kâinatı ‘oku’yamayan insan isterse bu dünyadaki tüm kitapları okusun hiçbir ‘şey’ fark etmez!

Ey kendini yazan ‘kalem’! Yazmak ihtiyacı insanın, ‘bir’ tefekkür sonucunda ortaya çıkmıştır... Kâinatı ‘oku’yabilmek için yazmaya başlamıştır insan... Sadece düşünmek yetmemiştir ona... Kendini ‘bir’ ‘kalem’ gibi kullanarak yazmaya ve anlamaya başlamıştır... ‘Bir’ insan tasavvurudur ‘kâinat’! İnsan ne tasavvur ederse odur! Cennet ve Cehennem! Nur ve ateş!

‘İnsan’ın Cennet’teki kelimeleri nur üstüne nurdur... Şeytan o kelimeleri ateşin içine çekmeye çabalar bu kısacık dünya hayatında... Ve başarır da bunu kısmen... İnsan ‘ateş’ üzerindeyken azar! Nefsini azdırır! Ve ‘kalem’ ateş üzerinde yazmaya başlar! Cehennem’i kendine yaklaştırır... Ateşin üzerinde hiç yanmayacağını

sanır... Ölünce de birdenbire ateşin içine düşünce şaşırır... Oysa dünyadayken ‘ateş’le ne güzel anlaşmıştır! Nefsin ateşini kendi kalemiyle azdırmıştır... Ve işte o an gelmiş kendini Cehennem’de bulmuştur... Dünyaya bir daha geri dönmesi ise artık mümkün değildir...

Cehennem kitabını belki sonsuza kadar okumak zorunda kalacaktır...

Ey ihtiyaç! Aslında her insan Cennet kitabını ‘oku’mak için yaratılmıştır... Ve ne olmuşsa olmuş insan kendi içindeki bir ‘şey’e yenik düşmüştür... Bir an gelmiş kendini ateşten ibaret sanmıştır... Ateş ise nefsin yakıtıdır... Ve insanın bu dumansız ateşe bir ihtiyacı yoktur!

Ey Cennet kalemleri! Cennet’in kelimeleri! Ve ‘bir’ Cennet sözü... İşte her insanın duyduğu tek ‘bir’ ihtiyaç vardır aslında! O ihtiyaç ise ancak Kur’an-ı Kerim ‘oku’narak giderilir... Ve her ‘oku’ma ‘bir’ kalem olan insan için aynı zamanda ‘bir’ yazıdır da kendi tefekkür kitabının üzerine!

Kendi yazdığı bu kitabı ise ancak ölünce ‘oku’yabilecektir!

Hayat eşsiz hediyelerle doludur tefekkür sahibi ‘bir’ insan için... Hem bu dünyada hem de öte dünyada!

İman etmiş ‘bir’ insanın tek arzusu ise Rabbine bir an önce kavuşup O’na emanetini geri verdiğinde alacağı ‘hediye’dir...

Kıyametin zamanı!

Aşkın secdesi ile başlıyor güne... Güneş secde ediyor ‘insan’a... Sabahın ilk ışıkları... Ve ihlâslı ‘dua’ sesleri yükseliyor evlerden... Bahçeye çıkıyoruz birlikte... Tüm secde kardeşleri... Birbirlerinden uzak mesafelerde bile olsalar ‘kalb’leri ‘bir’... Ve ‘bir’ olan Allah’tır diyor içlerinden biri kalbinin iç sesiyle... ‘Bir’ olan Allah’tır... Ve Tekbir...

Ey aşkın ‘bir’ hali! Ey aşkın secdesi! Cennet’in tüm kapıları açılmaz mı şimdi sana? Ve kelimeler! Cennet’in tüm kelimeleri öğretilmez mi yeniden ‘insan’a?

‘İnsan’ aşkın bu tek ‘bir’ hali değil midir? Ve dünya, insanın bu tek ‘bir’ halinin sonucunda artık eski bir zamanda kalmamış mıdır? Şimdiki an ‘bir’ secde anı değil midir? Secdenin dışında kalan zaman hep dünde kalmış bir zaman değil midir? Geçmiş zaman...

Her zaman yeni olan tek ‘bir’ secde halidir... İnsan ancak secdedeyken Cenab-ı Allah’a yakın olabilir... Ve ‘dua’sı ile göklere yükselir... Kelimeleriyle ‘şeytan örtüsü’nden kurtulur!

Ey aşkın zamanı! Secde kardeşlerinin birbirine yaklaşması gibi tüm kelimelerin de birbirlerine yaklaşması ve ‘bir’ olması... Tek ‘bir’ hakikat... Ve tek ‘bir’ zaman... İşte şimdi belki de bu tek ‘bir’ anın içindedir tüm ‘hakikat’!

Ey iç içe geçmiş ‘zaman’! ‘Namaz’ımızın secdesinde iç içe geçmiş ‘bir’ olmuş zaman... Ey tüm zamanı ‘bir’leyen ‘namaz’! Aşkın secdesi ile çarpan ‘kalb’! Kalbin kelimeleriyle ‘bir’ olan namaz... Ey tüm kâinata bedel olan tek ‘bir’ insanın namazı... Ve bu namazı sayesinde yeniden göklere yükselebilecek ‘insan’!

Ey daimi ‘bir’ secde hali içinde yaşayan ‘insan’! Rahman ve Rahim olan Cenab-ı Allah’ın ‘bir’ yeryüzü halifesi olan ‘insan’! Cenab-ı Allah’ın yeryüzüyle gökyüzüne bakan ‘insan’! Ey aşkın insanı! Aşk

için bu dünyadaki her ‘şey’i terk edebilmiş insan... Ve bu aşkı sayesinde Cennet’e kavuşan ‘insan’!

Şimdi hep birlikte o ‘bir’ zamanın içindeyiz işte... Ve kalbimiz ‘bir’ çarpıyor... Aslında hep ‘bir’ çarpıyordu kalbimiz! Ama şeytanın örtüsü hakikati gizlemişti bizden! Ve batıl olan neyse ona inandırmıştı şeytan, insanı... İşte şeytanın hakikati gizleyen bu örtüsünden kurtulabilmek için secde... Onun gizlediği ‘hakikat’i yeniden ortaya çıkarabilmek için...

Ey aşkın secdesi! O ‘bir’ zamanın içinde Cenab-ı Hakk’a kavuşabilmek için bekleyen ‘insan’! Aşkın olan kelimelerle yazıyoruz şimdi sana... O ‘bir’ halin içine bir an önce girmezse tüm insanlık, ‘kıyamet’ çok yakın olabilir!

Ve elbette bu zamanı bir tek Cenab-ı Allah bilir...

Ruhumuz sana emanet!

Ağacın da hakkı var bizim üzerimizde... Yağan yağmurun, mahsul veren toprağın, kuşların, böceklerin, tüm yaratılışın ‘insan’ın üzerinde ‘bir’ hakkı var... Tek ‘bir’ yaratılış var aslında... Ve tek ‘bir’ insan! Cenab-ı Allah’ın sevgili ‘bir’ kulu olan tek bir insan...

‘Hayat’ o insanla Cenab-ı Hak arasında gidip geliyor... Ve ‘bir’ zaman yaşanıyor... İnsan, yaratıcısının dışında zannediyor işte o zaman sayesinde kendini... Ve O’na yeniden kavuşmak için masum ‘bir’ arzu duyuyor... Tüm melekelerinin farkına varıyor bu ‘aşk’ yüzünden... İşte meleklerin secde etmesi bu demek ‘insan’a... Bu aşk yüzünden ‘bir’ secde! Ve yine bu ‘aşk’ yüzünden ‘insan’a secde etmeyen şeytan!

Ey aşk! Ey ‘aşkın’ secde! İnsanın kendini aşmasına imkân sağlayan secde... Bir gökyüzü secdesi, yeryüzünün üzerinde! Ey aşkın olana ulaşmak isteyen insan! Ey en aşkın olanın secdesi! ‘Bir’ yeryüzü halifesi insanın secdesi... Cenab-ı Allah’ın sevgili kulu...

Bildiğin tüm ‘şey’leri unut artık! Aşkın olmayan her ‘şey’i unut! Aşkın olan yalnızca insandır... Hiçbir ‘şey’ aşkın olan insanın yerini tutamaz, Cenab-ı Allah’ın karşısında...

Ey aşk için ölümü göze alan insan! İşte şeytandan farkın burada senin! İnsan ölmek için dünyaya gelir... Ve bu aşkın ‘bir’ hal içinde ölür... Hakk’ın rahmetine kavuşur...

Ey bu dünyada aşkı için ölen insan! Şeytanın seni ölümsüz yapma çabaları hep bu yüzdendir işte! Hakk’ın rahmetine bir daha kavuşamaman için!

Ey Aşk! Ey en sevdiğim! Bir defa değil bin defa olsa ve bize ölümsüzlük verilse bile biz yine de tüm dünya nimetlerini elimizle bir tarafa itip senin için ölürüz... Ey bizi ‘ölümsüzlük’ vaadiyle kandırmak isteyen şeytan... ‘Aşk’ın hiçbir halini bilmeyen şeytan! Biz ‘hiç’i de biliriz, ‘bir’i de! Hem yokluğu biliriz, hem de varlığı... Ve şeytanı ve

meleği... Ne şeytan olmak isteriz ne de melek... Biz aşkın ‘bir’ secde halindeyken aşkımız uğruna ölmek isteriz...

Tek arzumuz budur! Bir an önce sana kavuşmak... Ve ‘emanet’i tertemiz bir halde sahibine geri vermek...

Ey aşkın secdesi! Ey aşkın son secdesi! Ruhumuz artık sana emanet!

Ey affedilmeyi bekleyen son günahkârlar!

Gecenin gelinciği kan içinde... Ve hiçbirimiz duyamıyoruz artık birbirimizin sesini... O an işte tek ‘bir’ ses duyuyor ‘insan’lar ‘kalb’lerinin içinden... Ey ‘Mehdi’!

Tek ‘bir’ kalbin sesi bu! İman etmiş tek ‘bir’ ‘kalb’... Hiçbir ‘şey’ duyamıyor artık bu sesi... Yalnızca secde kardeşleri duyabiliyor bu tek ‘bir’ sesi... Ey Mehdi!

Ey ihtiyaç! Ey tüm kalplerin hidayeti! Aslına dön artık... Kendi hakikatini bil... Ve yeniden ‘oku’maya başla hayatı...

Ey ‘kalem’! Yaz o zaman sen de... Kalbin ‘bir’ kalemi olarak ‘hiç’ durmadan yaz... Ve insanlara ‘hakikat’i bildir... O tek ‘bir’ hakikati...

Ey hakikat! Ey ateş içinde kalmış bir çocuğu bile yeniden hayata döndürecek olan hakikat! Ateşi ‘nur’ yapan hakikat... Nur içinde nur olan ‘hakikat’...

Tek ‘bir’ anın içinde kurtulacak dünya... Şeytanın ateşinden kurtarılacak tüm çocuklar... Kabloları kesilecek şeytanın... Uyduları düşürülecek... Baz istasyonları imha edilecek... Ey içinde ‘nur’ olan tüm ‘kalb’ler! Ey içi dışı ‘bir’ olan insanlar!

Tek ‘bir’ dünya için tüm bu mücadele... Aklın ve kalbin birliği için... Cenab-ı Allah’ın adaletini tüm dünyaya yayabilmek için... Ve tek ‘bir’ çocuğun bile artık zulüm altında kalmaması için bu haklı mücadele...

Ey İslam birliği! Kalbin birliği... Aklın birliği... Ve şeytanın zulmü altında ezilmiş tüm mazlumların birliği...

Şeytan hiçbir insana masumiyetini kaybettiremez aslında... İnsan mazlumsa, masumdur... Zalim olan ise tüm fıtri masumiyetine rağmen şeytanın oyununa gelmiş ve bu masumiyetinin üzerini şeytanın kumaşı ile örtmüştür... Ve kendine yabancılaşmıştır...

Fıtratına ötekileşmiştir... Belki de artık cinlerden bir cin olmuştur... Nur yerine narla hareket eder bu dünyada... Ama bilmez mi ki bu dünya gelip geçicidir...

Ansızın ölüm geldiğinde ne yapacaktır şimdi! Şeytan, insanı bırakıp gidecektir hemen o ölüm anının içindeyken daha! Ve sonra sorgu sual başlayacaktır... Her insan tek başına kalacaktır Yaratıcısının karşısında... Yanında onu savunacak bir şeytanı olmayacaktır artık...

Kim bilir o sonsuz anın içinde tek başına kalmış bir halde neler geçecektir aklından! Ve ne cevap verecektir Rabbine...

Diğer insanlara uyguladığı zulümlerden önce kendi masumiyetinin üzerini niçin şeytan kumaşıyla örttüğünün cevabını nasıl verecektir... İnsan, bu dünyada şeytanın içine soktuğu bir öteki uğruna şimdi Cennet'i kaybetmek üzeredir...

Ama yine de onun tüm zalimliğine rağmen kalbinde tek 'bir' masumiyet vardır! Ve Cenab-ı Allah sonsuz rahmetiyle bu günahkâr kullarını bile belki de son bir defa daha affedecektir... Yeter ki şu kısacık dünya hayatında kendisine şirk koşmasınlar bu zalimlerin hiçbiri...

Ey Mehdi Aleyhisselam! Ey Sevgili! Dünyadaki zulme son verebilmek için gel artık ne olur bir an önce 'kalb'lerimize... Gel ve kurtar bu ateşler içinde kavrulan çocuklarımızı...

Gecenin kan içinde kalmış gelinciğini al şeytanın elinden!

Ve kendi masum fıtratına kavuştur yeniden...

İnsan tek ‘bir’ varlıktır!

Ey Aşk! Ey en sevdiğim! ‘İnsan’ yazarak bilebiliyor ancak kendi ‘hakikat’ini! Yazmadan ‘oku’yamıyor! ‘Kalem’ olma özelliği bu olmalı insanın... Yazıyla başlayan ‘bir’ okuma! Sürekli bir iş ve oluş halinin içinde olma... İnşirah ve fetih bir arada!

Hem ağaçlar, kâğıtlar, harfler ve kalem hareket halinde, hem de insan... Kalbi, aklı ve tüm hücreleri... Kâinatın ‘bir’ hareketi ile başlıyor işte yazı! Ve hiçbir görünürlüğü yok! Maddeye bağımlı olmayan ‘bir’ hayat... Şeytan bin yıl daha beklese ona hiçbir pay düşmez bu ‘yazı’lardan...

Ey Aşk! Maddenin karanlığında bekliyor bizi şeytan... Maddeden kurtuldukça kalbe daha çok yaklaşıyoruz... Her türlü mülkiyetten kurtuluyoruz ve tek ‘bir’ yazıda basit bir kelime oluyoruz...

Ey en çok sevdiğim! Kalbi tavaf eden onca ‘kelime’ içinde en çok beni sev... Kalbe al beni yeniden... Kalbin ‘bir’ kelimesi yap! Cennet’te olduğu gibi daha önce... Tek ‘bir’ kelime!

Ey en çok sevdiğim! Ama söze getirme beni bir daha... Hep kalbin içinde kalmak istiyorum seninle... Çünkü kalbin dışarısı bir varlık alanı! İnsan var olunca, şeytan ve melek de var oluyor... Ve kötülük, iyilik...

Ey Aşk! Ey en çok sevdiğim! ‘Bir’ aşkın dışında yaşamak istemiyorum artık... Senden ayrı bir dünyam olsun istemiyorum... Kalbin içinde kalmak istiyorum, sonsuza kadar... Bir varlığım olsun istemiyorum...

Ey kalem! İç içe, ikili sarmal anlamlarla yazıya gelen kelimelerden de olmak istemiyorum... Tek ‘bir’ anlamım olsun istiyorum artık... Ve tek ‘bir’ kalbim... O kalbin içinde seninle huzur bulmak istiyorum...

Ey Aşk! Kalbin dışında ne varsa bir daha onları da görmek istemiyorum... Tam ‘bir’ yokluk içinde kalmak istiyorum seninle...

Sanki hiç var olmamışım gibi yeniden yok olmak istiyorum... Cenab-ı Hakk'ın sevgili 'bir' kulu olabilmek için 'insan' her 'şey'ini yitirmeli bu dünyadayken! Yitirmeli ki bu yokluk tam anlamıyla gerçekleşsin... Tek 'bir' hakikat olsun...

Sonsuz 'bir' yazıdaki tek bir harf, tek bir hece ve tek bir kelime gibi...

İnsan 'bir' olsun...

Tek 'bir' olsun...

Ancak tek ‘bir’ gaye uğruna ölünür bu dünyada!

Ya kâğıtlar olmasaydı! Yazamazdım o zaman... Ateşin üzerine yazamazdım... Ormanları göremeseydim, ağaçlara sarılamasaydım, yağmurun, o tertemiz karın, ağaçların üzerine yağmasını ruhumda hissedemeseydim yazamazdım... Ellerim kalemi tutmasaydı belki kendimi de fark edemezdim... Ben yazıya başlayınca ancak kendimi tanıyabildim... Yazdıkça bildim kim olduğumu...

Ey Aşk! Seni ne kadar çok sevdiğimi ‘bir’ ‘kalem’ gibi yazdıkça anladım... Ey Aşk! Ey en çok sevdiğim! İşte o yazıların birinde anladım aslında ‘bir’ kelime olduğumu... O saklı kelime olduğumu! Tüm kelimelerin içinde belki de sana en yakın ‘bir’ kelime olduğumu!

Ey Aşk! Ey en çok sevdiğim şu an açıklıyorum işte kendime bile! O saklı kelime benim!

Tüm ‘kelimeler’le birlikte secde ediyor bu ‘kalem’ sana... Kendi kendini yazan ‘bir’ kalem işte! Bu ‘kalem’in bundan sonra ne yazacağını ise hiçbir ‘kelime’ bilmiyor daha! ‘Hiç’‘bir’ ‘kelime’!

Ey Aşk! Bu dünya hayatında ‘kalem’ ne yazarsa ilk biz ‘oku’ruz! Ve o ‘oku’duğumuz kelimeler içinde bir bakarız ki biz de varız! Kendinden bile saklanan ‘bir’ kelime’! İşte o ‘kelime’ biziz!

Tek ‘bir’ kelime! Diğer tüm kelimeleri asıl anlamlarına kavuşturacak ‘kelime’! Metni tamamlayacak ‘kelime’! O ‘kelime’ biziz işte!

Nefsi azdıracak olan her ‘şey’ uzak dursun bizden... O metnin içinde hangi ‘kelime’ olduğumuz bize bildirilse bile bunu unutalım hemen... Kalbin sessizliğini bozmayalım... Sükûna ermiş benliğimizi yeniden uyandırmayalım... ‘Kalem’ yazamaz o zaman... Tüm kelimeler ‘kalem’e küser ve yazıya gelmezler bir daha... Yazı olmayınca da hiçbir ‘oku’ma yapılamaz! ‘İnsan’ kendini Cennet’e götürecek doğru

yolu da şaşırır o zaman bu dünya hayatında... Sırat-ı müstakimden ayrılır... Ve şeytanın ateşten tuzağının içine düşer...

Ey Aşk! Ey en sevdiğim! Dünya hayatımız bitti şu an! Öldük biz! Ölmeden önce öldük! Kim olduğumuzu öğrendiğimiz an öldük işte! Bu dünyada ölmeseydik kim olduğumuzu nasıl bilecektik!

Ey Aşk! ‘Bir’ iyiliğin kılıcı olabilmek için insanın ölmesi mi gerekiyor muhakkak bu dünyada?

Ölmek ve sonra var olmak!

Hayatın asıl gayesi bu olmalı!

İnsanın tek ‘bir’ aşkı olmalı bu dünya hayatında!

Ve hayatının da tek ‘bir’ gayesi...

Ancak o zaman ‘bir’ iyiliğin kılıcı olabiliyor işte!

Ve ‘hakikat’ onun kalemiyle dile gelebiliyor...

İnşaAllah...

Tüm dünyaya bedel ‘bir’ söz!

Hayatı bilemedik! Hayatta kaldık ama hayatı bilemedik... Gittik geldik her gün bir yerlere ama hayatı bilemedik... İnsan, hayatın kendisidir aslında... Hayatı bilemeyen insan, kendi hayatını nasıl bilecek... Hayatın kendisi olduğunu... İnsan yoksa hayat da var olamaz ki!

Varlık ve yokluk arasında gidip gelen ‘bir’ insan işte! Hayatın kendisi olan ruhun içinde!

Ruhun ‘bir’ eşi ve benzeri daha yoktur... Tek ‘bir’ ruh vardır ve başka da hiçbir şey yoktur... İnsan işte o ruhun içinde dünyaya gelir... Ve ‘bir’ yeryüzü halifesi olur! Secdenin sırrı da buradadır! Cenab-ı Allah’a secde etmeyen hiçbir insan yeryüzü halifesi olamaz...

Ve o insan yeryüzü halifesi olunca da her ‘şey’ ona secde eder... İsterlerse etmesinler! O zaman da ateşe mahkûm bir hayatın içine hapsolurlar... Ve hayatta kalamazlar!

Hayatta olmak için insanın ‘Hayy’ olması gerekir... ‘Hayy’ olabilmesi için de Cenab-ı Allah’a kul olması zorunludur... İnsanın bu dünyada hayatta kalabilmesi ancak böyle mümkün olur... Yoksa herkes her şey gibi ölüdür!

Allah’tan ayrı düşen herkes ‘Hayy’ olamadıkları için maddi olarak yaşıyor gözükseler de aslında ölüdürler... Onların ‘bir’ ruhu yoktur...

‘Hakikat’i kavramak işte bu kadar basittir! Yeter ki insan Allah’la arasına şeytanın örtüsünü almasın... Kendini sadece maddeden ibaret sanmasın... ‘Şey’leşmesin! Bu dünyadaki ‘haz’ ‘şey’lerinin esiri olmasın...

Ey kalbin dili ile konuşacak olan ‘Mehdi’ Aleyhisselam! ‘Hayy’ Mehdi! Senin her söylediğine insanlar gönülden ‘bir’ katılımla itaat edecekler... Çünkü canlıdır senin her sözün! ‘Bir’ Cennet sözüdür... Ve iyiliğin kılıcıdır...

Ey içlerinde tek ‘bir’ ruh taşıdıklarını unutmuş insancıklar! Vücutlarınız hızla ölüme doğru koşuyor hepinizin... Ne yapacaksınız ‘ölüm’ gelince ansızın ‘kalb’lerinizin kapısına... Ne söyleyeceksiniz ona... Söyleyin ne yaptınız bu dünyada Allah için...

Tek ‘bir’ cevap bekleniyor şimdi sizden!

Öyle ‘bir’ cevap ki Cennet’in tüm kapıları açılabilsin yeniden size...

Ve hiçbir ‘şey’ için üzülmeyin artık!

Tek ‘bir’ söz istiyoruz sizden aynı Bezm-i Elest’te olduğu gibi...

Tüm bu dünya hayatına bedel ‘bir’ söz!

‘Bir’ Cennet sözü!

Nur yüzlü o insanlar ne güzeldir!

İnsanın, Allah'a kulluğu ne güzeldir... Ne kadar geniş 'bir' özgürlüktür... Tüm varlık mertebelerinin zirvesidir... Dağın en tepesinde açan o bembeyaz kardelen çiçeği gibidir... Allah ne güzeldir... Kalbi huzur içinde olan insan, bu huzurunu dünyadaki hiçbir 'şey'e değişmez, değişmemelidir...

Ey bu dünyadaki maddi 'şey'lere bağımlılığı yüzünden şeytana esir düşmüş insan! Maddenin karanlığını o dağın zirvesinde bembeyaz 'bir' kardelen çiçeği olmaya tercih etmiş insan... Hayat akıp gidiyor üzerinden... Ve sen hiçbir 'şey'le huzur bulamıyorsun hâlâ bu dünyadaki tüm eşyalara sahip olmana rağmen... Ey zavallı insancık! Ey her 'şey'e sahip olmuş ama bir türlü mutlu olamamış insancık! Hayat hızla akıp gidiyor işte üzerinden... Ve yavaş yavaş o madde vücudunun ölümüne doğru yaklaşıyorsun... Bu dünya ölünce, ruhun çıplak kalacak ve kurtulacak artık tüm giysilerinden... Ne yapacaksın o zaman... Bu dünyadaki her 'şey' ölünce... Sen o tek bir 'hakikat' karşısında söyle şimdi ne yapacaksın?

Ey huzursuz insan! Hiçbir 'şey' kalıcı değildir ki bu dünyada! Sana verilen o biricik vücudu 'şey'leştirdiğin, yaratılışını da kendi ellerinle bozduğun için bu dünyadayken bile Cehennem'i yaşayacaksın artık! Değer miydi şimdi bu dünyada kalıp, ölümsüz olabilmek uğruna böylesine 'şey'leşmek? Ruhun kutsallığını unutmak!

Ey! Ey kalbim ey! Kalbinin sesini bile duymayan bu insanlar, dışarıdaki hayatın sesini nasıl duyacaklar ki! Dünyadaki zulmü durdurmak için nasıl bir araya gelebilecekler! Onlar ancak bu zulmün küçük hisseli hissedarı olurlar!

Ey secde kardeşleri! Kalbin koruyucuları... Sürekli olarak 'kalb'lerinden gelen Kur'an-ı Kerim tilaveti içinde bu dünyadaki hayatlarını sürdüren nur kardeşleri... Allah'ın en güzel kulları... Hiçbir

‘şey’ sizin bu dünyadaki salih amellerinizin karşısında duramaz... Cennet’in tüm kapıları açılmıştır hepinize... Huzur içinde olun bu dünyadayken de...

Hiçbir ‘şey’e ait olmayan insanlar ancak Allah’a kulluk yapabilirler... Ve huzura yükselebilirler... Yoksa esiri olduğunuz her maddi ‘şey’ sizi Cenab-ı Hakk’tan uzaklaştırır...

Ey nur kardeşlerim! Kalbinizden yüzlerinize yansıyan nuru yayabilmek için dünyanın her bir yanına, hiç durmadan bir iş ve oluş içinde olmalıyız... Ve bizlere lütfedilen bu emaneti her ‘şey’den sakınmalıyız...

İnşaAllah...

Her daim yeni kalan ‘söz’!

Yazıya getiremediğimiz her söz için yemin ediyoruz ki bu topraklara adalet, eşitlik ve özgürlük ancak Allah adıyla gelecektir... Ve tüm yeryüzü o sözü dinleyecek, o söze hemen itaat edecektir...

Ey ‘iyiliğin kılıcı’! Ey o tek ‘bir’ söze sahip Mehdi Aleyhisselam! Dile getiremediğimiz onca ‘söz’ ile seni bekliyoruz... Kalbin dili ile kalpleri harekete geçirmeye çalışıyoruz... Secdeye çağırıyoruz insanları... ‘Bir’ nur kardeşliğine...

Ey imanlı insanların içinde olup da bu dili bilmeyen kardeşlerim! Sesimizi duyun o zaman... Yaptığımız işlere bakın... Bu işler hayra ve barışa hizmet ediyorsa gelin bize katılın... İyiliği dünyanın her yanına yayabilmek için bize destek olun... Vicdanınızın sesini dinleyin... Bizim sesimize kulak verin...

İşte Kâbe-i Muazzama’da ‘bir’ sabah namazı... Çocuklar kadar saf herkes... Bu saflığı kim bozabilir... Biliyoruz ki şeytan Mekke’ye giremez... Kalbin içinde hiçbir ‘şey’ yoktur... Ne var olmuşsa dışarıda kalmıştır artık... Yokluktur Kâbe! O yokluğun içinde ‘bir’ hiçliktir insan... O insanın yeniden varlık âlemine dönebilmesi ise sadece Cenab-ı Allah’ın lütfuyladır... Ve işte nur kardeşliği! Allah’ın en sevgili kulları ve ‘bir’ yeryüzü halifesi...

Söze getirilemeyecek kadar kutsaldır bazı ifadeler... Şeytandan gizlenmişlerdir... O sözlerin ‘bir’ ifadeye kavuşacakları zamanı da bir tek Cenab-ı Allah bilir... O tek ‘bir’ zamanı!

Ey gökyüzü! Ey en temiz kâğıt! Yeryüzünde söylenen en güzel sözler uçup ‘bir’ an önce sana yükselmek ister... Gökyüzündeki ‘bir’ yazı gibi okuruz her ‘bir’imiz kalbimize inen vahyi! Bu ‘oku’malar ise ancak Peygamber Efendimizin kalbine yakınlığımız derecesinde ‘bir’ gerçeklik kazanır...

Ey kalem! Ey kâğıt! Ve ey Mehdi Aleyhisselam!

Yazıya getiremediğimiz her söz için yemin ediyoruz şimdi dağlara! Dağların gökyüzüne en yakın yerlerinde açan bembeyaz kardelenlere... Ve o masum çocuklar gibi saf tutup Kâbe-i Muazzama'yı tavaf eden nur kardeşlerime... O zaman bu zaman değil midir hâlâ? Senin secde kardeşlerine görünmenin zamanı gelmedi mi?

O 'bir' sözün yazıya getirilmesinin zamanı... O tek 'bir' zaman!

Ey içimizde, kalbimizde, her gelen yeni anla birlikte onu yeniden 'oku'yacağımızı bekleyen Kur'an-ı Kerim! Vahyin dili... Dile getirilemeyecek her ifadeyi de bâtınında barındıran en kutsal söz... Her daim en yeni kalan söz, o tek 'bir' söz sensin bizim için...

Vesselam...

Kalbinde Allah sevgisi olmayan insan bu dünya imtihanını veremez

İslam dini insana zararlı olan her ‘şey’i yasaklamıştır... Bu yasaklara uyabilen insanlar bu dünyadayken bile Cennet’e kavuşabilirler... Ama insan elbette kendi özgür iradesiyle Cehennem’de yanmayı da seçebilir... O zaman da bu dünyadayken bile yine kendi isteğiyle cayır cayır yanabilir... Sınır tanımayan arzusu onu sürekli kamçılar... Durma hadi her arzuladığın ‘şey’den daha çok iste... Bu dünyada ne varsa senin için var... Doyur nefsini... Hiçbir engel tanıma, her istediğin ‘şey’in sahibi ol... Ya da bırak o ‘şey’ler senin sahibin olsunlar!

Cennet ve Cehennem... Nar ve nur... Melek ve şeytan... Ve bu dünyadayken hepsiyle de bir olabilen insan... Ama önemli olan bu kısacık dünya hayatı değil ki! Cennet’teki o sonsuz hayata kavuşabilmek için verilecek işte bu dünya imtihanı... Ama kanındaki ‘ateş’ hiç durmadan kırbaçlıyor insanı... Daha çok günah ve daha çok ateş! Ne kadar çok yanarsan işte o kadar çok ‘haz’ alırsın bu dünya hayatından...

Ey her türlü kötülüğü yapabilmek uğruna hiçbir engel tanımayan insan! Hazzın merdivenlerinden ‘hız’la yeraltına iniyorsun... Ve ‘ateş’ iyice çevreliyor şimdi seni... Bu dünyada aldığın son hazlar bunlar... Yakında hiçbir ‘şey’ kalmayacak belki de... Cehennem’in kapısında tüm gerçekliğiyle ‘iblis’ karşılayacak seni... O zaman anlayacaksın işte bu işin aslını... ‘Dünya’ neresi, Cennet neresi ve Cehennem neresiymiş!

Ey insan denen umman! Kendine açılmayı bilemedin hiç bu küçücük dünya sandalıyla... Bir açılabilseydin kendindeki bu ummana, neleri kaybettiğini daha iyi anlayabilirdin belki...

Şimdi diyelim ki bir günlük vaktiniz kaldı bu dünyada! Ne yapardınız o zaman... Öte dünyada başınıza neler geleceğiyle ilgili hafiften bir telaş hisseder miydiniz?

Yok olacağınızı mı düşünürdünüz, yoksa yeniden var olacağınızı mı? Cennet'te 'bir' nur olmak mı? Ya da Cehennem'de ateş parçası!

Tüm bunların dışında kalan insanlar ise hiçbir 'şey' düşünmeden hemen bırakırlar kendilerini hazzın derinliklerine... Bir sonraki anın hiçbir önemi yoktur artık onlar için... Her yeni an ateşi daha fazla körükler... Ve öyle bir an gelir ki tüm hazlar biter, sadece dayanılmaz bir acı kalır! İşte o an Cehennem'in ortasında tek başına yanarken bulursun kendini!

Ey Cennet'teki nur denizleri içinde yüzen insan... Allah'ın en sevgili kulları... Çok sabrettiniz bu dünyada ama kavuştunuz işte Rabbinize...

Şükürler olsun Cenab-ı Allah'a... Ve bu dünya imtihanını verip 'bir' an önce Cennet'e kavuşmanızı sağlayan, kalbinizdeki Allah sevgisine...

Allah’ın ipine sarılmanın şimdi tam zamanı!

Her insan sadece kendi kurtuluşu için değil başkalarının kurtuluşunu da düşünerek çalışıp çabalamalıdır... Bu dünyada ‘bir’ inziva hayatı yaşamak için artık çok geç kaldık... Şeytan ‘inziva’ya çekilecek bir yer bile bırakmadı bugünün insanına! Kapsama alanını tarihin hiçbir zamanında olmadığı kadar yaygınlaştırdı... Ve insana dünyayı dar etti... Bugün şeytanı durdurmak için ya bir araya geleceğiz ya da şeytanın bizi de etki alanının içine katmaması için gün sayacağız...

İnsanın karanlık yanının hep şeytanla ilişkiye geçtiğiyle ilgili bir görüş var... Mümkün müdür bu? İnsan aynı zamanda hem melek hem de şeytan olabilir mi? Elbette diyenlerin sayısı o kadar fazla ki... Meleklerin insana secde etmelerine karşılık iblis neden secde etmemiştir o zaman insana? Ve biz, insana secde etmeyen şeytani yanımızla birlikte mi indirildik dünyaya? Bu sorunun da cevabı elbette evet olacaktır! Bu dünya hayatının asıl gayesi, insanın şeytani yanının da secde etmesi midir kendine? Kendine derken bir yeryüzü halifesi olan insan-ı kâmile elbette!

Ama önce o insanın insan-ı kâmil mertebesine yükselmesi zorunlu değil midir? Peki, insan Cennet’te zaten bir insan-ı kâmil değil miydi? Yaratıcısı ile ‘bir’ sayılmaz mıydı? Orada tüm kelimeler asıllarıyla ‘bir’ değil miydi? Kelimeler ‘bir’ olunca söze gerek var mıydı? Yoksa şeytan mı insanın söze gelmesine vesile oldu? Bu birliği bozdu... Ve kutsal olan böylece ifade buldu...

Ey sözün sırrı! İşte her kelimenin arkasına gizlenmiş sır! Ancak iman etmiş insanlara görünen sır! Kalbiyle aklını birleyemeyen insanlara mühürlü olan sır!

Secde etmemiş alınlarda yazılı olmayan sır!

İnsanın aklı bu ‘söz’ü okuyamaz... Kalbi okur ama niyeti dışında bir ameli olamaz... Aklının kalbin hizmetine girmesi gereklidir... Ve salih

amel o zaman gerçek olur... Böylelikle hem kendi kurtuluşunu, hem de başka insanların kurtuluşunu gerçekleştirme imkânına kavuşur...

Ey şeytan! Sen olmasaydın ‘insan’ her zaman inzivada kalırdı herhalde... Bir ötekileşme olamazdı! Bu ötekileşme olmayınca böyle bir ‘söz’ de olamazdı belki!

Ama artık bu ‘söz’ bitsin istiyoruz! Hiç konuşmadan anlaşmak istiyoruz Rabbimizle... Ve O’nunla aramızdaki senin ateşten örtünden kurtulabilmek için Allah’ın ipine sarılıyoruz... O’nun boyasıyla boyanıyoruz yeniden... Tertemiz oluyoruz...

Ve huzura kabulümüzü bekliyoruz...

Cennet’te insanın bir aslı var mı?

İnsanlar zannediyorlar ki anlaşılması zor konular ancak karmaşık bir dille anlatılabilir... Oysa en zor konu bile en basit dille anlatılabiliyor zamanı gelince... Sorun anlatılan konudan ziyade anlatan kişinin o zor konuda kalbi ile aklını ‘bir’leyebilmesindedir... Çünkü ‘kalem’ ancak o zaman yazabilir... Kalemin mürekkebi imandan gelir... Akıl, insanın kalbiyle birlikte secdeye kapanabilirse o kalem yazar... Ve her yazdığını anlaşılabilir kılar...

Bir konuyu anlayabilmek için insanın tevhide inanması gereklidir... Her konunun bir diğer konuyla ve o konuların tümünün de birbirleriyle ilişkileri vardır... Aklını tevhid üzerinden kurmamış kimse bütünü göremeyeceği için o ayrıntıyı anlayamaz... ‘Kalb’ kendi fıtratı gereği tevhidi bilir... Ve hayatı boyunca da akla bunu anlatmak için çarpar durur... Aslında bir dursa ne akıl kalır, ne de hayat!

‘Bir’ tevhid düşüncesi olmayan ‘insan’ kendini de anlayamaz! Küçük bir kâinat tasavvurudur insan... İnsanın aslı Cennet’tedir...

‘Kelimeler’in yazıya gelebilmesi için o ‘kalem’in insanın Cennet’teki aslıyla ‘bir’ ilişki kurması gereklidir... İşte o ilişki sonucunda ‘kalem’ yazar... En zor konuları en anlaşılabilir basitlikte yazabilir...

İnsan fıtratı gereği her konuyu anlayabilir... Bunun için yaratılmıştır... Cenab-ı Allah’ı anlayabilmesi ve O’na kulluğu kendi rızasıyla seçebilmesi için...

Tevhid ancak böyle tamamlanır... Yaratıcısı ile ‘bir’ olabilmeyi başarmış ‘bir’ insanla...

Aşkın tarifi de tam budur... Bu aşk için dünya hayatını hiç düşünmeden feda eder insan... Şeytanını yener... Onun tüm arzu nesnelerini reddeder... Ve dünyada bile olsa benliğini sükûna erdirir... Huzura kavuşur...

Basit bir dille söylüyoruz işte belki de bu dünyanın en zor konusunu... Ey insan! Kendini bilmek için tevhidi kavra... Ve Cenab-ı Hakk'ın sevgili 'bir' kulu olmaya gayret et... Emir ve yasaklara uy... Dünyada bile olsan huzura kavuş... Cennet'e, aslına geri dön... Hiçbir 'şey' seni rahatsız edemez artık... Cennet'in kapıları yüzüne kapanmıştır şeytanın...

Ey insan! Hayatı sana böyle karmaşık hale kim getiriyorsa bil ki o şeytandır... Ve senin tek düşmanındır... Ondan uzak dur...

Sen bir yeryüzü halifesisin... Şeytan bunun için düşman edindi seni kendine... Bunun ne anlama geldiğini bir defa daha düşün... Ve farkına var artık...

Cennet'te seni bekleyen kim!

Şeytanın oyuncağı haline gelmiş binlerce insan!

İnsanın karanlık yanı maddenin karanlığından mı kaynaklanır? Yoksa ‘madde’ olmasa da bu karanlık yan zaten mevcut mudur? Karanlık olmasaydı ışık ortaya çıkabilir miydi? İyilik olmasaydı kötülük maddeleşebilir miydi? Ya da şöyle söyleyebilir miyiz; melekler bu kadar ‘iyi’ olmasalardı şeytan bu kadar ‘kötü’ olabilir miydi? Şimdi bu iki ucu kendinde ‘bir’lemeye çalışan insan iyi midir yoksa kötü mü?

‘Hakikat’ bize iyi ve kötünün aslında ne olduğunu bildirebilir... Bu iyi bilgiyi okumak ise ancak ‘hikmet’ sahibi insanlar için mümkün olabilir... ‘Hikmet’ ise Cenab-ı Allah’ın sevgili kullarına ‘bir’ lütfudur... İnsan kendi mevcudiyetindeki iyi ve kötünün ayırdına da işte bu ‘hikmet’ sayesinde varabilir...

Hikmet sahibi bir kul olabilmek için Cenab-ı Allah’ın emir ve yasaklarına uymak zorunludur... Yasaklar insanın bu dünyadaki varlık alanını belirler...

İşte o sınırlar içinde değerlendirilir insanın bu dünyadaki iyilik ve kötülüğü... Yoksa insan sınırsız bir varlık olsaydı belki ne iyilik, ne de bir kötülük olacaktı! Dolayısıyla maddenin karanlığına düşmeyecekti insan! Hiçbir sınırı olmayacaktı! Böylece hiçbir ‘şey’den etkilenmeyecekti... Bizatihi kendi olacaktı... Cennet’e de şeytan giremeyecekti!

Ey Cennet’in sınırsız özgürlüğünde, tek bir yasağa bile uyamayan insan! Şimdi bu sınırlarını bildiğin dünyada imtihan veriyorsun... Cennet’te o tek yasağı sana hangi ‘şey’ ihlal ettirmişse, bu dünyada onunla mücadele ediyorsun... Oradaki tek bir an, burada binlerce an oldu sana... Seni günaha sokan o ‘şey’i çekip atabilmen için nefsinden... Binlerce şansın var şimdi ondan kurtulabilmen için... Ya bu savaşı sen kazanıp o ‘şey’den kurtulup yeniden Cennet’e

yükseleceksin... Ya da bu savaşı o ‘şey’ yüzünden kaybedip Cehennem’e sürükleneceksin... Seçim senin özgür iradene bırakılmış... Ya Cennet ya da Cehennem... Artık ikisi bu dünyadaki gibi bir arada olamayacak...

Cennet’in huzuru içinde yaşamak varken Cehennem’de yanmayı kim isteyebilir ki!

Ama isteyenler çoğunlukta bugün... Şeytan insanı Cennet’te bir defa kandırabilmişti, bu dünyada ise binlerce defa kandırabiliyor... İnsan, şeytanın oyuncağı haline gelmiş...

Cennet’te Cenab-ı Allah’ın huzurunda onunla ‘bir’ olmak varken bu dünyada şeytanın oyuncağı olmak! Ne kadar üzücü, incitici ve ‘hakikat’ten uzak...

Ey o tek ‘bir’ hakikatin ‘hikmet’li kulları! Anlatın insanlara bu gerçeği artık... Şeytan insanları daha fazla kandıramasın... Birer birer yakalayıp ‘sekar’ın ateşine fırlatmasın...

Kurtuluş ümidi hâlâ var insanın... Çünkü dünya zamanı daha bitmedi... Her gelen an kurtuluşumuz için yeni bir fırsattır...

Gelin bu fırsatı geri çevirmeyin... Cenab-ı Allah’ın sevgili bir kulu olun, şeytanın oyuncağı olmaktan kurtulun...

Huzura kavuşun...

Cennet’in nur yüzlü hanımları, varlık ailenize sahip çıkın!

‘Kelimeler’den daha güçlü hiçbir ‘şey’ yoktur! Kelimelerle girilir Cennet’e! Ve şeytan kelimelerle hapsedilir Cehennem’e! Kelimeler kâinatın bir özeti gibidir... Kelimelerin anlamı, hecelerin atomları ve harflerin titreşimleri!

İnsan konuşurken, bir söz söylerken, kâinatı hareket ettirdiğini bilmez mi? Tavaf yönünde bir titreşime vesile olabileceği gibi ters yönde, bütünü parçalayan bir titreşime de vesile olabileceğini belki de hiçbir zaman bilemez! Varlık ve yokluk hep aynı zamanın içindedir aslında... Hem var olan, hem de yok olan bir durumdur insanınki! Kelimeler olmasaydı insan da var olamazdı belki!

Tek ‘bir’ varlık içindir bu dünya hayatı... Tüm Esmaü’l Hüsnâ’yı kendinde toplayacak ‘bir’ varlık... İnsan-ı kâmil ‘bir’ varlık...

‘İnsan’ kendini bu dünyada ‘bir’leyemeden tek bir söz söylememelidir... ‘Bir’ olmayan insanın söyleyeceği her söz bir ikiliğe sebep olabilir... Kamusal alanda söylenmiş her sözün yapıcı bir etkisi olduğu gibi yıkıcı bir etkisi de olabilir... Sonraki bir zamanda o sözün tashih edilebilmesi ise neredeyse imkânsız gibidir... Milyonlarca insanın hafızasının derinliklerinden o söz bulunup çıkarılamaz artık... Olan olmuştur... O insanın kendinde olan ikilik, şimdi milyonlarca insanda ikiliğe sebep olmuştur...

Varlık parçalanmıştır... Kadın erkeği, erkek kadını anlayamaz olmuştur... Varlık bizatihi olarak kendine yabancılaşmıştır... Kâinatın bütünlüğü bozulmuştur... Varlık ailesi korunamamıştır!

Ey hanım kardeşlerim! Varlık ailesinin nurlu hanımları... Şeytan bu parçalanmayı daha çok sizlerin üzerinden yapmaya çalışıyor... Sizi teşhire zorluyor... Ateşten ekranların içinde siz fark etmeseniz de vücutlarınız yanıyor... Aslında sizlerin vücutlarınızı soyanın şeytan olduğunu bir türlü fark edemiyorsunuz... Oysa onun asıl amacı varlık

ailesini bozmak... Sizin, çocuklarınızın, eşinizin mutluluğunu çekip almak ellerinizden... Ve sizi tüm dünyaya teşhir etmek... Ailenizin yalnızca size ait olması gereken mahrem hayatını artık herkesin seyrine açmak...

İnsan kendi eliyle böylesi mutsuz bir yola girer mi? Ailesi ile yaşayacağı o huzurlu mutluluğuna, şeytan istiyor diye son verir mi? Vücudunu eninde sonunda bu dünyada bırakacağını nasıl unutur... Vücudunu şeytanın kullanımına sunabilse de ruhunun bir gün gelip yerçekiminden kurtularak gökyüzüne yükselebileceğini nasıl aklına getirmez... O ruhun içine girebileceği ‘bir’ vücudu olamayacaktır artık öte dünyada... Sadece ateş! Ateş onun yeni vücudu olacaktır...

Ailenin korunması öte dünyadaki mahrem vücudumuzun hazır edilebilmesi için bu dünyadaki imtihanımızın asıl gayesi değil midir? Ateşten uzaklaşıp, ‘nar’ yerine ‘nur’ bedenlerimize kavuşabilmek için...

Ey nur yüzlü hanımlar! Hemcinslerinize göz kulak olun... Onları ‘ateş’‘ten’ kurtarmak için gayret gösterin... Sizlere de ait olan o kutsal vücutların teşhir edilmelerine güzel bir vesile ile engel olmaya çalışın... Her ‘kadın’ vücudunun şeytana hizmet etmesi sonuç olarak sizleri de etkiler... Hem cinslerinizin vücutlarını nasıl yine o eski mahremiyetlerine kavuşturabileceğiniz, erkeklerden çok sizin gayretlerinize bağlıdır bugün...

Kâinatın varlık ailesine sahip çıkın... Aslında kendi ailenize sahip çıkacaksınız böylece... Rahman ve Rahim olan Allah adına sahip çıkın...

Ey Rahim olan nur yüzlü hanımlar! Biliyorsunuz ki Cennet sizin ayaklarınızın altındadır... Peygamber Efendimizin bu hadis-i şerifinin hakkını verin...

Ey insanlar çok geç olmadan İslâm'a dönün yüzünüzü!

Şu an itibariyle 'hayat' sona ermek üzeredir! Bu kadar yüksek radyasyon altında 'insan' yaşayamaz... Yaşasa bile insan olarak kalamaz... O radyasyonda yaşabilen 'şey'lerse şimdi tüm dünyaya yayılacaktır! Ve nerede bir insan görseler, dalga dalga onu kuşatacaklardır... Kendilerine benzeteceklerdir... Ateşin dostlarıdır onlar... Suya, toprağa, havaya düşmandırlar... İnsanı tamamıyla 'ateş'e dönüştürmek istiyorlar...

'Nur'u 'nar'a dönüştürmeye çalışıyor şeytan...

Ey şeytanın ateşi altında çaresiz bir şekilde bekleyen insan! İslam'a dön yüzünü... Bu masmavi sonsuz gökyüzünün altında huzur içinde namazını kıl... Az yiyip az konuş... Yatsı namazı ile yatıp sabah namazıyla uyan... Elektriğe daha az bağımlı ol... Dünyaya ve kendi tabiatına daha az zarar ver... Böylece daha az hastalan... Her gıdayı kendi mevsiminde yemeye özen göster... Tabii olmayan hiçbir şeyi tüketmemeye gayret et... Cep telefonu kullanma... İnternete bağımlı olma... Sadece bilgilenmek ve haberleşmek için az bir vakit ayır ona... Her türlü boş konuşmadan kaçın... Uygun olan her vakitte tefekkür yap... Hayatın anlamını aramaya başla... Kalbini temiz tut... Herkes için 'iyi' düşün... Kendine düşman olarak sadece şeytanı seç... Onu ötekileştir yalnızca... Evet, Yaratan'dan ötürü yaratılanı sev... Yarattığı her nimet için O'na şükret... Ve bu dünyadan o 'bir' an içinde ayrılmaya bak... Huzura öyle yüksel... Cennet kelimelerinin kalbinde... 'Ayn' olan tek 'bir' 'kelime' gibi...

Ey! Ey! Ey!

Böyle 'bir' insana 'ateş' ne yapabilir ki! Sadece secde edebilir onun karşısında... Yıldızların, ayın, güneşin secde ettiği gibi...

Ey insan! Tüm sınırlarını ihlal etmiş insan... Sınırlarını ihlal edince işte böyle yanarsın... Kendin yandığın gibi onca masum insanı,

çocuğu ve tabiatı da yakarsın... O dumansız ateşle için için yanarsın... Kemiklerini eritir, DNA'larını ölüme zorlarsın...

Şimdi artık çok geç belki de!

Dünya yanıyor çünkü... İnsanlar ayaklanmış birbirlerini öldürüyorlar... Yanardağlar patlıyor... Yer sarsılıyor... Her şey boşaldı bir anda zembereğinden... Dur durak bilmiyor hiçbir şey...

Şu anı kaybettiğimiz gibi geleceği de kaybediyoruz... Ama o korkutucu sona yaklaşırken tek bir hakkımız daha var çok şükür ki! Yüzümüzü İslâm'a dönmek ve Kur'an-ı Kerim'de ne emrediliyorsa ona uymak...

İnan bize sevgili kardeşim başka hiçbir kurtuluş ümidimiz kalmadı...

İşte iyiliğin kılıcı! İşte Kur'an-ı Kerim... 'Bir' an önce İslâm'a dön yüzünü ve şeytanın kapsama alanından kurtul... Yoksa çok geç kalacaksın... Cehennem'in yakıtı olacaksın...

Ey! Ey! Ey!

Haydi şimdi secde hemen...

Cenab-ı Hakk'ın huzuruna kavuş sen de bir an önce...

Kelimelerin hayatı ve insanın ruhu!

Elbette ‘ümmetin fesadı hengâmında mehdiyet, içtimai bir hakikat olarak tecelli eder’...

‘Fesad’ olan her ‘şey’ insanın kendi sınırlarını ihlal etmesi sonucunda ortaya çıkar... Ve insanlar bugün binbir türlü ‘fesad’ içinde yaşamaya zorlanmaktadırlar... Kötülük her yönden onları kuşatmıştır... İşte bu kötülüklerin karşısında elbette bir mehdiyet zuhur edecektir... ‘Bir’ seyyidler cemaati olarak!

Bunun için İslam’ın yeni bir tebliğ diline ihtiyacı vardır... Teknolojinin ezdiği insanın yeniden dirilmesi, ‘hayy’ olabilmesi için bu zorunludur... Çünkü zaman iyice azalmaktadır... Bugün dünyada yaşanan sıcak gelişmeler buna işaret etmektedir...

Ey kendini her türlü ihtiyacın üzerinde gören insan! O zorlu gün geliyor işte! Dünya eninde sonunda senin ayaklarının altından kayıp gidecek... Ve senin firavunluğun artık sona erecek!

O zaman yeni ‘bir’ zamandır işte! Kalbin dili gibi aklın dili de ‘bir’ olacaktır... Tüm dünyaya adalet, eşitlik ve hürriyet hâkim olacaktır... İşte mehdiyet budur! İnsan, şeytanın ‘hırsız kapitalizm’inden kurtulacaktır... Böylece hiçbir yoksul insan artık ezilmeyecektir... Madde ve mana birbirleriyle buluşacaktır... Nefsin azmasına, ‘ene’ye, burjuvaziye müsaade edilmeyecektir... Artık hiçbir zulme geçit verilmeyecek ve böylece bu küresel sistem çökecektir... ‘Mehdi’ sadece Müslümanlara değil tüm dünyaya barış ve esenlik getirecektir... Deccaliyet en gizli cemiyetleriyle birlikte topyekûn imha edilecektir...

İşte mehdiyetle başlayacak bu yeni dünya için bir iyiliğin kılıcına ihtiyaç vardır... İslam’da kelimeler kutsaldır... Kur’an-ı Kerim ‘manevi bir kılıç’tır! Kur’an-ı Kerim’i ‘oku’yabilen her mümin bu kılıcı kuşanır... Ve o kılıcı kuşandığında ‘kalb’‘ine’ ‘Mehdi’ zuhur etmiş gibi olur... Ve

‘kalb’ mağarasından çıkma zamanının iyice yaklaştığını hisseder... Ve bunu da tüm secde kardeşlerine hissettirir...

Belki de dünyada bu uyanışın başlamasına çok az kalmıştır... Deccaliyet en azgın günlerini yaşamaktadır... Şeytan ateşten teknolojisiyle dünyamızı her yandan kuşatmış ve kâinatın ahengini bozmaya başlamıştır... İnsanda tezahür etmiş ilim ve inanç bütünlüğünü parçalamaya çalışmaktadır... Hâlbuki bu ‘bir’liğin şifreleri Cennet kelimelerinin içinde saklıdır... Ve onun tek hedefi şimdi bu ‘kelimeler’dir... ‘Hayati sır’lardır!

Bu ahir zamanda en çok sizlerin, Cenab-ı Allah’ın en fakir kullarının o saf dualarına ihtiyaç vardır...

İşte deccaliyeti sona erdirecek olan bizatihi bu ‘kelimeler’dir... ‘Dua’ müminin en güçlü silahıdır!

Tek ‘bir’ hakikat vardır ve başka da hiçbir ‘şey’ yoktur! Ve o hakikat yalnızca Cennet kelimelerinin içinde ‘hayat’ bulur!

Şeytanın örtüsünden kurtulmanın şimdi tam zamanı!

Ben hiç kelime tanımadım dedi... Tanıdığım hep benim gibi bir şeydi! Eksik olan bir yan vardı her ‘şey’de! Tamamlanamıyordu düşünce... Tek ‘bir’ kelime bile eksik olsa tamamlanamıyordu bu dünyadaki ‘hakikat’!

Ey hakikat!

Tek ‘bir’ kelime için var olduk belki de biz! O tek ‘bir’ kelime için yok olacağız yeniden...

Varlık ve yokluk hep o tek ‘bir’ kelime için işte!

Ve dünya bugün tüm varlığını yitirmek üzere!

Yok olan bir dünya üzerinde hangi ‘insan’ var olabilir ki! Ey ‘insan’! Dünyayı tükettiniz artık şeytanın emriyle! O şeytanın ateşiyle yaktınız tüm tabiatı... Teknolojik bir uygarlık kurdunuz ama bu uygarlığınızın içinde maalesef ‘insan’a bir yer bırakmadınız! Kendi tabiatında ne bir ağaç kaldı, ne bir kuş ve ne bir çocuk! Dumansız ateşiniz yaktı kavurdu tüm canlıları... Fıtratlarını bozmaya çalıştı, DNA’larını değiştirdi ve hücrelerini parçaladı... Ey şeytanın, insanın mahvedilmesine yönelik bu planının uygulayıcıları! Ey ateşin dostları!

Dünya yok olursa sizin de başınıza neler gelebileceğinin farkında değilsiniz hâlâ! Cehennem ateşi bu dünyadaki dumansız ateşe pek benzemez... Dayanılmaz, kavurucu bir ateştir o! Ne kadar af dileseniz de dönemezsiniz bir daha dünyaya... Size tanınan tüm fırsatları kaybetmişsinizdir artık! Cennet sizden iyice uzaklaştırılmıştır... Bir Cennet bedeni yerine ateşten bir bedeniniz olacaktır! Ve ateş hiç durmadan yakacaktır sizi... Hiçbir anınız olmayacaktır ki size bir serinlik versin... Ateşler içinde bir bedene

hapsedileceksiniz, Cehennem'de... Ve hiçbir kurtuluşunuz olmayacak belki! Ateşin dostu olmak böyle bir şey işte! Bu dünyadaki gibi 'haz' içinde yanmak değil oradaki! Sadece ateş! İçinde hazzı barındırmayan ateş!

Ey insan! Bu dünyada kötülük peşinde koşan aceleci insan! Ey kötülük sevici! İyi olan ne varsa ona düşman olan insan! Bu kısacık dünya hayatında şeytanı kendine dost edinmiş insan! Bu son bir ihtardır sana! Cehennem bu kadar yakınlaştırılmışken dünyaya gel sen de terk et artık şeytanı... Bir an bile geciktirmeden af dile Cenab-ı Hakk'tan... Ağla, gözyaşı dök ve secdelere kapan hemen... Sabırla bekle affedilmeyi... Bak göreceksin, Cehennem uzaklaştırılmaya başlayacak senden... Ve bir gece teheccüd namazından sonra kalbinin ne kadar ferahladığını hissedeceksin... Kalbin, Cennet aşkıyla yanacak artık... Ve Allah'a şükredeceksin...

Ey Cenab-ı Hakk'ın biricik halifesi insan! Uyan haydi! Bak belki o gün geldiğinde hiç beklemediğin bir anda ansızın Cennet'te uyanacaksın...

Ve Allah'la aranda artık hiçbir 'şey'in, hiçbir perdenin kalmadığını fark edip, sevineceksin...

‘Mehdi’ Aleyhisselam’ın görüneceği zaman!

Ölümü sordu bir gün kendine... Kendi ölümünü sordu... Ve bir cevap bekledi bütün ömrü boyunca... Hiçbir cevap gelmedi... Ölüm yok o zaman dedi şu an için... Her soluk aldığım an ölüm yok... Bir cevap alırsam bir gün gelir de bu soruma, ölümdür işte o sorumu cevaplayan...

Cevabı hiç bilinmeyen bir soruyu insan kendine niçin sorar... Ve her gelen anın içinde bu sorusuna bir cevap bulabileceğini nasıl düşünebilir... Oysa o beklediği cevap ölümün kendisiyle gelir... Ve bu soruyu da bir daha sormaya hiç gerek kalmayabilir o zaman...

Çünkü ölüdür artık o insan...

Ölümün bu gizliliğinde bir anlam vardır elbette... Ölümden bile gizlenen farklı bir anlam... Bir Cennet rüyası...

Dünyadayken insan ölüdür aslında... Bir hayat bulabilmesi için Cennet’e yükselmesi gerekir... Cennet’te tek ‘bir’ hayat vardır... Ve tek ‘bir’ ruh...

Başka da hiçbir ‘şey’ yoktur!

İnsan ölünce bu dünyada her ‘şey’den kurtulur... O her ‘şey’den kurtulunca ‘bir’ Cennet hayatı başlar onun için... Ve tek ‘bir’ söz! O ne düşünürse olur artık! Her kelime ‘bir’ hayalini karşılar onun... Ve huzura yükselir...

Ey Cennet’teyken huzur içinde olan insan! Söyle şimdi haydi, nasıl kandın şeytana sen! Ve o huzurdan çıkarıldın, dünyanın bu karmaşasının içine indirildin... Şeytan neyle kandırdı seni açıkça söyle şimdi bize! Kanın kımıldanması vücudunun içinde bir yılan gibi... Ve maddeye hükmetmesi! Yasak meyveye uzanması!

Ey Hz. Âdem'in bile bilmediği sır! Hayati sır! Dile gel artık! Dünyada her an milyarlarca günah işleniyor... Kanın kıvrılmasıyla bir yılan gibi içlerinde tüm sınırlar ihlal ediliyor... Ve bu dünya hayatı Cehennem'e dönüşüyor... Azgın alevler kuşatıyor insanları... Şehvetten kuduran bir dünyada yapayalnız kalıyor 'insan'!

Eskiden sadece bir şeytan fısıldaması olan 'kötülük', şimdi her evde, her ateşten ekranın içinden çocuk yetişkin ayırmadan, milyonlarca başlı bir şeytan gibi her insanı etkisi altına almaya çalışıyor... Yasak meyveye çağırıyor! İnsan bugün, tarihte hiç görülmediği kadar tüm sınırlarını ihlal ediyor...

Ey kötülük! Senin hiçbir hükmün yoktur iman etmiş bir kulun karşısında! Secdeye kapandığın an, şeytanın hiçbir hükmü kalmaz senin üzerinde... Ve bu dünyadan kurtulur, Cennet'e kavuşursun o tek 'bir' anın içinden...

Ey hepimizin birbirini tanıdığı o secde anı içindeki nur kardeşlerim! Bitecektir tüm kötülükler çok yakında... Şeytanın bu dünyadaki hükümranlığı sona erecektir... Ve yeniden duyulacaktır herkesin kalbinden o güzel ezan sesleri...

Ey! Ey! Ey!

Ey kalbim ey!

O an tekbir sesleri ile görünecektir işte hepimize 'Mehdi' Aleyhisselam...

Kalbin zamanı azaldı!

Hayatı anlamak için kaleme sarılanlarla, hayatı karartmak için kaleme sarılanlar birbirlerinden farklıdır... Biri Hz. Musa'nın asasına sarılıp iyiliği yaymak isterken, diğeri firavunun yılanına sarılıp kötülüğü yaymak ister... Ve 'oku'yucuları da farklıdır bu 'yazı'ların... Biri kalbin içinden okur, diğeri kalbin dışından... İşte bu iki okurun arasında kalbin hassaslığıyla ilgili 'bir' fark vardır! Kalbin içinden okuyanlar Cennet'i yeniden göreceklerdir... Kalbin dışından okuyanlar ise kanın ateşi ile yanacaklardır...

Cennet ve Cehennem bu dünyada insanın içindedir! Şeytan ve melek! 'Bir' insandır işte! Bu 'insan' Cenab-ı Hakk'ın bir kuludur! Yeniden sevgili 'bir' kulu olabilmesi içinse 'kalb'e inen vahyi 'oku'ması gereklidir... O 'bir' vahyi... Kur'an-ı Kerim'i...

Vahyin 'oku'nabilmesi için her insanın kanındaki nefs ateşini söndürmesi gereklidir... Dünyanın yerçekiminden kurtulması onu yeniden Cennet'e taşıyacaktır... 'Bir' Cennet sözü olan iyiliğin kılıcı ile kendi içinde yanan şeytanın ateşini söndürecektir... Ve yılanın başı belki de bu iyiliğin kılıcı ile kesilecektir...

Ey Mehdi Aleyhisselam! Dünyanın sözü kuşattı insanları! Kararttı kalplerini... Ateşten bir yılana sarıldı insanlar... Ve yılan da onları iyice sardı, kıpırdayamaz hale getirdi... Şeytana bağımlı milyarlarca insan... Ve hiçbiri 'oku'yamıyor artık kalbini... Kalplerine yılan çöreklenmiş hepsinin... Bir zamanlar kuyruk sokumlarında uyuyan yılan, kalplerine kadar yükselmiş ve orada bekliyor şimdi! Çok yakında en tepeye, piramidin tepesine kadar yükselecek ve oradan, deccalin tek gözü olarak kendi sanal iktidarını seyredecek!

Ey iyiliğin kılıcı! Mehdi Aleyhisselam... Cenab-ı Hakk'ın yardımı yakın mıdır kalbindeki vahyi 'oku'maya gayret eden bizlere? Şeytan, kalbin kapısına kadar yükselmiş... Her an girebilir içeri... Allah'a şükürler olsun ki hiç durmadan 'bir' ezan okunuyor 'kalb'lerimizde 'bir' yardım olarak bizlere... Ama günaha yaklaşınca nefs, ezan sesi duyulmaz

oluyor kalpte... Ve şeytan kalbin kapısını aralıyor o zaman... Ey Cennet'in sözü! Ey Güzel Efendim! Ne olur bir an önce göster kendini bize... İman gücümüzü artır... Şeytanın ateşine karşı bir araya topla bizi... Hep birlikte 'bir' iyiliğin kılıcı olarak keselim artık o yılanın başını...

Yoksa o yılan her an daha güçleniyor... Şeytanın ateşi binlerce başlı bir yılan gibi tüm dünyayı sarıyor... Ve bizim kalplerimizde bile daha az duyuluyor şimdi o mübarek ezan sesleri... Ey! Ey! Ey!

Ne olur bize 'bir' yardım gönder Allah'ım...

Kalbimizin zamanının çok azaldığını hissediyoruz artık!

Bundan sonra tek 'bir' anımız bile olmayacak belki!

Ey Cennet’e yükselmek isteyen günahkâr insan!

Harfler incininceyazıya gelmezler... ‘Bir’ kelime olmazlar... Ve ‘kalem’ hüzünle yere eğilir... Tövbe eder... Hiç bilmeden de olsa muhakkak bir günah işlemiş ve harfleri incitmişim diye düşünür!

Ey yazının kalemi! Harfleri birleyen ‘kalem’! Tövbe etmeseydin hemen şimdi belki bir daha yazamayacaktın... Günahkâr ‘bir’ kalem olmaz çünkü! O kaleme yazı olmaz ‘kelimeler’! Cennet’in kelimeleri gelip senin kalemine soluk aldırmaz... O kaleme ‘bir’ hayat veremez... Kalemin ‘bir’ hayatı olmayınca da bir Cennet sözü olamaz...

Ey Cennet’in kelimeleri! Bu dünyada günahsız bir kul olmaz... Ama o kul hemen tövbe eder, Allah’ın sevgili bir kulu olur yeniden... Ve ‘bir’ kalem! O kalem yeniden yazmaya başlar işte... Bir iyiliğin kılıcı olarak yazar...

Ey tek ‘bir’ sözün kalemi olabilmek için çabalayan günahkâr kalem! ‘Bir’ dünya hayatı bu! Tekrar ediyorum işte yeniden... Bu dünyada günahsız kul olmaz... Hadi daha da ötesini söyleyelim, belki günahsız bir kelime de olmaz! Tek ‘bir’ kelime hariç elbette...

Ey tüm kelimeleri kendi içinde toplayan o tek ‘bir’ kelime! Kâinatın her zerresinde biz varız... Tüm o zerrelerle birlikte sana secde ediyoruz... Ve af diliyoruz... Her günahımız için ayrı ayrı tövbe ediyoruz... Ne olur bu tövbelerimizi kabul et... ‘Kalem’i özgür bırak yeniden... Harfler ona itaat etsinler... Sürü dağılmasın... Ve yine en güzel kelimeler o harf sürüsünün içinden çıksın...

Ey çobanı ‘bir’ kalem olan harf sürüleri! Ey ‘bir’ Cennet sözü! Ey iyiliğin kılıcı! Ve ey ‘Mehdi’nin sözü! Dile gelin artık! Dünya her gün daha çok günaha batıyor... Ve insanlara tövbe etmeye bile bir zaman bırakmıyor şeytan... Hızlanan zamanın içinde hepsi bir yana savruluyorlar... Kendileri ile baş başa kalacakları ‘bir’ an bile

bırakmıyor onlara... İnsanı her yandan kuşatmış bu şeytan teknolojisi...

Ateşler içinde yanan bir dünya... Ve Allah'a tövbe etmek için tek bir an bile bulamayan günahkâr insanlar...

Ve şimdi!

Tövbe etmek için bile zaman bulamayan insanlar, tövbe etmiş 'bir' kalemin bu Cennet yazılarını 'oku'maya nasıl zaman bulacaklar?

Bu 'yazı'ları okumaya 'bir' zaman bulamayacaksa insanlar, o zaman 'kalem' neden yazıyor ki hâlâ! Tükenmeyen bir ümitle hiç durmadan neden yazıyor...

Ve son bir söz belki!

Ey tüm dünyayı günaha batırmış şeytan! Hiçbir kimse okumasa da bizim bu kalem hiç susmayacak... Dağ başındaki o fakir çoban gibi harf sürülerinden hiç ayrılmayacak... Ve yine o en güzel kelimeler hep onun sürüsünün içinden çıkacak...

Ve kim o kelimeleri 'oku'yabilirse yüzü aydınlanacak...

Cenab-ı Hakk'a tövbe edebilmek için artık tek 'bir' zamanı olacak...

Evet, tek 'bir' zaman!

İşte bu günahkâr dünya hayatında kimler o tek 'bir' zamanı yakalayabilirse Cennet'e yükselebilecek...

Ey Allah’ın sevgili kulları!

İnsan Cenab-ı Allah’ın karşısında yalnızdır... O anın içinde başka hiçbir ‘şey’ yoktur! Allah ve yeryüzü halifesi ‘insan’... O zaman insanların günümüzde bile hâlâ kendilerine bir ‘şeyh’ arama merakı nereden kaynaklanmaktadır...

Allah’la insanın arasına giren ilk ‘şey’ iblistir... Ve insanı yoldan çıkarmıştır... Tevhidi bozmuştur... Ve bugüne gelinmiştir! Her insan yalnızdır... Cenab-ı Hak karşısında yapayalnızdır... İyi ki yalnızdır! Tek başına verilecek bir hesap! Ya bunca kötülüğü de sırtımızda taşısaydık! Dünyayı kana bulayan tüm zalimlerin hesabı da bizden sorulsaydı... Ne yapardık o zaman...

İnsanın kendi başına alacağı ‘bir’ yolu içerir bu dünya hayatı... Bize Peygamber Efendimizin sünnetine uymak emredilmiştir... Ve ‘oku’yup tefekkür edeceğimiz tek ‘bir’ kitap olarak Kur’an-ı Kerim gönderilmiştir... Elbette bu tevhid yolunda hakikatli bir veli de bize yol gösterebilir... Cenab-ı Allah’la bizim aramıza girmeden, kendini sadece gönüllere sevdirerek, bu dünya hayatında hep geride durmayı yeğleyip, bize bugünü, şimdiki anı yani geçmişten bugüne o tüm anları şu anın içinde ‘bir’leyerek, ‘bir’ an önce Cenab-ı Allah’a kavuşmamızı sağlayabilecek nice veliler karşımıza çıkmış olabilir...

O anlar işte tevhid anlarıdır! Ve bizi Cenab-ı Allah’a yaklaştıran anlardır... İçinde hiçbir ‘şey’ barındırmayan anlardır! İşte bu yüzden bize sadece Peygamber Efendimizi örnek almamız emredilmiştir... O’nun dışındaki hiçbir kimseyi tüm yönleriyle kendimize örnek almamıza gönlümüz de el vermez! Gönlümüze başka bir söz geçmez! O sadece vahyin yurdudur... Kur’an-ı Kerim’in sesini dinlemek ister hep... İyi ki de bu böyledir! Her ses, her söz önce orada tertemiz bir suyla yıkanır... Sonra da kalbe tavaf başlar... Ve kâinata açılır!

Nur denizleri içinden yapayalnız ‘bir’ halde huzura çıkar... Ve Rabbini bulur, kendini bilir...

Dünya hayatı tek ‘bir’ andır aslında... Biz, tüm insanlar, tek ‘bir’ insan gibi bu dünya hayatında her an secde etmeliyiz Allah’a... Ama eğer bunu yapmamıza şeytan engel oluyorsa bugün, o zaman da biz tek ‘bir’ insan gibi tüm dünyayı toplayarak kendi kalbimizde, çok geç olmadan secde ettirmeliyiz Cenab-ı Allah’a...

Ey insan! Senin için en büyük mertebe Cenab-ı Allah’a kul olmaktır... O’nun dışında hiçbir şeye kul olmak sana yasaklanmıştır... Dikkat et hiçbir ‘şey’ seni Allah ile aldatmasın! O tek ‘bir’dir... Allah dışında bir şeyhe, efendiye kulluk olmaz... Olsa olsa o sana ancak Allah yolunda ‘bir’ arkadaşlık yapabilir... Hepsi o kadar! ‘Bir’ yol arkadaşlığı! ‘Bir’ secde kardeşliği! ‘Bir’ nur kardeşliği! Ve ‘bir’ kelime kardeşliği!

Her ‘kelime’ hesap sorar sonra bizden! Cennet’in kelimelerini sadece Allah’a dua etmek için kullanmalıdır ‘insan’... Aslında secde kelimeleridir onlar... Secdede Cenab-ı Allah’a yalvarmak için kullanılacak en mahrem sözlerdir... İnsan bu sözleri, kendisine emanet edilmiş Cennet kelimelerini kendi şeyhini, efendisini övmek için nasıl kullanabilir! Allah’la arasına nasıl alabilir bu insanları hem de bu kadar fütursuzca! İbadetlerine göstermediği özeni bu şeyhlere, efendilere nasıl gösterebilir!

Ahir bir zamanın içine giriyoruz... Allah’a kul olabilmeyi başarmış her insan ayrılacaktır artık diğer insanlardan...

Öyle bir zaman ki bu tek geçerli akçe her insanın Allah’a kul olmadaki ihlâslı kalbi olacaktır... Salih amelle çarpan ‘bir’ ‘kalb’! Bundan gerisi boştur! Ve laf-ü güzaftır!

Allah’ın ipine iyice sarılalım o zaman... Ve hiçbir kimseyi Cenab-ı Allah’la aramıza almayalım...

Kalbi ‘temiz’ o saf tutmuş müminlerden olmaya gayret edelim...

‘Kalem’in dünya sınırı!

Yazarken ne yazdığının farkına varamaz insan! Şu an olduğu gibi! ‘Kalem’ kendi kendine yazar! ‘İnsan’ aradan çekilmelidir! Aynada ‘sır’ kalmamalıdır! ‘Bir’ hayati sır!

Kelimeler birbirleriyle ilişki halindedirler... Ne var ne yoksa bu kâinatta hepsi birbirleriyle ilişkidedir... Aynı anın içinde ve birdir hepsi... ‘Kalem’ tüm zamanları birler ve öyle yazar... ‘Bir’ ikilik kalmaz artık!

Şeytan, melek! Tek ‘bir’ insan olur! Kâinatın ritmi ile yazar ‘kalem’! O tek ‘bir’ kalem! Ve her anlamı da birler, hakikat olur...

Ey o tek ‘bir’ hakikate duyulan ihtiyaç! Ey Aşk! Aşkın tüm halleri! Her insan o aşkın tüm hallerinin tek ‘bir’ tezahürü değil mi? Ve yeniden tümünü ‘bir’lemek için insanlar birbirlerini aramıyorlar mı?

Dünya bu aşk için yaratılmadı mı? Bu aşkın yaşanabileceği bir ev olarak! Bir Cennet bahçesinin kıymetini bilemeyip, zorunlu olarak bu maddesel eve kapatılmış insanlar... Ve onlar, ne zaman yeniden birbirlerini bulurlarsa, saflaşırsa aşkları, belki bir daha Cennet bahçesine girebilecekler...

Dünya aslında aşkın bir yerdir! İnsan her türlü maddeden kurtulabilirse bu dünyadayken bile aşkına kavuşur! ‘Şey’ler dünyasından çıkar, Cennet bahçesine yükselir...

Ey Aşk! Ne yazdığını fark edemeyen bu kalem, aşkı yazabilir mi hiç? Aşkın hiçliğini! Âşık olabilmek için insanın tüm ‘şey’leri terk etmesi gerektiğini... Ve ancak o zaman hiçliği ‘bir’leyebileceğini! Ve aşkı bilebileceğini...

Ey Aşk! İnsan aşkı! Senin ilahî bir aşk yaşayabilmen için bu dünya imtihanını vermen şarttı! Yoksa nasıl ortaya çıkacaktı ki senin ‘bir’ ‘hiç’ olma isteğin! Var olmadan insan, bir hiç olabilmeyi nasıl isteyebilir ki? İnsanın âşık olabilmesi için birine arzu duyması gerekir!

Arzu dolu bir hiçlik ve bir bilinme isteği! Sonra da insanın hayat bulması! ‘Bir’ aşkın içinde hayat bulması! Ve kendini bilmesi!

Ey Aşk! Bilebildik mi seni? Yoksa bu dünya hayatı ‘şey’leştirdi mi hepimizi?

‘Kalem’ ne yazdığını fark edince yazamaz olur!

Susar ve tövbe eder hemen!

Sonra da ne yazdığını kalemin anlamaya çalışır!

Ve bundan sonra dünya hayatının sınırları içinde kalıp öyle tefekkür etmeye Rabbine söz verir!

Ama ‘kalem’in de ‘bir’ bilinmezi vardır elbette!

O bilinmezi ise bir tek Cenab-ı Allah bilir...

‘İnsan’ yüzünü tersyüz etmeye çalışan şeytan!

‘Bir’ anlamın olabilmesi için kelimelerin arasında boşluk mu olmalıdır? O boşluğun bir anlamı yok mudur? İnsan, kelimelerin arasındaki boşluklara bakarak da bir ‘şey’ okuyabilir mi? Aynı açık bir televizyonun kanal ayarı yapılmamış halindeki parazitli görüntüsü gibi! O görüntü üzerinden bir ‘şey’ler okuyabilir misin? Ve okuduğunuzu anlayabilir misin?

Kelimeleri insan hayatından çıkarabilirsek, geriye ne kalır?

‘Şey’lerin dünyası!

Kelimelerin varlık alanlarının farkına varmadan yaşayan her insan ‘şey’lerin dünyasına aittir! Şeyler ise onları maddenin karanlığına çeker! Oysa kelimeler gökyüzüne aittir... ‘Bir’ Cennet sözüdür onlar...

Şeylerin dünyası demek de pek doğru sayılmaz aslında! ‘Şey’lerin yeraltı dünyası demek daha doğru olabilir belki... Çünkü ‘şeyler’ ateşe hizmet ederler...

Kelimeler olmasaydı insanlar ilelebet dünyada kalabilirlerdi... Çünkü ‘dua’ olmayacaktı! İnsan, Cenab-ı Allah’a nasıl yakaracaktı o zaman... Çünkü bu dua ve tövbeleri karşılığında belki de affedilecek ve yeniden Cennet’e yükselebilecekti... İnsan dijital bir varlık değildir asla!

Kelimeler olmasaydı bizler olmayabilirdik... Sayılar zaten vardı! Ama kelimeler, insanla başladı diyebilir miyiz? Mümkün müdür bu hakikati böyle dile getirebilmek?

Kelimeleri insanla var edebilmek! Ve kelimeler ile şeytana karşı durabilmek! Ve o kelimeleri ‘bir’ iyiliğin kılıcı olarak kullanabilmek!

Ey Cennet sözlerini yeniden dile getirebilecek ‘Mehdi’ Aleyhisselam! Şeytan artık dijital olan bu dünyada kelimelerimizin arasına

gizleniyor! Kimse onu görmüyor ama o dumansız ateşinin içinden herkesi bilmeye çalışıyor... İnsanlarla ilgili her türlü bilgiye anında ulaşabiliyor... Ve kendi iktidarı için kullanıyor...

Dijital bir iktidar!

Ateşin sayıları ona hizmet ediyor! Siz ne yaparsanız, ne yer, ne içer ve ne konuşursanız o hemen kendi ateşten ekranının üzerinden öğreniyor... Vücut kimyanızı bile anında bilebiliyor... Onun üzerinden her konuştuğunuzda zihninizi okuyabiliyor! Artık size ait tek bir kelime bile kalmıyor!

İşte kıyamet alameti!

Sayılar tüm kelimelerin önüne geçmişler! ‘Kelimeler’ tersyüz olmuşlar! İnsanlar birbirlerinin yüzüne değil de dijital ekranlara bakarak anlaşabilmeyi deniyorlar! Ateş üzerinden dostluklar kuruyorlar! Ateşin dostları onlar!

Ey nur kardeşlerim! O mübarek yüzleri ile secdeye kapanan secde kardeşlerim! O Cennet sözleriyle secdelerde gözyaşları içinde Cenab-ı Allah’a yakaran ‘kelime kardeşlerim’!

‘Bir’ ahir zaman içindeyiz! O nurani yüzlerinize, kelimelerinize sahip çıkın! Ateşten ekranlardan uzak durun! Şeytanın teknolojisini kullanmayın! O nur yüzlerinizi şeytana göstermeyin! Nar içinde geçen bu hayat sizi kendine benzetir sonra... Nur, nar olur birdenbire! Ama siz hâlâ nur içinde sanarsınız kendinizi! Ve bunu fark ettiğinizde de çok geç kalmış olabilirsiniz...

Şeytanın ateşi ile oyun olmaz...

Ey kelimelerin koruyucuları! İnsanın Cennet’e yükselebilmesi biraz da sizlere bağlı değil midir?

Gelin tersyüz ettirmeyin kelimelerinizi...

‘İnsan’ yüzlerinizi!

‘Şey’leştirmeyin!

Secde sırrı!

Ey Aşk!

Yazıya gelmeye hazır mısın?

İman etmiş ‘bir’ kalemle! Ve kelimelerin tavafı ile o ‘bir’ kalbe...

Uçuşan harfler gökyüzünde... Kuş sürüleri gibi topluca uçup, konuyorlar sonra ağaçtan kâğıtların yapraklarına...

Seyri güzel bu uçuşun... Ama ‘oku’ması zahmetli... Kalbin birliğine ihtiyaç var gözün okuyabilmesi için o harfleri... Yazı ‘bir’dir sonunda... Her harf diğer bir harfle birdir! Her kelime birdir insanla!

İnsanın kalbi ‘bir’ gözdür! Kalbin gözü ile okunmalıdır işte o harfler... Kalbin gözünün açılabilmesi içinse o kalbe Kur’an-ı Kerim’in inmesi şarttır... Vahyin okunması o kalp tarafından! Ve kalbin aynasının temizlenmesi! ‘İnsan’ yüzünü ‘oku’yabilmesi!

Kalbin tek ‘bir’ sözü ile şeytanın tüm oyunları bozulur... İhlâslı ‘bir’ kalbin durduramayacağı hiçbir ‘şey’ yoktur! O ne isterse o olur! Şeytanın onu karşılayacak ‘bir’ kalbi yoktur!

Şeytan zaten kanla beslenir! Ateş yer, ateş içer o! Ateşin ‘bir’ duygusu yoktur! İnsanı bu yüzden sevmez... Çünkü insan ateşte yanar! O ise ateşten beslenir!

Öfke, kin, nefret, şehvet ateşi körükler... Duygusal bir insan ise ateşi söndürür... Zamanı yavaşlatır... Şeytanın hızından uzaklaşır... Cennet’te ‘bir’ an olur!

‘İnsan’ aslında ‘halim’ selimdir... Her daim huzur içinde olmalıdır... Cenab-ı Allah’ın huzurundayken bir ‘şey’ yüzünden içindeki ateşi artıran insan, huzurdan çıkarılır! Ve artık şeytanın misafiri olur! Tersyüz olmuştur artık! Yüzü, kıblesini yitirmiştir! Kalp aynası kirlenmiş ve onun ‘insan’ yüzü görülmez olmuştur! Ateş, kalbini karartmıştır... İnsan işte kalbini karartmamak için şeytanın ateşinden

uzak durmalıdır... Nur içinde ‘bir’ kalbe sahip olabilmesi için ‘aşk’la dolması gerekir...

Ey Aşk!

Senin aşkınla yanan bizleri hiç kimse ateşten yanıyor sanmasın! Nur içinde nurdur o kalbimizde hiç sönmeyen ışık! Ve bu dünyada yalnızca her insanın o tertemiz kalbinden görülür... İşte o kalbin aynasından görünen ‘nur’ tek ‘bir’ aşkın tezahürüdür!

Ve ‘kalem’ o kalbin kalemidir! ‘Yazı’ ise kalbin yazısıdır!

Kalbinden Kur’an-ı Kerim sesi duyulmayan hiç kimse elbette bu ‘yazı’ları ‘oku’yamayacaktır!

Kalbi olmayan şeytanın bir gözü de yoktur! Eksik yaratılmıştır şeytan! Onun tüm çabası bu eksiklerini ‘bir’ insan ile tamamlamak içindir!

‘İnsan’ bu eksik bırakılmış şeytanı anlayabilir ama şeytan ‘bir’ insanı nasıl anlayabilir ki!

İşte secdesinde ancak ihlâslı ‘bir’ insana açılabilen sır burada saklıdır!

Ve bu sırrı ‘bir’ tek Allah’a kul olmuş insan anlayabilir...

Hz. Musa’nın asası ‘bir’ kalem!

Sessizce söylemeliyiz Cenab-ı Allah’a olan yakınlığımızı... Kelimelerin kendi diliyle... ‘Kalem’ bile hissetmeden hiç yol aldığını... Sanki dünya daha yeni yaratılmış ve bir tek biz varız... Kâğıt, kalem, kelimeler ve mana... Huzurdayız işte...

Sessizce dile getirmeliyiz şimdi manayı... Kıblesi aynı olan kelimelerin birbirlerinden ‘emin’ olmalarıyla başlayan ‘bir’ ilk konuşma gibi... Kâinatın genişliğini hisseden her kelime secde eder Cenab-ı Allah’a... Ve o an söze gelir işte huzurda... O uçsuz bucaksız beyaz kâğıdın üzerinde...

‘Yazı’, kalemin, kâğıdın, kelimelerin birlikteliği kurulmadan başlayamaz... ‘Kalem’ işte o an yazmaya başlar... Huzur içinde...

‘Kalem’ ateşler içindeyken yazamaz! Ateşini söndüremeyen bir nefs, huzurda nefes alamaz! Bu dünya hayatında her ‘şey’ nefsin ateşini azdırmak içindir...

‘Kalem’in gezindiği bahçe, ateşsiz olmalıdır... ‘Mana’ ancak o zaman söze gelebilir... Kelimeler ‘bir’ anlam kazanırlar...

Ey ‘bir’ anlam için ölen yazı fakirleri! Bu dünya hayatında kendilerine sunulan her ‘şey’i hiç düşünmeden geri çevirebilmiş ‘mana’ zenginleri... Her kelime fakirdir aslında... Hiçbir ‘şey’e ihtiyacı yoktur onun ‘bir’ manadan başka...

Hangi ‘kalem’ ‘bir’ kelime kadar fakir ‘bir’ hayat sürüyorsa bu dünyada, o ‘kalem’dir işte tüm manaları kendinde toplayacak kalem... O ‘bir’ kalem!

Ey ‘bir’liğin sesi! Tertemiz kâğıtların, ormanların, ağaçların, ırmakların, çocukların, özgürce uçan kuşların sesi... Senin bu saf sesin olmadan kalbimizde, nasıl yakınlaşabiliriz ki Cenab-ı Allah’a... Ve bu yakınlaşmayı dile getirebiliriz!

‘Kalem’ kendi sahibini bilince o ‘kalem’ Hz. Musa’nın asası olur! Kızıldeniz’i ikiye ayırdığı gibi ‘bir’ mucize gösterip dünyanın ateşini söndürebilir... Ve dünyayı yeniden ateşsiz ‘bir’ bahçe haline döndürür... ‘Bir’ Cennet bahçesi...

O ‘bir’ kalem, Hz. Musa’nın asası olduğu an, onun tüm sözleri ‘İyiliğin Kılıcı’dır işte!

Ve onun sözleri artık ‘Mehdi’nin Sözleri’dir!

Ey Aşk!

Ey en sevdiğim!

İşte o ahir zamanın içindeyiz artık!

Ve ‘kalem’ yazacak çok yakında Hz. Musa’nın asasının kimde olduğunu!

‘Bir’ ‘hiç’tir insan!

Dile getirilemeyeni söze getirmeye çalışıyoruz... Hiç konuşulamayacak olanı... Aklın susmasıyla kalbin ifade bulacağı o ‘bir’ anları yazmaya çalışıyoruz... Ve o zaman işte ‘bir’ ‘kalem’ olduğumuzun farkına varıyoruz!

‘Kalem’ ne yazarsa biz de, sizler gibi sonradan okuyoruz! Ve anlamaya çalışıyoruz...

‘Kalem’ ne yazarsa yazsın o ‘bir’ kalbin kalemidir... Ve yazdıkları ‘bir’ Cennet sözüdür! Ahir zamanda işte o sözler iyiliğin kılıcıdır! Ve ‘Mehdi’nin sözleridir!

Bu yazılanları da anlayamaz aslında her okuyan! ‘Bir’ secde kardeşi olmayan ise hiç anlayamaz... Çünkü dile getirilemeyen konusunda susar insanlar... Ve o dile getirilemeyenin ne olduğunu ‘hiç’ merak etmezler...

‘Bir’ ‘hiç’tir çünkü onlar için dünya! ‘Bir’ olan ‘hiç’ olur mu oysa? Ve söze gelir mi ‘hiç’?

‘Hiç’ olan insandır! ‘Bir’ hiç olan! ‘Hiç’ dile getirilemeyen! Sırrın sırrı olan! Ve tek ‘bir’ sözle var olan! Tek ‘bir’ sözle yok olan! Ey ‘insan’! ‘Kalb’in olmasaydı senin ‘hiç’ var olabilir miydin? Bu dünya katındaki varlığını, her an, her durumda, her daim Cenab-ı Allah’a teslim edebilir miydin?

Ey insan! Kalbin efendisi! ‘Hiç’ söze getirilemeyeni anlamak için ‘bir’ dünya zamanı kadar ömrü olan ‘insan’!

Ya bu dünyadan hiçbir şey anlamadan göçüp gidersen!

‘Hiç’!

‘Bir’!

‘Şey’!

Bu kısacık dünya hayatının sonunda insan ya ‘hiç’ olur, ya ‘bir’ ya da ‘şey’!

Susulması gereken yer işte tam burasıdır! Bu konuda sadece ‘kalem’ yazabilir! Ve ne yazdığını belki de bir daha ‘hiç’ okuyamaz!

‘Kalem’in yazdıklarının ‘oku’nabilmesi için ‘bir’ kalbe ihtiyaç vardır... O ‘kalb’ ‘bir’ camidir! Tüm Esma Hüsna’ların cem evidir! Ve o ‘bir’ Cennet sözünün anayurdudur!

İşte bu dünya hayatında ‘kalb’ler ‘bir’lenince deccal ittifakı bozulur!

Ve o an tüm kalp gözleri açılır! Bu zamana kadar ‘hiç’ okunamamış metinler okunabilir... Ve kim şeytan, kim melek, kim ‘insan’ anlaşılır...

Kur’an-ı Kerim üzerinden son ‘bir’ okuma yapar artık tüm insanlık!

O tek ‘bir’ kitabın üzerinden...

‘Ve insanlar kitleler halinde Allah’ın dinine girer...’

Cennet’te ‘bir’dir insan!

Dünya hayatını bir ‘yetmezlik’ üzerine kuran insanlara sesleniyorum... Ne yaşarlarsa yaşasınlar hep bir eksiklik var içlerinde... Olmuyor bir türlü... Ne yaparlarsa yapsınlar tamamlanamıyorlar... Ve eksik kalıyorlar... Sonra o eksik kalemleriyle yazılar yazmaya çalışıyorlar... ‘Bir’ olmayan bir kalemle ne yazabilir ki insan! Eksik kalan yanının çığlığı duyulur sadece her yazdığıyla... Acı, ıstırap, kötülük ve hepsinin içinde de tuhaf bir haz! Dile gelir işte o eksik yan o tuhaf ‘şey’lerle!

‘İnsan’ın ‘bir’lik çabaları içindir bu dünya hayatı... ‘Bir’ olabilmesi için tüm kelimelerin, harflerin, çizgilerin... İnsan elbette ‘bir’ enerjidir de! Ne varsa bu kâinatta, tümü ‘bir’‘bir’leriyle irtibattadır... ‘Bir’ olabilen insan, dünyada ne olup bitiyorsa hepsini hissedebilir o aynı anın içinde... Kalbiyle hisseder önce ve yine hemen o aynı anın içinde aklıyla anlar... Aynı anda olur hepsi bunların... Ve aynı aynadan görünür! Sır buradadır! Ayn olan an ve ayn olan ayna... Ve aynadan görünen! Ve aynadan gören! Ve ayna olan! Tek ‘bir’ hakikat vardır... Ve başka da hiçbir ‘şey’ yoktur!

Yok olan bir ‘şey’ de yoktur aslında! Zaten hiçbir ‘şey’ var değildir ki! Var olduğunu sandığınız her ‘şey’ sadece bir aldanıştır! Zaman da yoktur belki! İnsan da, cin de! Var oluş sanılan şey, insan katındadır! İnsanın eksik yanı ile kavradığı ‘şey’ işte bu var oluş hayalidir! Dünya bir hayaldir... Ama o hayal üzerinden insan imtihan edilir! İşte bu hayali gerçek sananlar –eşyanın karanlığında hapsedilenler– ve bu dünyanın bir hayal olduğunu bilenler –Allah’ın sevgili kulları– hep birbirleriyle ‘ters’ düşeceklerdir... Şeytanın bu ters yönde dönmek isteği olmasaydı belki de bu hayal hiç görünemeyecekti! Aynı yönde dönen ‘bir’lerin ‘bir’ hayale ihtiyacı var mıdır ki? ‘Bir’ olan ancak kendine ‘tefekkür’ eder... Ve bu tefekkür sonucu değil midir ki ortaya çıkan bu kendini bilme isteği? Bir bilinme ihtiyacı! Ve şeytanın, Cenab-ı Allah’la onun sevgili kulunun arasına girme imkânının doğmasının sebebi!

Cenab-ı Allah ‘insan’ı yaratırken elbette biliyordu iblisin ‘insan’a secde etmeyeceğini! İşte insan bu sebeple imtihanını hep şeytan üzerinden verecektir... Ve belki de yine o şeytan sayesinde yeniden Cennet’e dönecektir!

Şeytan, insanı kendiyle yüzleştirir! Ters yöne dönmemesi için uyarır aslında! Ve bu dünya hayatında insana yasaklanan her ‘şey’i ona cazip gösterir... Şeytandan gelen her ‘şey’ insana yasaklanmıştır... Kâbe’yi tavaf anında bir ‘şey’ gelip de size, bu yönde değil de ters yönde yapmalısınız tavafınızı derse, siz o ‘şey’e nasıl uymazsanız, işte dünya hayatının her anı da, sizin, Mekke’de, Kâbe-i Muazzama’yı tavaf ederken ki ‘ruh’ halinizle aynı olduğu için o ‘şey’den gelen her istek hemen geri çevrilmelidir! Hangi anın içinde, hangi haz dolu sözlerle ve hangi iktidar vaadiyle olursa olsun şeytan sizi ‘ters’ yöne döndürmemelidir... Bu eşsiz ‘bir’liği bozamamalıdır... Sizin kalbiniz şeytanın size sunduğu her ‘şey’e kapalıdır... Çünkü kalbinizin o Cennet ritmini siz izin vermezseniz hiçbir ‘şey’ bozamaz... Bu yüzden şeytan daha çok akla seslenir... Sizin zihninizin içine girmek ister... Vesvese ve vehim hep aklınıza yöneliktir... Aklınızla kalbinizin ‘bir’liğini bozmak ister... Vücudunuzun tavafını bozmak için tüm teknolojisini kullanır... Ve sizi tersyüz eder... Kalbinizin, o nur deryasının yerine ateşten bir put koyar... Ve sizi zamanla o ateşten puta bağımlı hale getirir... Siz kalbinizin aynasına bakmak yerine, o ateşten puta bakarsınız artık... Görüntülerinizi, sesinizi, tüm mahreminizi o ateşten putun içine yerleştirirsiniz! Kendi elinizle o küçük putun dünyasının içine girmeye çalışırsınız! Ve gün gelir o ateşten putun kendisi olursunuz!

İşte dünya hayatının sonu! Ve imtihanı kaybeden nano insanlar!

Evet, ‘insan’ ‘bir’ enerjidir de! Kâinatı barındırır içinde! Her sözü, niyeti, ameli, ibadeti hep Allah için olmalıdır... O zaman insanı ters yöne kim döndürebilir ki! ‘İnsan’ın tüm hayatı belki tek ‘bir’ tavaf anıdır! Kalbi ‘temiz’ olan insanlar bunu görebilirler ‘kalb’ aynalarında... Her anın ‘bir’ tavaf anı olduğunu... Ve aslında ‘insan’ın hâlâ kalbinin içinde tek ‘bir’ Cennet’te yaşadığını...

Allah’la ‘bir’ olduğunu!

Vesselam...

Ene’den Hüve’ye Mehdi Aleyhisselam!

Şeytana sığınan insanların sayısı gün geçtikçe artıyor! Melekelerini köreltip, tüm hücreleriyle şeytana bağlanmak istiyorlar! Şeytanın gücünü kullanarak iktidar olacaklarını sanıyorlar... Ama bilmiyorlar ki şeytan onları kullanarak o insanların üzerinden kendi iktidarını kuruyor!

Dünya bugün şeytanın etkisi altında... ‘İnsan’ her yandan kuşatılmış... Ve öyle bir kuşatılma ki bu, sanki her ‘şey’ insanın iyiliği için yapılıyor... İnsanlar daha konforlu bir hayatın içine hapsedilsinler diye! O denli kolaylaştırılıyor ki bu dünya hayatı insana, kendi melekelerinin hiçbirine ihtiyacı kalmıyor! Bilerek ya da bilmeyerek, koşup şeytana sığınıyorlar...

Ey kendilerine bahşedilen melekelerinin hürriyetini bırakıp, şeytanın ateşine tutsak edilmeyi seçen insanlar! Dünya hayatının arzu silikonları! Bütün ömürlerince hakikatle bir defa bile irtibat kuramamış olan sanal fareler! Şeytanın ağı içinde esir alınmış skarabe böcekleri! Sizce zamanı tersine çevirmek mümkün mü? Şeytanın, o ilk günahın işlendiği ana dönme çabaları sizce gerçek olabilecek mi? Onda bir takıntı haline gelen ölümsüzlük arzusu o anın içinde sizin üzerinizden gerçekleşebilecek mi? Mümkün mü her ‘şey’i tersine çevirmek? Cehennem’i Cennet yapmak!

Şeytan elbette biliyor bu arzusunu hiçbir zaman gerçekleştiremeyeceğini... O zaman sen bu yalana nasıl inanıyorsun da tüm hayatını şeytana bağlıyorsun...

Nasıl oluyor da Cennet’in ‘insan’ı, Cehennem’in şeytansı insanına dönüşebiliyor! Şeytanın ‘ölümsüzlük’ yalanına kanıyor!

Şahs-ı manevi temelli bir ‘Mehdi’ anlayışı... Ve secde eden o tertemiz kalplerin aynalarında görülebilecek ‘bir’ Mehdi Aleyhisselam...

Şeytanın ağı işte onun eliyle parçalanacaktır! Onun her sözü ‘bir’ Cennet sözüdür ve ‘bir’ iyiliğin kılıcıdır! Ve işte o secde kardeşlerinin tümü ‘bir’ şahs-ı manevidir!

Ene’den Hüve’ye yürüyerek hidayete kavuşmuş bu ‘bir’lik, şeytanın bu dünyadaki hâkimiyetine son verecektir...

“Bu şeytan çok müfrit bir mahlûktur... Çok profesyoneldir... Kine, nefrete kilitlenmiştir... Olumlu düşünecek kapasitesi yoktur... Yitirmiştir o kabiliyetlerini... İnsanı yere sermenin her türlü fendini biliyordur... İnsanoğlu ise çok toydur... Onun için günde bin defa ‘Rabbi euzubike mine’ş-şeyatin ve euzubike Rabbi en yahdurun: Rabbim! Şeytanların vesveselerinden Sana sığınırım... Rabbim! Onların benimle birlikte olmalarından Sana sığınırım’ desek sezadır.”

Kalbinin aynasından görünen Mehdi Aleyhisselam!

Beklediğimiz gibi oldu... Yıpranmış skarabe firavunlarının yerine yenileri hazırlanıyor... Demokrasi âşığı yeni firavunlar... Nanoteknolojiye sahipler üstelik! Kendi kendini yenileyebiliyor onların yaşlanan hücreleri... Sentetik hücrelerden oluşuyor bu yeni vücutları... Aynı demokrasi anlayışları gibi vücutları da sentetik...

Ey sanal deccal! Ey insan tabiatının düşmanı ateş ‘ten’ deccal! Ey büyük münafık! Senin tüm hücrelerin bir araya gelse bile bizim tek ‘bir’ hücremiz etmez! Ve senin tüm sözlerin bizim tek bir ‘kelime’mizin içini dolduramaz! Ey büyük yalancı! Ey hakikati örtmeye çalışan dijital vizyon! Ey! Ey! Ey!

Ey tek ‘bir’ hakikatin sözcüsü! Ey iyiliğin kılıcı! Ey Mehdi Aleyhisselam! Ey ‘bir’ Cennet sözü!

Kalbimiz yaşlandı artık! Zorlanıyoruz nefes alabilmek için... Nefsimizi öldürmek için çabalıyoruz ama nefesimiz de iyice azalıyor içimizde... Ey bize yeni ‘nefesler’ kazandıracak kurtarıcı! Ey çevremizdeki tepelerden üzerimize dalga dalga gelen Yecüc ve Mecüc’ü durdurabilecek demirden zırhın sahibi! Oksijeni yeniden tüm hücrelerimize taşıyıp, vücudumuzu deccalın ateşinden koruyabilecek olan Mehdi Aleyhisselam! Ey! Ey! Ey!

Dünya karıştı... Deccalin görünmesi yakın... Bir kurtarıcı gibi kendini gösterecek o! Bugün kendi eliyle karıştırdığı dünyamızı sanki bu kaostan kurtarmak için yeraltından yeryüzüne çıkacak! Cinler taşıyacaklar tahtını! Onun dumansız ateşten olan tahtını... Böylece her eve girebilecek! Onu görenler elektromanyetik bir hipnozun kuyusuna düşecekler... Ve onun dostları olacaklar... Tüm dünya kucaklayacak onu ateşten ekranların içinden... Ve kendi zihinlerinin içinde! Yıllardır zihinlerine yüklenmiş eşikaltı bir mesaj olarak! Altından bir şifre! Altının gücü kadar zihinlerde!

Ey secde kardeşlerim! Onu görebiliyoruz aslında biz şimdiden! Ateşten ekranların içinden görünüyor bize! Ama tüm dünya göremiyor onu hâlâ! Onların gördükleri nefsin bin bir türlü görüntüsü! Sınır tanımaz azgınlıklarının en zengin görüntüsü! Kitlesel bir hipnoz altında dünya... Canlı organizmalar gün geçtikçe daha azalıyor ‘insan’ vücudunda!

Ve iblis katılarak gülüyor şimdi o ateşten vücudunun içinde! Bu insanlar bana benzemek için ne kadar fazla çaba gösteriyorlar diyor! Hem de kendi iradeleriyle... Neredeyse benim hiçbir ‘şey’ yapmama gerek kalmayacak! Onlar her ‘şey’i yapıyorlar zaten benim gibi olabilmek için! Dünyayı ateşten bir bahçeye çevirmek istiyorlar... Onlar için Cehennem ateşten bir bahçe zaten! Kendilerine göre bir Cennet bahçesi!

Ey ‘insan’! Cehennem’i sana Cennet gibi göstermeye çalışan bu deccale uyma!

Cennet bizim için bu dünyada bir secde anıdır... Gel sen de secdelerde bekleyenlerden ol! O secdelerde dünyada işlenen tüm günahlar için gözyaşı dök... Gözyaşlarının değerini bil... O gözyaşlarının içinde yıkanır kalbin... Sonra o tertemiz kalbinin aynasına bak!

Kimi görüyorsun o aynada şimdi!

Şeytanın hüzünlü kalemleri!

İnsanın eksik yanının ‘şiir’e, ‘yazı’ya getirilmesini seviyorlar! Umarsız bir biçimde yazının içinde kıvranan insanlar... Duyarlı, hayatın çeşitliliğine açık ve bir o kadar da ötekileşmeye meraklı! Nedense ‘bir’lenen ‘bir’ hakikat görünce rahatsız oluyorlar! İstiyorlar ki bir yanıyla hep eksik kalsın insan... Ve insanın o eksik yanının hüzünlü dili olsun bugünkü şiir, yazı ve her türlü sanat etkinliği... ‘İnsan’ı bir Tevhid tezahürü olarak göremiyorlar... Cenab-ı Allah’ın ‘kelime’si, nurunu tamamlayacağı tek ‘bir’ kalbin sahibi!

Aslında onlar bu dünyaya aitler... Cennet’i bilemiyorlar, göremiyorlar ve yaşayamıyorlar... İnsanın bu dünyadaki hali içinde ‘esir’ kalmışlar... Ve işin tuhafı da bu eksik halini benimsemişler, bundan da hüzünlü bir zevk alıyorlar... Ve bu eksiklik üzerine de bir grup seçilmiş olarak birbirleriyle dayanışma içindeler... Eksik temelli bir mağduriyet haklılığı... Ve bu mağduriyet üzerinden de zulüm altında bırakılmış halklarla kendilerini benzer kılmaya çalışıyorlar... Kültürel bir ıstırap çekiyorlar! Ve ‘mana’ itibariyle Tevhid’e ters düşüyorlar...

Ey kalplerinin içinde bir mağduriyet yaşayan ama günlük hayatlarında belli bir konforu yakalayabilmiş ‘ıstırap’ sahibi seçkin kalemler! Aslında şunu bilmeniz mümkün! ‘Kalb’ insanın mağduriyet yaşamayacağı tek yerdir! ‘İnsan’ kalbinin içinde ‘bir’dir! Kalbin içinde ‘öteki’ olmaz! Eğer kalbin içinde öteki olursa, o ‘kalb’ artık ‘insan’a ait olamaz!

Ve kalbinde bu ‘bir’liği fark edebilen insan, kalbin dışında artık en yoksun hayatı seçer... Kalbin iç zenginliği dışında bu dünyada başka bir zenginlik daha yoktur! Ey Cenab-ı Allah’ın sevgili kulları! Mana âleminin en zengin kulları! İnsan o eksik yanının ancak ilahî ‘bir’ aşkla tamamlayabilir... Ve o aşkın ‘kalem’i olur!

İşte sizin bahsettiğiniz o eksiklik Cenab-ı Hakk’a varamamanızdan kaynaklanıyor olabilir!

Yazı, şeytanın eksik bırakmaya çalıştığı hüzünlü yanımızı güçlendirmek için değil, Allah'a varmak gayesiyle kalbin 'bir'liğini sağlamak amaçlı olmalıdır...

'Kalem' her 'şey'i yazabilir! Ama kelimeleri seçemez! 'Kelimeler' 'kalem'lerini kendileri seçerler...

'İnsan'a Cennet'te emanet edilen kelimeler...

İşte o kelimelerin 'kalem'i olmalı bugünün yazarı...

Yoksa her insan 'bir'dir!

Onu eksik bırakmaya çalışan ise şeytandır!

İnsanın eksik yanı üzerine dayanışmaya giren 'kalem'ler maalesef şeytana hizmet ederler!

Ey Aşk! Bu dünya uykusundan uyandık biz!

Bilginin tersyüz edilmesinden maksat hakikatin fark edilmesini önlemektir! İnsanlar artık birbirleriyle değil teknoloji aracılığıyla mutlu oluyorlar... Yapayalnız kalmış teknolojik aksamlı insanlar ve sanal çok kültürlülük! Yeni demokrasi anlayışları bu onların! Anamalcı bir teknoloji! Ateşten putlara taptırıcı bir demokrasi! Çocukların zihinlerini daha 11 yaşındayken iğfal eden bir teknoloji! Zulüm! Zulüm! Zulüm! İnsanlara sınırsız bir özgürlük tanıyor gibi görünmesine rağmen onları kendi iradeleriyle ateşten hücrelere kapatan bir demokrasi! Ateşten ekranlara hapsedilmiş özgür insanlar! Üstelik bu ateşten hücrelere girebilmelerinin karşılığında kendi tabiatlarını feda etmişler...

Aşk, sevgi, fedakârlık, merhamet duygularının yerini şiddet ve erk almış... Bilginin erki! Şiddetin gücü! Ve görünen bir suç yok! Bilinen bir ölüm yok! Hiç kimse ölmüyor, acı çekmiyor sanki o ateşten ekranların içinde! İnsana ait hiçbir şey yok orada! Her ‘şey’ şeytana ait!

Ey şeytanın dostları! Ey insanlığa her an, her durumda ihanet eden zalimler! Bilgiye tapan sanal şeytanlar! Hakikatin bilgisini ‘bir’leyemeyen parça zihinler! Ey! Ey! Ey!

O mazlum çocukların katilleri! Bilgi putperestleri! Ateşin dostları! Cehennem fedaileri! Deccalin yardımcıları! Buraya kadar işte!

Ashab-ı Kehf uyanıyor artık! Ve yeniden hayatın içine karışıyorlar... Şeytanın örtüsünü çekip alıyorlar dünyanın üzerinden! İnsanlar yeniden ‘bir’‘bir’lerini görmeye başlıyorlar! ‘Hakikat’ ortaya çıkıyor... Şeytanın bunca çabası boşa gidiyor... Hipnoz altına alınmış dünya kurtuluyor... Cinlerin egemenliğine girmiş sanılan dünya yeniden insanlara ait oluyor! Şeytanın dostları ‘yaban eşekleri’ gibi

kaçışıyorlar... Ey mümin kardeşlerim! Ey Allah'ın sevgili kulları! Ey kalbin Cennet'i! Kâğıtların 'kalem'e olan aşkı!

Ey Aşk! Ormandaki ağaçların yeniden 'bir'lik olabilmek için birbirlerine olan aşkı! Ve birlik olup, yeniden orman olabilen ağaçların Cenab-ı Allah'a olan İlahî Aşkı!

Ey İlahî Aşk!

Uyandık biz işte! Uyandık ve yeniden tek 'bir' vücut olabilmek için insanların arasına karıştık!

Ey Aşk!

Geldik işte huzura!

‘Bir’ Cennet yüzü!

Hayati sırrı anlamak! Önce hayatı anlamalı insan... Hayat nedir? Ve hayat kimin için vardır? Ve insan hayatta mıdır? Yoksa ölünce mi onun hayatı başlayacaktır?

Öyleyse şu anki hayatı insanın bir hayal midir? Bu dünya ‘bir’ hayalden mi ibarettir?

Asıl olanla insan bu dünyadayken de ilişki kurabilir mi? Ve o hakikatle ilişki kurmanın dili nedir? Kalbin ‘bir’liği bu dilin oluşması için şart mıdır? Evet, tek bir şart vardır bu birliğin sağlanmasında o da Allah’a imandır... ‘Kalb’ Allah’a iman ettikten sonra ‘akıl’ onun her söylediğini yapar... O azgın nefsi ehlileştirir... ‘Ben’i, ‘ene’yi ‘biz’ yapar, bizi de ‘Hüve’... Tevhid’e ermiştir artık benlik...

İşte şimdi sıra o ‘hayati sır’rı anlamaya gelmiştir... Kalbin aynasından görünen ‘yüz’ ‘bir’ hayati sırdır! Konuşur onunla... Yeni ‘bir’ dille... Ve anlaşırlar ‘bir’‘bir’leriyle... Cennet yaklaştırılır şimdi onlara... O an tek ‘bir’ andır işte... Ve tek ‘bir’ söz!

O sözü kalbini ‘bir’leyemeyenler anlayamazlar... ‘Kalb’ aynasını ‘temiz’ tutmayanlar o yüzü göremezler... Aslında Allah’a iman etmeyenler kendi yüzlerini bile her an baktıkları bu dünya aynasında göremezler... Gördükleri sadece suretleridir... Asıl olan hakikat, bu dünya aynasında ancak ‘kalb’ gözüyle görülendir!

Ey ancak ‘kalb’ gözüyle görülebilen ‘Hayati Sır’! ‘Bir Cennet Sözü’! ‘İyiliğin Kılıcı’!

O asıl dille yazdığın kitapları ‘oku’yabilen, ‘kalb’ gözü açık ‘secde kardeşleri’ ile ne zaman ‘bir’ araya geleceksiniz?

Ey ‘Hayati Sır’! Dumansız ateşin içinde yanan kardeşlerinin zamanı tükeniyor artık... Şeytan iyice karıştırıyor dünyayı... Bilgiyi de toprağı da tersyüz etmeye çalışıyor... Kendini de tersyüz edecek çok yakında! Bir ‘insan’ gibi görünmeye hazırlanıyor! Bu tersyüz edilmiş

şeytan! Deccaliyetin hükümsüz yılanı! Ama kendini bu dünyayı hükmetmeye hazırlıyor işte!

Ey ‘Hayati Sır’! Zamanın yeni sözleriyle yazmaya hazır mısın sen de? Zamanı ‘bir’leyecek ‘kalem’ sizlerin arasından mı çıkacak yoksa? Ey İyiliğin Kılıcı! Ey Hayati Sır!

O zaman ‘bir’ işaret göster bize! ‘Bir’ Cennet işareti! ‘Kalb’lerin içinden görünen ‘bir’ Cennet yüzü!

Kaldır artık ‘kalb’lerin aynasındaki örtüyü! Ve gör o aynadaki Cennet yüzünü!

Ey Hayati Sır! Kalbin o tertemiz aynasından görünen yüz kimin yüzüdür?

Açıkla artık o yüzün sahibini bize!

Ey şeytanın seçilmişleri!

O ‘bir’ zamandan kaçış yok! Her gün aynı dizilerin, haber bültenlerinin içine hapsolmuş insanlar! Size söylüyorum! O ‘bir’ zamandan kaçışınız yok!

Zamanı hem hızlandırmaya çalışıyor şeytan, hem de o ateşten ekranların içinde durduruyor... Zaman kalmadı artık... Zikri arttır... Aklı, kalbi ve vücudundaki hücreleri ‘bir’le... ‘Bir’leyemezsen Cennet uzaklaşacak senden... Cennet’te ‘bir’ vücudun olamayacak o halin içinde...

Zaman ‘bir’lenemeyecek senin vücudunda! Cenab-ı Hak nurunu tamamlayamayacak senin üzerinde!

Sizi hapsediyor o sahte hayatların anlatıldığı dizilerin, hakikati tersyüz eden haber programlarının içine... Ve onlara alternatif olarak gösterdiği, yeni tip insanı şekillendirmeye başladığı twitter ve facebook’un ateşten hücrelerine...

Ey yeni insan kardeşlerim! Size söylüyorum işte! O ‘bir’ zamandan kaçışınız yok sizlerin de!

“Arz ve sema beni istiap etmez, almaz. Ben mümin kulumun kalbine sığarım” diye buyurmuş Cenab-ı Hak... İşte o ‘bir’ olma zamanı, kalbinin içinde bekliyor her insanı...

Ya Cenab-ı Hakk’ın o sevgili kullarından olacaksınız, ya da şeytanın ekran dostları... Ve o ‘bir’ zaman gelince de ‘Sekar’a fırlatılacaksınız...

“Onların kalpleri vardır ama bu kalplerle idrâk etmezler, gözleri vardır onlarla görmezler, kulakları vardır onlarla işitmezler.” İşte onlar, insana secde etmiş melekelerini köreltip, şeytanın ateşten ekranlarının içine hapsolmuşlardır... Ve ateşten putlara taparlar!

Hayatı, canlı hayatlarını kaybederler, ölü bir hayatın içine düşerler... Oradaki görüntüler, sözler, insanlar hepsi ölüdürler! Hayatlarının

tamamı o ateşten ekranların içinde geçer artık... Aynı bir sirk gibi... Ve ateşten çemberlerin içinden yanmadan geçmeye çalışan uyuşturulmuş aslanlara benzerler...

Ey! Ey! Ey! Kendi iradeleriyle, şeytanın bu ateşten sirkinin içinde yaşamayı tercih etmiş seçilmişler! Ey şeytanın seçilmişleri! Onun sözcüleri!

O sirkin dışındaki hayatı unuttunuz siz! O canlı hayatı... Kuşların sesini, hep birlikte gökyüzüne doğru havalanışlarını onların, sonra da gerisingeri ağaçlara doğru uçmaya başlayıp, ağaçların dallarının arasında kaybolan kuş sürülerini... Ve uçarken deniz yüzeyine kanatları değen su kuşlarını... Siz unuttunuz aslında bu kuşların birer harf olduklarını... O harflerin bir araya gelip bir ‘kelime’ olmasını ve sonra o bembeyaz kâğıtların üzerine konmalarını... O ‘bir’ zamanı sizlere unutturmamak için hiç durmadan yazan ‘kalem’i... O kalemin yazdığı Cennet sözlerini... Ve şeytanı durdurabilecek iyiliğin kılıcını...

Şimdi! Sizin için işte tüm ekranları kapatma zamanı!

Ya kapatacaksınız o ateşten ekranları ya da o ekranların içine düşüp, alevler arasında yanmaya başlayacaksınız... ‘Sekar’a fırlatılacaksınız...

Ey şeytanın dostları! Bu bir ültimatomdur size! Ya alınlarınızı değdirin toprağın üzerine, Allah’a secde edin bir an önce, ya da ateşin içine, ‘Sekar’a doğru yola çıkmak için hazırlığınızı yapın...

O ‘bir’ zamandan kaçış yok hiç kimse için... Herkesin ‘kalb’ine bakılacak o gün geldiğinde... Kimin kalbi hakikati göstermezse, o, bu dünya hayatı boyunca baktığı, ateşten ekranın içinden ‘Sekar’a fırlatılacak...

Kalbinin aynasından Cennet görünenler ise kurtulacaktır...

Ve Cennet bahçelerine geri döneceklerdir...

‘Bir’ zamanı var elbette Cennet’te var olmanın!

Söze gelmeyen ne varsa ‘yazı’ya gelir... Yazıya gelenler kalbin işaretleridir... O işaretleri ‘oku’mak içinse ‘iman’ şarttır... Kelimelerin hakikatleri ancak böyle açılabilir sana... İman etmiş ‘bir’ ‘kalb’le...

Kalbin birliği için okumalı ‘insan’... Allah’ın ayetlerini ‘oku’yabilenlerin kalbi de birdir, akılları da... ‘İnsan’ ‘bir’ bakış olarak kâinatı ‘oku’yabilsin diye yaratılmıştır belki de... Kâinatı okusun ve Allah’ı bilsin... Allah’ı bilsin ki kendini bilsin...

Ey insanın da içinde olduğu tüm mahlûkat! Her daim yaptığımız zikirle, her an, her durumda tüm zerrelerimizle Allah’ı anarız biz... ‘İnsan’, hücrelerinin yaptığı bu zikri kalbiyle de yapabilir işte! İman etmiş ‘bir’ ‘kalb’ ve ona iman etmiş ‘bir’ akılla... Vücudundaki zerreler gibi harfler de zikretmelidir Allah’ı... Kelimeler ve anlamlar... Her şey Allah için var olmuştur... Allah’ı zikretmeyen hiçbir mahlûkat var olamaz... Zikir esastır... İster akılla, ister ‘kalb’le, isterse de tüm zerrelerle... ‘Bir’lik ise ancak Allah’a imanla sağlanabilir... Zerrelerin, aklın ve kalbin ‘bir’ zikretmesi ile bu gaye gerçek olur... Allah’ın birliği esastır... Bu birlik işte yalnızca yeryüzü halifesi ‘insan’ ile gerçekleşecektir...

Ey Cenab-ı Hakk’ın yeryüzündeki halifesi ‘insan’! Bu ‘bir’ olma halinin sana yüklediği sorumluluğun da farkında mısın? Ve o Cennet halinin içine girebildin mi şimdiden bu dünyada bile olsan hâlâ?

Ey ‘insan’! Ey ‘halife’ insan! Ey Allah’a iman etmiş insan! Ey kendi kâinatını ‘bir’lemiş insan! Ey kendi kâinatının tüm mahlûkatını Cenab-ı Hakk’a iman ettirmiş insan! Ey ölmeden önce ölmüş insan! Ey Cenab-ı Allah’ın nurunu kendi ruhunda ‘bir’lemiş, tamamlamış insan! Ey sevdiğim, canımdan çok sevdiğim ‘insan’! Ey sükûna ermiş benlik! Huzura alınacaksın birazdan, hazır mısın?

Hazır mısın Rabbine bu kadar yakın olmaya? Yoksa hâlâ ‘bir’leyemediğin zerreler mi var vücudunda? Seni bu kadar seven Rabbin, bu yüzden mi bekletiyor seni hâlâ bu dünya hayatında?

Ey insan! Fazla zamanın kalmadı artık... Zikri artır... Aklı, kalbi ve hücrelerini ‘bir’le...’Bir’leyemezsen Cennet uzaklaşacak senden... Cennet’te ‘bir’ vücudun olamayacak o zaman!

Zaman ‘bir’lenemeyecek!

Cenab-ı Hak nurunu tamamlayamayacak senin üzerinde!

Huzur içinde ölen ‘bir’ ‘kalb’ başka ne ister ki!

Yazıya gelen düşünce... Yazının düşüncesi... Kelimelerin, harflerin kendi düşüncesi... Söze gelemeyeni yazar ‘kalem’... Söze getirilemeyen ne varsa ‘kalem’ onu yazar işte!

‘Bir’ yazı dili! Kâğıt kalem ilişkisi... İlahî aşkın bir tezahürü! ‘Bir’ unutma, ‘bir’ hatırlama sonra... ‘İnsan’dan da önceyi...

Ey bir ihtiyacın kalemleri! ‘Bir’ yalnızlık ihtiyacının ‘kalem’i... Ey hayati sır! Yazıya gelen düşünce... Kim olduğunu bile daha bilememiş ‘kalem’... Harflerin çobanı... Uçsuz bucaksız kâğıtların üzerinde kelimeleriyle gezinen ‘kalem’... O fakir kalem! Senin harf sürünü dağıtmak istiyorlar işte... Kelimeleri de elinden almak istiyorlar... ‘Yazı’ haber veriyor bunu sana... Yazarak öğreniyorsun bazı ‘şey’leri de!

Ey ‘kalem’! Yalnızlığın kalemi... Harflerden başka hiçbir dostun olmamış ki senin... Onların, harf sürünü dağıtmalarına izin verme... Sana emanet edilmiş o kelimelerden, ‘bir’ Cennet sözünden artık hiç kimseye bahsetme... Dur kalem artık yazma... Bir süre yazma...

Ey ‘oku’yucu! ‘Bir’ anla artık sen de aslında neleri okuduğunu... Kalbinin ‘bir’ anları bunlar... Kelimelerin taşıdığı bu anlamlar...

Ey ihtiyacın kalemi! Kelimelerin koruyucusu, harflerin çobanı, asıl ‘emanet’i sahibine geri verebilmek için bu dünya hayatından bile vazgeçebilecek olan fakir...

Ey Cennet sözlerini bu dünya hayatında ‘bir’ iyiliğin kılıcına dönüştürmek için uğraşan fakir! Kalbin hizmetkârı... Terk et artık şehirleri... Kelimelerinle birlikte bir dağa, ıssız bir mağaraya çekil... Al götür kelimelerini bu dünya hayatından... ‘Kelimeler’ neredeyse Cennet oradadır! ‘Bir’ Cennet sözü işte! Zamanı gelince de ‘bir’ iyiliğin kılıcı olarak çık o mağaradan dışarı... Ve kim o kelimelere

düşmansa, bir daha konuşamaz olsun seninle... Çarpsın o kelimeler onları!

Ey ihtiyacın kalemi! Ey Cennet kelimelerinin dostu! Ey tüm ormanların, ağaçların, kâğıtların sevgilisi! Ey kalbim! Ey mahzun kalbim! Ey! Ey! Ey!

Yalnızlık bitti işte! Kelimelerinle birlikte Cennet'tesin şimdi... Melekler taşıyorlar kelimeleri... Ve senin 'kalem' olma melekene hiç ihtiyaç kalmamış artık!

Fakir 'bir' kulu olarak Cenab-ı Allah'ın huzuruna alınıyorsun...

Huzur içinde 'bir' 'kalb' başka ne ister ki!

Ey ihtiyacın kalemi!

Huzur içinde ölebilirsin bu dünyada da!

Ve yükselebilirsin Allah'a... O'nun sevgili 'bir' kulu olarak...

Şükürler olsun Allah'a...

Ey Cennet habercileri!

Ey hakikatin peşinden koşup, bu uğurda yoksun bir hayat yaşamayı göze alanlar! Allah'a kulluğu en büyük özgürlük sayanlar... Ey secde kardeşleri! Ey hür adamlar! Ey nur kardeşleri!

Zamanın koruyucuları sizlersiniz... O 'bir' zamanın içinde zikrediyoruz işte hepimiz... Zamanı parçalamaya çalıştıkça şeytan, siz 'bir'lemeye uğraşıyorsunuz... Zamanı hızlandırdıkça o, siz o zamanı bir Cennet zamanı haline getirmeye çalışıyorsunuz...

Ey 'bir' ihtiyaçtan doğan yaratılış! Bir 'söz' için! 'Bir' kelime! Ah!

'Bir' insan için işte her şey! Tek bir 'insan'!

Ey nur kardeşlerim! Işığın habercileri! O Cennet nurunu dünyanın her yerine yaymaya çalışan sevgililer... O en sevgilinin ashabı! Dünyayı bilmeden daha o cihan peygamberini bilen şanslı kullar... Ey bize kalbimizden seslenen Kur'an hafızları! İlk okunuşu belki Kur'an-ı Kerim'in kalbimizde... İlk duyuşumuz o sesi... O ilahî sesi...

Ey bu dünyanın yoksun kulları! Allah sevgisiyle coşmuş öğretmenler... Cennet habercileri... Tüm zamanları 'bir'lemeye çalışan 'kalb' onarıcıları... Dünyanın neresinde bir haksızlık, bir ihtiyaç varsa oraya koşup, yardım yetiştirmeye çalışan cesur gönüllüler...

Ey secde kardeşleri! O bir 'sözü' dünyanın her yerine yaymaya çalışanlar... 'Kalem'le kâğıt, 'kalem'le söz ve o 'bir' sözle iman... 'Bir' iyiliğin kılıcı olarak iman...

Ey 'Mehdi'nin sözleri! Kâğıt, kalem, kelime ve iman! Ağaçlara sarılıp tüm gövdenle, üzerinden geçen bulutlara bakarak iman... Ve yağmura, birdenbire bardaktan boşalırcasına toprağın üzerine yağmaya başlayan yağmurdan ıslanırken, o toprağın üzerinde secdeye kapanıp, gözyaşları içinde iman...

Ey Cenab-ı Allah'ın sevgili kulları! Hakk'ın habercileri... Zamanı her an, her durumda 'bir'lemeye çalışan zikir emekçileri... Vücudu, insanı ve kâinatı birleyici zikir ehli... Ey secde kardeşleri! O 'bir'lemeye çalıştığınız 'zaman' şimdi size diyor ki çıkın artık 'kalb'lerinizden dışarı! Çünkü ahir bir zamanın içine giriyoruz artık! Ve herkes duymalı sizi! Sözün 'bir' olduğunu anlamalılar! Cennet ve Cehennem'i... Şeytan ve melekleri... Anlamalı herkes her şeyin sahibinin 'bir' olduğunu... Tek 'bir' Allah vardır ve başka da hiçbir şey yoktur... 'İnsan' sadece Allah için vardır... Ve Allah'ın tek 'bir' kuludur...

Ve tek 'bir' zaman da sadece Allah'a aittir...

'İnsan' olmasaydı 'zaman' 'hiç' olmazdı belki de!

Ey secde kardeşleri! Zamanı 'bir'lemek uğruna tek 'bir' söz için bu dünyada ölümü göze alan hakikat şehitleri!

Ey! Ey! Ey!

Cennet'in habercileri!

Belki de sizin zamanınızın içine giriyoruz 'şimdi'!

Cennet, Cehennem ve bu dünya!

İnsan ruhunu bilenler, insanın nasıl yaratıldığını da anlayabilirler mi? Ve insanın kimyasını! Ve şeytanın ateşten teknolojisi ile ne yapmak istediğini anlayabilirler mi bu insan vücudunun üzerinde?

Ey insanlar! Sizi kendine çevirip, bu dünya hayatını tersyüz etmek isteyen şeytanın adımlarını izlemeyin... Şeytan sizin düşmanınızdır... Allah'a olan yakınlığınızı kıskanır... Ve sizi Allah'tan uzaklaştırmak için her 'şey'i yapar... Ama sizin tahayyül bile edemeyeceğiniz her 'şey'i... Bu her 'şey'in ne olduğu üzerine düşünmeyen insanlar bugün şeytanın ateşten dostlarıdır artık!

Onun emrine girmişler, her an, her durumda onunla bir bağlantı kurabilmek için çırpınmaktadırlar... İster kendi iradeleriyle, isterse de şeytanın emriyle... Elektromanyetik bir hipnoz altındadır tüm dünya... Şeytan onlara o bulundukları durumdan daha özgür bir durum vaat etmekte, ama onları ateşten bir hapishaneye çağırmaktadır...

Ey insanlar! Dünyanın onca güzelliği içinde, özgürce yaşamak varken, siz, nasıl olur da şeytanın çağrısına uyup, ateşten bir hapishanenin içine kendinizi hapsedersiniz! Hem de özgürlük uğruna! Şeytanın bu yalanına nasıl kanarsınız! Nasıl kandırırsınız kendinizi! Şeytanın, insan fıtratına böylesine ters gelen teknolojisiyle, sizi kandırmasına izin verirsiniz!

Ey insanlar! Şeytan size düşmandır... Onun adımlarını izlemeyin... Şeytanın dostlarından olmayın...

Ne demektir 'şeytanın dostu' olmak? Bir başka insana 'kötülük' yapmak değildir sadece! Kendimize yaptığımız en büyük kötülük, şeytanı kendimize 'dost' seçmektir... Onun sizi kendine bağlamak için emrinize verdiği teknolojik imkânlarından sınırsızca faydalanmaktır... Ateşten teknolojisiyle o, sizi de, tabiatı da, dünyayı da eninde sonunda yakacaktır!

Ey insan! Ateşe dost insan! Sen şeytanın imkânlarından faydalandıkça, onu güçlendirir, kendini ise güçsüzleştirirsin! Ruhun, sana emanet edilen ruhun, değişikliğe uğratılmış bedeninin içinde sıkışır, sıkılır ve sonunda da asıl yurduna dönmek ister... Sevdan uçar gider!

Sen o zaman kan, balgam ve safra olarak toprağın üzerine yığılır, öylece kalırsın...

Senden geriye kalan ‘şey’, şeytanın bile işine yaramaz artık! O da kaçar gider senin yanından... Allah’a secde eder...

Ey insan! Ne yapacaksın sen şimdi! Kalakaldın orada, toprağın üzerinde bir ceset olarak... O ateşten günlerini hatırla yeniden! Sen ateşle yakınlaşırken, kendine verdiğin zararı gör... Nasıl yandığını o dumansız ateşle... Vücudunun, tüm hücrelerine, şeytanın teknolojisiyle verdiğin zararı gör... Kendi elinle, kendi vücuduna uyguladığın zulmü gör... Ey insan! Ey insan! Ama artık çok geç! ‘İnsan’ olan kendi kendine hiç bu zulmü yapar mı? Şeytanı kendine ‘dost’ edinir mi?

Ve asıl sorgulama daha başlamadı elbette kabir hayatında! Bu sadece bir başlangıç!

Ya sonrası ey insan! Bu sorgulamanın ya sonrasında neler olacak!

Aslında bundan sonrası çok basit artık!

Ya Cennet Ya Cehennem!

Yap tercihini hâlâ bu dünyadayken ey insan!

Çünkü bundan sonra böyle bir fırsatın olmayacak!

Kalbin sırrı açılıyor sana!

Kalbinin içinde bir sır var! Ama bizden önce onu öğrenmek isteyenler var! Kalbi kuşatmaya çalışıyor şeytan... Acı içinde bırakıyor bizi, sonra da iyice güçsüzleştirdiği vücudumuza girmeye çalışıyor... Kalbe hayat veren yaşama sevincimizi elimizden almak istiyor...

Oysa bilmiyor ki o, kalbin sahibi Cenab-ı Allah'tır... Ve hiçbir insanın gücü yoktur kalbin üzerinde... Kalbin bildiğini insan bilemez... İnsanın bilmediğini ise şeytan hiç bilemez...

Ey kalbin sahibi! Kalbimize verdiğin sır nedir? Bir dünya zamanını içinde barındırır mı bu sır? Yoksa, zaman yoksa, insan da yok mudur daha? Bu dünya hayatı bir hayalden mi ibarettir? 'Kalb' bunu bilir de 'insan' bilmez mi?

Ey kalbimin bildiği ve benim bilmediğim 'sır'! Hayati sır! Hiç durmadan yazıyorum işte seni bilebilmek için...

O sır ortaya çıkınca 'insan' mı bilinmez olur bu defa? İnsanın sureti görünmez mi olur? Hakikat mi görünür sadece... O tek 'bir' hakikat...

Ey acılar içinde, bu dünya hayatında artık sona yaklaşan 'kalb'! Ya sana emanet edilen sırrı hiç öğrenemeden biz, dünya hayatı bitiverirse...

Ey Aşk! Ey en sevdiğim! Ya seni göremeden ölürsem... Ölünce mi görebilirim seni o zaman? Kalbim o zaman mı açılır bana? Hâlbuki bu dünya hayatında kalbim bu kadar yakınken bana...

Ey her an hem içimde olan ve hem de bu dünya hayatı ile perdelenmiş, en sevdiğim! Tüm 'şey'leri çek al ne olur aramızdan! Tek 'bir' vücut olalım ve tek bir ruh... Ne varlık kalsın aramızda, ne de yokluk!

Ey Aşk! Bu dünya hayatında senin için var olduk biz ve senin için öldük... 'Bir' aşkın içinde var olduk ve yine o aşkın içinde yok olduk!

Her ‘kelime’ ile var olduk bu dünya hayatında ve yine o kelimelerle Cennet’e geri döndük...

Ey Cennet’te yeniden ‘bir’ olabileceğimiz Aşk!

Kalbin sırrı! O ‘bir’ kalbin sırrı! Çık ortaya artık! Görün bize... Görün, secde kardeşlerine... Alnımızdaki secde izlerinden tanı bizi... Ey Aşk! Ey Aşk! Ey Aşk!

Ne olur aklımızın, kalbimizin bu birliğini bozmasına izin verme...

Ey insan, kalbini kendinin sanma! Kalbin sahibini bil! Ve O’nun evini ‘temiz’ tut!

Kalbinin aynasında ‘hakikat’i göreceğin o zamana kadar bekle! Tertemiz ‘bir’ ‘kalb’ ve o kalbin aynasından görünen Cennet!

‘Bir’ Cennet sözü!

İyiliğin kılıcı!

Ve ‘Mehdi’nin sözleri!

Ey Aşk!

İşte hakikat!

İşte insan!

Ve işte kalbindeki sır!

Dua eder gibi yaz!

Ey Aşk!

Gecenin sevgilisi... Sabahın ilk ışıkları... Ve terk ediliş sonra... Kayın ormanlarının kalbi... Her ağacın rüzgârı... Kuşların vücudu... Sessizce uzanışı kelimelerin toprağa... Ve yazıya ilk gelişi duanın... Dua eden bir ‘kalb’ ve onun, kalbin hissettiklerini yazan ‘bir’ ‘kalem’ şimdi bu kâğıda...

Ey Aşk!

Kâğıtların kelimelere olan tutkusu neyse, benim de hissettiklerim aynı işte o kelimelerle... Kelimelerin kâğıdın üzerine dokunmalarıyla, ‘dua’ gerçekleşir birden... Kâğıt, bu dünyayı temsil eden kâğıt, kelimelerle, bir Cennet sözü olan kelimelerle buluşur... Ve aşk gerçekleşir... Ey aşk! Ey aşk! Ey aşk! İnsanın aşkı bu kâğıt kalem sevgisidir işte... Ancak yazarak yükselebilir yeniden Cennet’e... Kelimelerle yükselir Allah’a...

‘Bir’ dua!

Ey aşk! O dua işte! O dua senin kavuşman bana...

Kâğıtların üzerine konan kelimelerin ‘kalem’e olan aşkı!

Kalem olmasaydı eğer nasıl birlenecekti kâğıt ve kelime! Ey! Ey! Ey!

Ey içinde kalemin ruhunu taşıyan kelime!

Ey yalnızlığın bilinme arzusu!

Ey! Ey! Ey!

Kim bilebilir ki şimdi beni! Kim olduğumu benim, o ‘kelimeler’den başka kim bilebilir ki! Ey! Ey! Ey!

‘Kalem’ çaresiz kalıyor şimdi! Yazmaktan başka ne gelir ki elinden... Sözsüz bir yazı... Sessiz ‘bir’ buluşma! Kim anlayacak onu... Kim!

Ey bu dünya hayatında hiç kimsesiz kalmış kelime! Cennet sözü! İyiliğin kılıcı! Yaz o zaman sen de... Hiç durmadan yaz... Ve ‘bir’ vücuda getir artık bu kelimeleri... Onlar görünsünler senin yerine...

Ey yazının hiç bilinmeyen vücudu! Ey aşk! Seni bir gören var mı? Bu kadar zamandır yazıyorsun, seni ‘bir’ tanıyan var mı?

Ya da sana kendini gösteren ‘bir’ kelime var mı?

O ‘bir’ kelime benim işte!

‘Kelimeler’ sabahın ilk ışıklarıdır, kâğıdın üzerine gelen... Saat kaç olursa olsun ‘kelimeler’ ışıktır, ‘nur’dur...

Kur-an’ı Kerim ‘oku’yan ‘insan’ın yüzü o ‘yüzden’ hep ‘ışık’ içinde kalır...

Ey ışıklar içinde geçen ‘bir’ ömür! Ey sevdiğim! Ey en sevdiğim! ‘Kelimeler’‘im’! Senin yüzüne ayna tutacak o kâğıtları yakıyorlar şimdi! Ağaçlara, çocuklara, bu dünyanın mazlumlarına kıyıyorlar!

Ey ağaçların kâğıtları üzerine yazarak ‘dua’ eden kalem!

Ey bir çocuğun masum kelimeleri!

Senin ‘dua’ etmeni önlemek istiyor, bu ateşten cüceler...

Kelimelerin ışığını söndürmek istiyorlar...

‘İnsan’ı kendi ateşlerinin karanlığına hapsetmek istiyorlar!

Yaz o zaman işte! Dünyada son ağaç, son kâğıt, son çocuk kalana kadar yaz!

Yaz ‘kalem’! Ne olur yaz!

‘Dua’ eder gibi yaz...

Şeytanın ateşinden dünyayı kurtarabilmek için!

Zamanın da bilmediği tek şey ölümdür! Zaman her bir şeyi bilir yoksa! Onun üzerinde yaşanır tüm hayatlar... Mutluluk, sevinç ve ıstırap... Ama insan ölünce zamanın dışına çıkar... Zaman biter onun için... Ve o tek bir an başlar...

Issız ve sonsuz bir an! İçinde hiçbir kimsenin olmadığı o sonsuz an... Yalnızca ‘bir’ bakış... Cennet’in üzerinde gezinen... Ve ‘kelimeler’! O tek bir anlamı ifade edebilmek için Cennet’in üzerinde kanat çırparak uçabilen kelimeler...

Ey Cennet’in ‘kelimeler’i! ‘Mehdi’nin sözleri! Şimdi dünyada, sizi bekliyor bütün ‘kalb’ler! Yoksa zaman bitecek herkes için... Ölüm gelecek!

Kâinatın birliği için ‘insan’ yaratılmadı mı? Tek bir insan ve kâinatın birliği! O’nun içindi her şey! Tek ‘bir’ ruh! Kâinatın birliği ve tek bir an! Zaman başlamayacaktı ‘hiç’! ‘Ölüm’ olmayacaktı belki!

Şeytan olmasaydı, şeytan, insanı kandıramasaydı, zaman işlemeye başlamayacaktı!

Dünya hayatı ‘hiç’ olmayacaktı belki de!

Ey Sevgili! Seni öyle çok özledik ki! Bu dünya zamanının içinde hep seni düşündük biz... Cennet’i, kanat çırpan o ‘kelimeler’i ve seni... Ey Sevgili! İşte zamanın sonu!

Zamanın dışına doğru hızla yol alıyor dünya! Şeytan, hızlandırıyor zamanı... Tersyüz etmek için tavafı! Ve DNA’larımızın sarmallarını, ‘kelimeler’in ikili anlamlarını değiştirmek için!

Ey Sevgili! Ey ‘bir’ Cennet sözü! Zamanın içinde kalarak hâlâ, biz, secde kardeşleri neler yapabiliriz şimdi! Neler yapabiliriz şeytanı durdurabilmek için bu dünya hayatında!

Ey Sevgili! ‘Mehdi’ ne zaman inecek ‘kalb’lerimize... Ve bize ne yapabileceğimizi hemen söyleyebilecek mi? Şeytanın bu ateşten teknolojisinden kurtarabilmek için dünyayı...

Ey Sevgili işte dünya hayatının son günleri! Şeytan kibrinden kudurmuş bir halde her ‘bir’ şeye saldırıyor... Ateşini dünyanın her yanına yaymaya çalışıyor... Çocuklar, yaşlılar, ağaçlar, kuşlar ateş altında kalmışlar usul usul yanıyorlar! Ve hâlâ hiç kimse fark etmiyor bu ateşten şeytanı! Sanki şeytan, cinlerden değilmiş gibi!

Ey! Ey! Ey!

İşte zamanın sonu!

İşte ‘bir’ Cennet sözü!

Ve şeytanı durdurabilecek ‘iyiliğin kılıcı’!

Kalbin aynası Cennet’i gösterir insana!

Anlaşılmaz olan bir şey var mıdır bu dünyada? Her bir şeyi anlar, anlayabilir aslında ‘insan’... Yeter ki ‘temiz’ ‘bir’ kalbe sahip olsun... O kalbi korumak için takvaya sarılsın...

‘İnsan’ ilk önce Allah’a kul olduğunun bilincine varmalıdır... Allah’a kulluk, bu dünya hayatında olan, olabilen, olabilecek her bir şeyi anlamanın tek yoludur...

İnsan önce inanır sonra da tefekkür etmeye başlar... Eşyanın hakikatini düşünür ve bulur... Dünya hayatı aslında Cennet’in ortasında kurulan bir sahne gibidir... Maddeleşme görmeye engeldir... Aslında bu dünya belki de ‘hiç’ yoktur... Yalnızca bir hayalden ibarettir... ‘Bir’ zamanlar Cennet’te olduğumuzu unutup, bu dünyayı sahici bir yer sananlar, maddenin karanlığına düşeceklerdir... Karanlığın ateşinde yanacaklardır...

Bu dünya hayatının aslında olmadığını, tüm bu yaşananların Cennet’te bir an olduğunu, bu dünya anının bitmesiyle, yine kendimizi Cennet’te, Cenab-ı Allah’ın huzurunda bulacağımızı düşünenler de kurtulacaklardır... Maddenin karanlığına düşmeden, gözlerini yine Cennet’te açacaklardır...

İnsan bu dünya hayatında da her an, her daim kendini Allah’ın huzurunda hissederek yaşamalıdır... Yoksa şeytan kandırabilir onu... Gerçek olduğuna inandırır bu dünya hayatının... Ve bir çaresizlik içinde ‘ölümsüzlük’ peşinde koşturur... O kısacık anın içinde ‘ölümsüzlük’ peşinde koşabilen insanın durumu aslında ne kadar hüzünlü, ne kadar acı ve ne kadar trajikomiktir...

Ey çaresiz şeytanın oyunlarına kanmış insan! Cenab-ı Allah’ın sevgili ‘bir’ kulu olarak ölümsüz olabilecek ‘insan’... Gel, şeytanın peşinden Cehennem’e sürüklenme... Cenab-ı Allah’ın sevgili bir kulu olabilmek için takvaya sarıl... Bu dünyada ‘iyi’ bir insan olmaya gayret göster...

Rabbini bil, kitabını, peygamberini bil... Bu kısacık dünya hayatında bile huzura kavuş... Yalnızca Cenab-ı Allah'a kul ol... Şeytanın ve onun ateşten dostlarının esaretinden kurtul... Cennet'te olduğunu hatırla yeniden... Cennet'te sana secde eden melekelerini hatırla... Cenab-ı Allah'ın sana verdiği emanetini, o sonsuz lütfunu hatırla... Ey insan! Ey aşk! Ey ilahî aşk! Ne maksatla yaratıldığını hatırla!

Yüzünü Rabbine dön! Secde et ve yaklaş...

Ey sükûna ermiş benlik! Artık rahat et! Bak geçti gitti bu dünya hayatı... Kalbinin aynası şimdi yine tertemiz! Koş bak ona...

Tanıyacaksın kalbinin aynasında gördüğün o yüzü...

Gözyaşları içinde kalacaksın önce ve kavuşacaksın sonra ona...

Anlayacaksın sonsuz yalnızlığını onun...

Kalbin aynası Cennet'i gösterir bize!

‘Bir’ hayati sır sözü!

Hayatın anlamının ona bildirildiği an yapayalnız kalmıştı... Teferruatı bol bir dünya hayatı sona ermişti artık... Sanki bir tek o kalmıştı huzurda... Ve elbette ağaçlar, kâğıtlar, kelimeler ve kalem... O tek ‘bir’ kalem...

Yazıya öyle başladı işte... Huzurda ve tek başına... Cenab-ı Allah ile arasına hiçbir ‘şey’i almadan... Bir ‘hiç’ olarak...

Yazdığı anların dışında hep yapayalnızdı... Öyle yakınlaşmıştı ki Allah’a, belki de bu teferruatı bol dünyada görünmez, bilinmez ve anlaşılmaz oluyordu...

Cenab-ı Allah dışında ‘bir’ anlayan yoktu onu... ‘Kalb’ çırpınıyordu oysa anlaşılmak, bilinmek ve görünmek için artık! Ama izin verilmiyordu ona... O ‘kalb’e! O tek ‘bir’ kalbe!

Oysa dünya hayatı bitmek üzereydi... Bezm-i Elest’te Cenab-ı Allah’a verilen sözün hatırlatılması gerekiyordu... İnsanların fıtratına yazılmış bu sözü hatırlatacak kişi ‘Mehdi’ Aleyhisselam’dı...

‘Bir’ ‘iyiliğin kılıcı’ olarak ‘Mehdi’nin sözleri’, kalbe, tek ‘bir’ kalbi olan herkese o sözü hatırlatacaktı!

‘İnsan’ Cenab-ı Allah’a verdiği sözü hatırlayınca, onu kim döndürecekti ki artık o sözden...

Ey iyiliğin kılıcı ile bizi kurtaracak olan ‘Mehdi’!

Cenab-ı Allah’ın huzurunda yapayalnız olarak hep bu günleri beklemiş Mehdi!

Ey ‘kalem’! Ey bir Cennet sözü! Ey iyiliğin kılıcı!

Şeytan seni bilemez! Bilebilseydi eğer kendini bu kadar güçlü hissedemezdi! Her şeyi bildiğinden emin olarak, kibrinin olanca ihtişamıyla görünmeye hazırlanabilir miydi?

İşte sana da görünme izninin verileceği o ahir zaman yaklaşıyor... Şeytan ne zaman görünürse, görünebilirse, deccaliyet dünyanın her yanına yayılırsa, işte o zaman senin bilinmen için de izin çıkacaktır...

Ey Mehdi! Secde kardeşleri biliyor seni artık... Ama şeytan bilemiyor... Şeytan ise o secde kardeşlerinin peşinde şimdi... Onları kuşatmaya çalışıyor her yanlarından... Ama ateş içinde kalsa bile tüm vücutları, ‘kalb’leri korunuyor onların... ‘Kalb’lerinin içinde bir Cennet saklı... Ve bir Cennet sözü... O sözü hatırladıkça onlar, şeytan hiçbir ‘şey’ yapamaz onlara...

Ey Mehdi!

Ağaçlar, kâğıtlar ve kelimeler... ‘Kalem’in sırrı burada!

O kalemin yazdıklarını her kim ‘oku’yabilirsa bugün, onlar, Cenab-ı Allah’a Bezm-i Elest’te ‘söz’ vermiş secde kardeşleridir...

Vesselam...

Kalbin ‘bir’ zamanı ‘Mehdi’yi çağırıyor!

Görür görmez tanırız onu... Bir zaman toplayıcısı... Tüm zamanları birleyen... O masum aklı...

Ey kalbin aklı! Zihni her zaman ‘temiz’ tutan akıl... Şeytana yenilmeyen akıl...

Sana ihtiyacımız var! Şeytan dumansız ateşini yaydı dünyanın her yanına... Çocuklar, kuzular, meyve ağaçları, kuşlar, anneanneler hepsi ateş altında kaldılar!

Reklâmcılar, medya medyumları, paragöz akademisyenler ve tüm eğlence dünyası ona hizmet ediyorlar şimdi...

Ey masum akıl! ‘Kalb’i sen koruyacaksın artık... Kalbi tavaf eden ‘kelimeler’in de korunmaya ihtiyacı var... O kelimeler değil mi bizi Cennet’e yükseltecek nurdan basamaklar... Cennet kelimeleri ile korunan kalbi, şeytan, şimdi, dumansız ateşinin içine almak istiyor... Teknolojik bir kapan kurmuş insana!

Ey masum akıl! ‘Kalem’ hiç durmadan yazıyor ama ‘bir’ okuyanı yok hâlâ! İnsanlar şeytanın teknolojisine tapıyorlar! Ağaçlardan, kâğıtlardan, kelimelerden kaçıyorlar... Ateşin üzerinde yaşıyor onlar artık! Hakikatle ‘bir’ ilişki kurmayı reddediyorlar...

Ey masum ‘kalb’! İnsanın aklı seni unutmuş! Cehennem’de yanmayı seçmiş... Ne yapılabilir şimdi... İnsanlara yeniden ‘bir’ ‘kalb’leri olduğunu hatırlatmak için neler yapılabilir?

Ey masum akıl! İşte burada sana ihtiyacımız var... Kalbe ‘bir’ yol göster... İnsanları ‘Cennet sözü’ ile yeniden nasıl buluşturabiliriz... Ve onlara iyiliği hatırlatabiliriz... ‘İyiliğin kılıcı’nı kınından çıkarmaları için onlara ‘söz’ verebiliriz... ‘Mehdi’nin sözlerini!

Ey masum akıl ile masum kalbi ‘bir’leyecek ‘Mehdi’!

Ey masum insanları bir araya toplayacak Mehdi!

Ey dünyadaki zulmü bitirecek Mehdi!

Ey mazlum insanların kurtarıcısı!

Ey bir Cennet sözü!

Ey iyiliğin kılıcı!

Ey Mehdi!

Dünya hazır artık senin gelmene!

‘Kalb’lerdeki zaman ‘bir’lendi çünkü!

O masum akla ihtiyacımız var!

Ey Mehdi!

Ey tüm zamanların ‘bir’leyicisi!

Ne olur gel artık!

Kurtar şeytanın ateşinden ‘kalb’lerimizi...

Kendi ellerinizle ateşe atmayın çocukları!

Yazının bilinmeyen denizi... Kayalıklara çarparak ölmüş onca yazar... Ve onların cansız bedenlerinin üzerlerini örtmeye çalışan hüzünlü söğüt ağaçları... Ve yağmur sesi... Gözyaşı içinde kalıyor kâğıtlar... Kâğıtların üzerindeki yazılar dağılınca birer suluboya resim gibi oluyorlar... Ve uçarak geliyor o an yeni ‘kelimeler’... Islak kâğıtların üzerinde yatan yazarların o cansız bedenlerinin üzerlerine konuyorlar...

Yazının tutku dolu tarihi, yolunu şaşırmış bunca yazarın cesetleriyle dolu... ‘Kalem’in gerçek sahibini bilemeden ölmüşler... Hüzün dolu bir yolculuk... Ellerine ‘kalem’i kimin verdiğini hiç bilememişler... Yapayalnız, acılar içinde ölmüşler... Ve onların yalnızlığını o hüzün dolu söğüt ağaçları örtmeye çalışıyor şimdi...

Ey yalnızlık içinde ölen, kıblesi olmayan yazarlar! Sözün ihtişamı yolunuzu kaybettirdi size... Karanlığın büyüsü içinde kayboldunuz... Dile gelemeyeni dile getirme çabalarınızın içinde belki de hiç farkında olmadan şeytanın adımlarını takip ettiniz...

Ey arzu şeytanları! Yazarların kalemlerine büyük bir tutkuyla sarılmış yılanlar! Şehvet canavarları... O yazarların kalemlerine tutuna tutuna yeraltından yeniden gökyüzüne yükselmek isteyen sürüngenler... İnsanın karanlık yanını uyandırmak isteyen ateşten kalemler... Tüm ağaçların, kâğıtların yakıcı düşmanları...

Ve sessizlik!

Kalbiyle birlikte yazan ‘bir’ kalem... Her yazdığıyla Cennet’i gören, gösterebilen bir kalem... Ateşten kalemlerle bir olabilir mi hiç o kalem? Sözün ihtişamını terk etmiş bir kalem, yılanın tutkusuna sarılmaz... Bir arzu nesnesi olmaz...

Ey ‘kalem’! İnsanın dünya imtihanının dışında kalabilmeyi başarmış kalem...

Harf sürülerinin çobanı! O uçsuz bucaksız kâğıtların üzerinde harflerini gezdiren kalem... Kelimelerin ‘insan’ı!

‘Cennet sözü’ ile bize seslenen ‘kalem’! ‘İyiliğin kılıcı’!

Haydi! Başlasana yazmaya yeniden...

Şeytanın elinden kurtar o tutku dolu yazarları... Kıblesini bilsin artık hepsi... Çünkü kıblesini bilen yazarlara ihtiyacımız var bugün! Kâğıtların üzerine kalbiyle yazacak yazarlara ihtiyacımız var...

Şeytanın ateşi iyice azdı... Ne var ne yok yakıyor hepsini... Çocukları esir aldı ateşten ekranların karşısında... Yüklüyor eşikaltı mesajlarını onların şuuraltlarına... Çocuklar büyüdükçe canavarlaşıyorlar...

Şehvet, şiddet ve zulüm dolu bir dünya...

Bu çocuklara hakikati gösterecek kalemlere ihtiyaç var şimdi...

Yaz o zaman!

Kalemine tutku yılanını sardırmamış her yazar yazmaya başlamalı hemen...

Yoksa çocuklar çok yakında hiçbir sözü dinleyemeyecekleri bir halin içine sokulacaklar! Tek bir ‘şey’ geçerli olacak onlar için...

‘Ateş’!

Yalnızca ateşten sözler duymak isteyecekler artık! Ve tutku dolu o sürüngen yılan hepsinin bedenlerine sarılarak gökyüzüne yükselmeye çalışacak!

Cennet’e yükselebilmek için ‘oku’!

Gecenin getirdiği ‘gelecek’ midir? Karanlığın içinden ‘gelecek’ olan ‘şeytan’ mıdır? Karanlık ateşin içinden geçip gelecek olan!

Sabah olunca birbirimizi görürüz... Işık girer odaya... Güneş ısıtır yüzlerimizi... Ve gülümseriz birbirimize... ‘Kalem’i bırakırım elimden... Önümdeki kâğıtlara bakarım... Yazı içindedir hepsi... Daha okunamazlar ama... Işık düşünce üzerlerine kâğıtların ‘oku’maya başlarım...

Sen ışığın içinden bana doğru gelirsin... Yazının ellerinden tutarsın... Harfler konuşmaya başlar seninle... Yazılmayanları da söylerler sana... Gece gitmiş, sabah gelmiştir odaya... Ve tek bir kişi kalmıştır şimdi odada... Yazıyı yazan ‘kalem’ gitmiştir, yazının kâğıtları kalmıştır sadece...

Işık içinde kalan kâğıtların o güleç yüzleri... Cennet’teki ağaçların kâğıtları onlar... O ağaçlara konan kuşların ayak izleri... Bildim işte seni... Kelimeleri, ibadeti ve huzuru... Cennet’teki huzuru...

Ey insanın karanlığında bekleyen gece! Sabah olsa bile insanın içinde, onun karanlığında bekleyen gece... ‘İnsan’ ‘oku’mazsa bu Cennet kâğıtlarında yazanları o içindeki karanlığa düşer işte...

Ey gece! İnsanın içindeki gece... Sabah ışıklarını hiç görememiş kalp... O kâğıtlarda yazanları okuyamamış kalp... Şeytanın ateşi ile kuşatılmış kalp... ‘Yazı’nın dışına itilmiş kalp... Sabahın ışıklarına kapatılmış kalp... Yurdundan koparılmış kalp...

Ey ateşten insanın kalbi! Şeytanın tutsak ettiği kalp... Sana yazıyorum işte! Her gece sabahlara kadar, hiç uyumadan sana seslenebilmek için, seni şeytanın esaretinden kurtarabilmek için yazıyorum...

‘Oku’ ey kalp! Kelimeleri oku! O kelimelerle kurtulacaksın şeytanın ateşinden... O kelimelerle ‘dua’ edeceksin... Tövbe edeceksin... Ve gözyaşı döküp, uyuyan kalbini uyandıracaksın...

Ey kalp! Kalbin birliği için uyanmalısın artık... Şeytan en çok uyanan kalplerin ‘bir’liğinden korkar... Sabah ışıkları içinde kalan ‘kalb’lere hiçbir ‘şey’ yapamaz o!

Aynı anda, tüm anlarda, sabah namazında ve diğer vakit namazlarında o ‘bir’ ‘kalb’in içinden Cenab-ı Allah’a yönelen her insanın duası ile şeytan tutsak edilir bu defa yer‘altın’da... Karanlığın ateşinin içinde... ‘Altın’dan bir ölümsüzlük sevdasının içinde... Uyur işte orada... Karanlığın içinde uykuya dalar şeytan... Ve o uyuyunca da onun tutsak ettiği kalpler biraz olsun rahatlar...

Ey karanlığın içinden odamıza kadar gelen şeytan! Her gece hiç bıkmadan, tek bir ‘kalem’ gibi, hiç ara vermeden yazıya hep o Cennet kâğıtlarının üzerine yazarız seni uzakta tutabilmek için... Ve ne zaman sabah olur o zaman bırakırız kalemi elimizden...

İşte sabah! Cennet’te bir sabah... Ve ‘oku’mamız için tüm bu yazıları senin, o tek ‘kalb’in gözlerine ihtiyacımız var şimdi...

Kalbinin gözleri açık olmayan bir insan kâinatı nasıl ‘oku’yabilir ki!

Ve ‘oku’yamayan insan Cennet’e yükselebilir mi?

Şeytanın bilemediğini bir tek ‘kalb’ bilebilir!

Açıklanamayacak olanı, tarihin hangi zamanı olursa olsun hiç açıklanamayacak olanı, ‘şeytan’ açıklamaya hazırlanıyor! İnsanın bildiklerini bilemiyor ‘şeytan’ ama belki de ona bildirilmeyeni biliyor! Daha doğrusu bilmeye çalışıyor! O sanıyor ki sınırları aşmaya çalışırsam, daha çok şey bilebilirim... ‘İnsan’ın korunması adına, bu sınır ihlallerini önlemek için daha fazla bilgi verilebilir bana...

Ey ‘insan’! Kendi sınırlarını ihlal etmek için zorluyor seni şeytan! Allah’ın sınırlarını koru... Sana tebliğ edilen Kur’an hakikatlerini aynen uygula günlük hayatında... Şeytanı alma içeriye... Defet onu gitsin başka bir yer arasın kendine... Şeytanın dostlarından olma sakın... Onun teknolojisini kullanma... Yanma, yakma ve seni her yanından kuşatan bu dumansız ateşin kime ait olduğunu fark et artık!

Ey insan! Gerçek bilginin sahibi sensin... Kalbine gelen vahyi ‘oku’! Ne okursan oku bütün gün ama gece olunca, herkes uyuyunca sen ‘kalb’ini oku ve secde et... Secde ettiğin an Kur’an hakikatleri daha da açılacaktır sana...

Ey insan! ‘İnsan’ kalmak için secde et! Ancak secdede açılan kalbin nuru kurtaracaktır seni... Yoksa şeytanın ateşi seni yakacaktır... Bu dünya senin gerçek evin değildir... O zaman bu dünyada ‘ölümsüz’ olma çabalarına kanma şeytanın... Senin ölümsüz olman demek bu dünyada sonsuz bir karanlığın içine düşmek demektir! O karanlığın yakıcı ateşi şeytandır... Şeytanın görünebilmesi için senin yanman şarttır! Sen yanmaya başlayınca bu dünyada, dumansız ateşlerin içinde şeytan sana görünecektir... Artık seni kim görse, şeytan görmüş gibi olacaktır!

Ey insan! Cennet için yaratılmış insan... Şeytan yüzünden Cennet’ten çıkartılmış, dünyaya indirilmiş insan... Şeytan yüzünden bir defa daha Cennet’i kaybetmek üzeresin...

Hiç açıklanamayacak olanı açıklamaya hazırlanıyor şeytan şimdi sana... Sen hazır mısın? Şeytandan gelecek her bilginin –içinde doğru bilgiler de olsa– sana tehlikeli bir tuzak olduğunun bilincinde misin? Bu son oyunu şeytanın... Ateşten teknolojisiyle dünyanın her yanını kapsama alanının içine almaya çalışmasının sebebi bu olmalı... Her eve girmek istemesinin sebebi de bu olmalı... Şeytan hiçbir eve çağırılmadan giremez çünkü! Kendini nasıl davet ettiriyor size en mahrem odalarınıza kadar... Ve siz elbette şeytanı davet ettiğinizi bilmiyorsunuz...

Çocuklarınıza, şeytanı kolayca hayatlarına almaları için ellerine hemen bir ‘ateşten put’ veriyorsunuz... Düşünemiyorsunuz ki o küçücük ateşten put o masum çocuğunuzu Cennet’ten uzaklaştırıp, Cehennem’e çağırıyor!

Ve şeytan sizin vesilenizle çocuklarınızı, ateşin dostları yapıyor!

Ey insan! Bu çağın şeytan sever insanları ve çocuklar! Kalbe geri dönün... Ateşin dışına çıkın... Size sunulan tek gerçeğin kalbinizdeki ‘emanet’ olduğunu anlayacaksınız o zaman... Şeytan ne açıklarsa açıklasın onun tuzaklarından korunacaksınız...

Çünkü ‘kalb’ yanılmaz...

Kalbine inen vahyi ‘oku’yabilen her insan kurtulacaktır sonunda...

Cenab-ı Allah’ın sevgili kullarıdır onlar...

Ve şeytan onlara hiçbir ‘şey’ yapamaz...

Ey iyiliğin kılıcını kuşanmış nur kardeşlerim!

Yazıya geleni, tutup elinden öyle getiriyorum... Şefkatle, merhametle ve sevgi dolu ‘bir’ iç konuşma ile usulca... Diyorum ki onlara ‘kalem’ bir baba gibidir... Çıkın rahimden artık... Rahmin dışında o sizi korur... Doğmak istemiyor yine de hiçbir ‘kelime’! Rahmin sessizliği ne güzel... Huzur içindesiniz orada... Ve birbirlerinden ‘emin’ olan harfler... Sükûna ermişler hepsi... Oysa dışarısı ne kadar güvensiz şimdi... Kargaşa içinde dünya... İnsanlar kâğıtların üzerine bile yazmıyorlar artık... Ateşten ekranlara yapıştırıyorlar kelimeleri... ‘Kelimeler’ yanıyor orada... Birbirleri ile konuşamadan harfler, diri diri yanıyorlar...

Ey ‘kalem’! Bir ağaç altında, onun kâğıtları üzerine yazmak varken, kelimeleri neden ateşe atıyorsun!

Ateşin dostlarından sonra ateşin kelimeleri de olabilir mi?

İnsan yazarak ‘nur’ olabilecekken, neden ‘ateş’ olmayı seçer!

Allah nurunu insan üzerinde ‘kalem’le mi tamamlayacaktır? Kalemin yazdıklarını ‘oku’yabilen herkes bir gün gelip ‘bir’ secde kardeşi olunca Allah’ın nuru o insanın kalbinde tamamlanacak mıdır?

Kalbin ışığı nurdur... Secde kardeşleri aslında nur kardeşleridir... Bu nur kardeşleri bir araya gelince işte Cenab-ı Allah’ın nuru tamamlanacaktır...

Ey nur kardeşleri! Alın elinize kâğıt ve kalemleri... Ve yazmaya başlayın... ‘Mehdi’nin sözleri’ni... Ve yazarken ‘oku’yun ‘kalb’inizin aynasından bu sözleri... Bu yazma ve ‘oku’ma bitince ‘iyiliğin kılıcı’ artık sizin sözlerinizle de kınından çıkacaktır...

Ey nur kardeşleri! Dünyanın her yanına yayılmış nur kardeşleri! Şimdi ilk işimiz dünyanın tüm ‘bilgi’lerini ‘bir’lemektir... Tevhid esaslı

bir birleme... Hayatın hikmetini bilebilmek için saf tutmak... Saflaşma ve o ışığın ‘bir’ kalemi olabilme halinin içine hep birlikte girebilmek...

Ey ihtiyaç! Şu an dünyanın ‘bir’ olmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı var...’Bir’ okumak ve yazmak... Araya şeytanı almadan hiç... Ondan gelecek tüm sızıntılara kapalı olabilmek için ‘bir’ olabilmeliyiz artık...

Ey ‘bir’ kardeşlerim! Hem nur hem de secde kardeşlerim... Alnımızdaki secde izleri ile tanıyacağız birbirimizi en önce... Sonra kalbin ‘söz’ birliği kurulacak aramızda... Ve yeni bir zaman başlayacak artık... Şeytanın hızından uzaklaşacağız... Dünya ilk halindeyken zaman hangi hızda akıyorsa yine o aynı hızda akacak artık... Bir Cennet hızı... Şeytanı çıkaracağız o zamanın dışına... İnsanı kurtaracağız şeytanın hızından! Maddenin karanlığından...

Ey ‘bir’ ihtiyaç sahibi kardeşlerim! Bulun birbirinizi artık... Nerede olursanız olun bulun birbirinizi... Sonra da bizi bulun...

‘Mehdi’nin sözleri ile buluşturun artık ‘iyiliğin kılıcı’nı!

Ey ihtiyaç! ‘Mehdi’nin sözleri’ne duyulan ihtiyaç...

Kalbinizin sesine iyice kulak verin, içine girdiğimiz şu ahir zamanda...

Her an duyabilirsiniz o sözleri... Her secde anında birlendiğiniz o ‘bir’ ‘kalb’le...

Şeytanın oyununu bozmak için secde kardeşliği!

Yazıya başlamak için yüzünü kıbleye dönmek, vakit namazını bitirip kalemi eline öyle almak şarttır!

Yaz o zaman işte! Hele namaz sonrası Kur'an-ı Kerim de okumuşsan ve 'kalem'i eline almışsan yaz, o 'bir' ruhu kaybetmeden yaz...

Ve yazıya başlamadan önce Esmaü'l Hüsna'ların hepsiyle kalbi kuşatmışsan, Eûzü Besmele ile 'kalem'e yol vermişsen, ağacın kâğıtları üzerine sana verilen o ruhun birliği içindeyken yaz işte... O ruhu incitmeden yaz...

Yazının kelimeleri ile sözün kelimeleri farklıdır... Sözün kelimeleri, bu dünya hayatında ölüdürler biraz... Yazının kelimeleri ise 'kalem'le can bulurlar... O 'bir' kalemle elbette... Ve 'yazı' bize Cennet'i yaklaştırır... Her an 'bir' kelime kadar yakın oluruz Cennet'e, Kur'an-ı Kerim 'oku'rken...

O zaman Kur'an-ı Kerim dışında başka 'bir' okuma yapmaya ihtiyaç var mıdır?

Kalbin 'oku'yup anlayamayacağı ve Kur'an'la 'bir'leyemeyeceği hiçbir söz, yazı, mana olamaz bu dünyada... Çünkü Kur'an'ın dışında başka 'bir' dünya yoktur... Ama Kur'an'ı anlayabilmek için 'kalb'in mühürlü olmaması gerekir... Kur'an da, bu dünya imtihanını verebilmiş o salih kullar da Cenab-ı Allah'ın koruması altındadırlar...

Zaman da, okuyan da, 'oku'nan da, varlık da 'bir'dir...

Ey ihtiyaç! İnsanın ihtiyacı da bu birliktir işte... Bu 'bir'liğin artık kurulabilmesidir... Kalbin birliğine en çok ihtiyaç duyacağımız o beklenen zamanın içine giriyoruz belki de... 'Mehdi'yi bilmek, hidayete ermek için önce kalbi birlemeliyiz... Hem kalbimizi kendi içinde, hem de kalbimizi diğer 'kalb'lerle birlemeliyiz bir an önce...

Zaman, varlık, söz birlenmeden ‘hakikat’i anlayamayız... Şeytan tüm zamanı, varlığı ve sözü parçalamak için bunca yıl çalışıp çabaladı... Ama bir kalbi yoktur onun! İşte şimdi ‘kalb’in birliği içindeki insan, şeytanın tüm oyunlarını bozacaktır...

Bunca zaman ‘kalb’in içinde saklanan ‘insan’ın artık kalbinden dışarı çıkacağı zaman yaklaşmaktadır...

Mağarada uyuyan o ‘insan’, kalbinden dışarı çıkacak ve şeytanın tüm oyunlarını bozacaktır...

Yaratılışın kelimelerine yer değiştirtmek için uğraşan şeytan, tüm dünya düzenini bozmak için elinden gelen her şeyi yaptı bugüne kadar... Yediklerimize içtiklerimize, şuuraltımıza, evlerimize, yatak odalarımıza, ceplerimize kadar girdi... Ateşten putlarla birlikte yaşar hale getirdi insanlığı... Günlük bilgilerin çoğunu elimizden aldı, kendi üzerinde depoladı... Ve sonra o sanal bilgiler üzerinden tehdit etti tüm dünyayı... Her yerde, her konuda ‘kaos’ çıkarmak onun son hedefi şimdi... ‘Kaos’u o yönetecek yine... Her an dünyanın gündemini değiştirecek... Medyum medya ona hizmet etmek için var nasıl olsa... Her sabah uyandığınızda yeni bir mesaj bombardımanı altında kalacaksınız... Herkes şaşkın, ürkek ve korku içinde debelenip duracak... Kişisel tarihinize bakmaktan yorulacaksınız... Bugüne kadar yaptığınız kötülüklerin ortaya çıkmasından korkarak, geleceğinizin nasıl şekillendiğini bile fark edemeyeceksiniz... Oysa geleceğinizi ‘şeytan’ şekillendirmeye çalışıyor... Size diyor ki geçmişinizde benimle çok yakınlaştınız, beni kullandığınızı sandınız, şimdi de ben sizi kullanmaya başlıyorum artık... Ve görünüyorum işte! Hepiniz bu dünya hayatında benim kölemsiniz! Çünkü benim size sağladığım imkânları kullanmaktan vazgeçemiyorsunuz... Sigaralar, kolalar, bağımlılık yapan haplar, cep telefonları, mikrodalga fırınlar, her mevsim iştahla yiyebileceğiniz plastik domatesler, çilekler, genetiği değiştirilmiş tüm organizmalar ve her an, her yerde, her ortamda seyretmekten vazgeçemediğiniz ateşten ekranlar...

Seyredin o zaman tutsak edildiğiniz o ateşten ekranların içinden şimdi beni... Size sağladığım o kolaylıklar içinden her an size göstereceğim kendimi...

Ey ihtiyaç! Kalbin birliğine duyulan ihtiyaç! Ey mağara sakinleri! Zaman bu zaman değil midir artık? Sizlerin de mağaralarınızdan dışarı çıkıp, şeytana görünme vaktiniz gelmedi mi?

Ey secde kardeşleri! Söyleyin, zaman bu zaman değil midir?

Kalbin ruhu size ne söylüyor?

Şeytan son oyununa hazırlıyor dünyayı!

‘Kelimeler’in yerlerini değiştirmeye çalışıyorlar... Diyorlar ki bu dünya bilgilerini biz vermiştik size, şimdi de değiştiriyoruz hepsini... Tüm söylediklerimiz yalandı, şimdi açıklıyoruz işte gerçekleri... İster inanın ister inanmayın... Diplomasiden genetik bilimine, yediklerimiz içtiklerimizden savaşlara, teknolojiden uzaylı organizmalara kadar bildiğinizi sandığınız her şey yanlıştı! İşte size yeni gerçekler!

Bu defa söyledikleri doğru bile olsa şeytanın, bu şeytan dostlarının, neden şimdi! Ve bu açıklamalarının, hepsi birlikte eş bir zamanın içinde, yeni organizmalar, diplomatik sırlar, uzaylılar, hepsi iç içe geçmiş bir şekilde neden şimdi açıklanıyor... Dünya üzerinde çıkarılmak istenilen ‘kaos’ hangi amaçlı! Kimse hiçbir ‘şey’i bilmiyor, bir tek şeytanın dostları mı biliyor? Herkes huzursuz... Çünkü her an şeytanla bir iletişim halindeydiniz! İşte imtihan! Hangi kötülükler üzerine kurmuştunuz hayatınızı! Ve hepsi birer birer açıklanırsa ne yapacaksınız şimdi!

Şeytan ‘hakikat’e hizmet eder gibi kendini gösterirse ne olacak! Ve hangi zamanın içinde ne gibi bir son beklentisi ile ‘hakikat’e hizmet eder gibi görünebilir o! İşte onun beklediği zaman, tek bir ‘hakiki’ müminin bile olmadığı zamandır!

Peki, içinde olduğumuz zaman böyle bir zaman mıdır? Daha değil elbette!

Şeytanın oyunları bitmez... Açıkladığını söylediği o hakikatlerin içine öyle bir ‘şey’ yerleştirir ki o saklı olanı, en içte, hepsinin içinde, ateşten bir put olarak, dünyadaki her ‘şey’i yeniden değiştirmek üzere, gizlice, sinsice oradan bize bakanı, hepimize kabul ettirmek için olabilir mi? Ve belki de gün gelir tüm bu gerçekleri bize onun açıkladığını öğrenebilir miyiz? Elbette, insanlığın sonunu getirmek amaçlı sanal bir gerçeklik olarak!

Şeytanın bu son oyununu kimler ortaya çıkarabilir? Bu sorunun cevabını vermek çok zor görünüyor bugün... Çünkü dünyadaki tüm yapılanmaların içine kendi dostlarını yerleştirmiştir şeytan! Ateşin dostlarını!

İşte hepimizin imtihana tabi tutulacağımız yer burasıdır... Bugüne kadar şeytanın, o tek bir hakikati örtme çabalarına karşılık biz ne kadar mücadele verebildik... Ve o mücadele sırasında ‘kalb’imizi ne kadar ‘temiz’ tutabildik...

İşte o ‘kalb’ler, hep birlikte ‘Mehdi’nin tek kalbinin içinde atarlar!

Ve ‘Mehdi’nin sözleridir onlar! Tek ‘bir’ ‘iyiliğin kılıcı’ olarak!

Şeytana dünyayı dar edecektir bu ‘temiz’ sözler!

‘Cennet sözleri’!

Şeytanı dünyada durdurabilecek sözler, Cennet’te Hz. Âdem’in kalbine emanet edilen bu sözlerdir...

Ama o sözleri bu dünya hayatının hızı içinde kaybetmemiş, kendini şeytandan gizleyebilmiş, onun ateşten teknolojisinin dışında yaşamayı başarabilmiş bu hidayet sahibi kullar nerede?

Nerede onlar sahi! O secde kardeşleri, şimdi neredeler Ey ‘Mehdi’!

Elbette her şeyin en doğrusunu Cenab-ı Allah bilir...

Ve bizler de O’nun şeytandan koruyacağı o salih kullarının arasında oluruz inşaAllah...

‘Bir’ hakikat bilgisi olarak ‘Mehdi’nin sözleri’!

Ağaçların dile gelmesi için ‘bir’ yazı... Tüm ormanların ‘bir’ olması... Her çeşit ağaç var içinde ormanların... Ama hepsi ‘bir’... ‘Bir’ dilde konuşuyorlar aralarında... Hepimiz biriz diyorlar ‘bir’‘bir’lerine... ‘Bir’ hakikat bilgisi olarak ‘bir’‘iz’ biz!

Bir iz bırakmak için kendimizden bu dünyaya ‘kâğıt’ var... ‘Yazı’ var... Sonra onların üzerindeki ‘bir’ izi için insanın, ‘kalem’ var...

‘Kalem’ ‘kâğıt’ ve ‘yazı’... Üçü de ‘insan’ için işte... Şeytan ne yaparsa yapsın ayrılmaz onlar ‘bir’‘bir’lerinden... Tüm ormanların ‘bir’ olması gibi... ‘Bir’ dili tüm konuşmaların...

Ve şeytan!

Ağaçlara, ormana, kâğıda, kaleme, yazıya düşman!

İnsanın düşmanı... ‘Bir’liği bozucu bir ‘şey’! İki ‘şey’! Üç ‘şey’!

Kâğıtların, ağaçların, kalemin, yazının birliğini bozan, yıkan, yakan ateş... Dünya ekranındaki Cennet görüntüsünün arkasına gizlenmiş ‘ateş’! Tüm ekranların içindeki ateşten put!

İnsanların ellerinden hiç düşmeyen bu ateşten putların geçici sahibi! Çocukların masumiyetine tecavüz eden deccal... Fitne yayıcı illüzyonist... Spiritüalist büyücü... Zehir, sihir ve zemberek... Kendini geçici olan her ‘şey’in gerçek sahibi sanan putperest yalancı... ‘Bir’ insan muhalifi... Bu dünyanın düşmanı...

Ey kifayetsiz iblis! Cenab-ı Allah’ın bize, ‘kalb’imize verdiği emaneti sen görememişsen, ‘biz’ ne yapalım! ‘Bir’ halife ‘insan’...

Senin düşmanın olmayan, efendin ‘insan’... Aslında kendini bilebilen her ‘insan’ senin efendindir... Hz. Süleyman gibi... Ve o zaman sen

onun verdiği her görevi yerine getirmek zorunda hissedersin kendini... ‘Bir’ emir kulu olursun onun...

Şeytan! Sen ‘bir’ olabilen her ‘insan’ın emir kulusun... O ne derse yapmak zorundasın...

Takvaya sarılmış her insan senin efendindir... Sonsuz ‘bir’ iyilik söndürebilir ancak senin ateşini...

İşte ‘iyiliğin kılıcı’ ve ‘Mehdi’nin sözleri’!

Ağaçlar, kâğıt, kalem ve ‘insan’ yeniden ‘bir’ olunca, ‘Mehdi’ o anın içinden görünecektir hepimize... Ama onu kalbinde görebilecek olan ‘insan’ların sayısı bugün oldukça az görünüyor...

‘Kalem’ yazıyor ama onun Cennet ormanlarının içinden ‘bir’ kâğıt üzerine yazdıklarını ‘oku’yabilecek ‘insan’ların ‘kalb’ birliği bir türlü kurulamıyor...

Ve şeytan her gün biraz daha azıyor!

Secde kardeşlerinin sırrı da işte tam burada!

Şeytanın kendini en güçlü hissettiği o anın içinde, ‘bir’ anda görünecekler hepsi...

Ve hepsinin ilk sözleri ‘iyiliğin kılıcı’ olacak!

İşte ‘bir’ hakikat bilgisi olarak ‘Mehdi’nin sözleri’!

Tek ‘bir’ yağmur damlası bile yeterli aslında!

Söze gelemedi hakikat! ‘Bir’ söz olamadı ki bir ‘oku’yucu bulamadık! ‘An’layamadık, anlatamadık belki de... Sonuçta ‘söz’ü de kaybettik, kendimizi de!

Gün gelir ‘bir’ bulan olur belki de bizi! Ağaçları, kuşları, gökyüzünde uçan kelimeleri bilen biri bulur bizi... Ve ‘an’lar o an! Bizi anlar...

O tek ‘bir’ anın içinde toplanırız işte! Bizi bilenler, bilmeyenler, herkes... Ve topluca dua etmek için ellerimizi gökyüzüne doğru açarız... Bir yağmur damlası düşer avuçlarımıza yavaşça... Sihirli bir dokunuştur bu ruhumuza... Yüzümüz bulutlara kadar yükselir, görünmez olur... Göremeyiz yüzümüzü artık... Biz yeryüzünde kalırız! Vücudumuzun aşağılarında... Gökyüzünden uzakta... Bir hayat boyu avuçlarımıza düşen o yağmur tanesiyle yetiniriz...

Gökyüzünde yol alır yüzümüz, bakışımız... O ‘bir’ bakışımız... Eğer biz aşağıda ‘temiz’ bir kulsak o bakış yine geri döner bize... Yok eğer takva sahibi bir kul değilsek, gökyüzü yeryüzünden kopar artık... Vücut parçalanır... Biz vücuttan daha aşağılara düşeriz... Yeraltına, ateşe, şeytanın kucağına...

Her ‘insan’ avucuna düşen o yağmur damlasının kıymetini bilmelidir... Çünkü o tek bir yağmur damlası bile onu yukarılara, gökyüzüne, Cennet’e çağırabilir...

Bu dünya Cenab-ı Allah’ın ‘insan’a lütfettiği gizli ‘bir’ hazinedir... Kim bu hazineyi bilmek isterse gökyüzünden avucuna damlayan o tek bir yağmur damlasını bile kalbinde hissetmelidir...

Bu dünya hayatı, Cenab-ı Allah’ın sonsuz lütuflarıyla doludur... O tek bir yağmur damlası bile ‘insan’a sunulan o sonsuz lütuflardan sadece biridir... Ve insanlar bugün o sonsuz lütufların hepsine gözlerini kapatmışlardır... Şeytanın ateşi onları kör etmiştir... İnsanlık bugün

kör olmuştur... Aynı şeytan gibi... Çünkü şeytan da kör olduğu için, Cenab-ı Allah'ın halifesi 'insan'ı görememiş ve ona secde etmemiştir...

Şeytan kördür!

Aslında her 'insan'ın gökyüzünde dolaşan bakışı Cennet'e doğru yol almaktadır...

Ama acı olan 'şey', şeytan 'insan'ı bu ilahî bakışından koparmış, yerçekimine, yeraltına mahkûm etmiştir...

Ve insanları kendi 'hakikat'lerine kör etmiştir...

Ey 'insan'! Hâlâ hakikatli 'insan'! Eğer inanırsan, 'oku'yabilirsen, avuçlarında hissettiğin o tek bir yağmur damlası bile seni Cennet'e götürmeye kâfidir...

Cennet’te ‘bir’ rüya!

Yazıya gelmeyen! Ağaçları bilen ama yazıya gelmeyen... Dağları, kuşları, çocukları ve bu yoksun çocukların hayallerini bilen ama yazıya gelmeyen... Kâğıt ve kalemi seven ama yazıya gelmeyen... Ve kelimeleri ve harfleri ve ‘insan’ı seven ama ‘yazı’ya gelmeyen...

Tüm yaratılışı yazan ama bu kâğıt üzerinde yazıya gelmeyen...

Her an bizimle iç içe olan ama yazıya gelmeyen...

Sadece masum bir çocuğun Cenab-ı Allah’a duasında ifade bulan...

Ey hakikat! Yazıya gelmeyen hakikat! Seni her daim ifade edebilmek için yola çıktık biz...

Ve tüm günahlardan Allah’a sığındık... Melekelerimizin hepsiyle takvaya sarıldık... Hep yoksun ve mazlum kalmaya çabaladık ‘bir’ çocuk gibi... Bu kısacık dünya hayatında gözümüzü her ‘şey’den sakındık... Ve secdelerde seni bekledik gözyaşları içinde... Ey hakikat! Ey! Ey!

‘Bir’ olmak için seninle tüm hayatımızı zikirle geçirdik... Her an hayırlı bir iş ve oluştan bir diğerine koştuk... Ve bugünlere geldik...

Şimdi bir ilk yaşanacak işte!

‘Hidayet’e eren kim varsa ‘bir’‘bir’ini bilecek...

Ve ‘hakikat’ dile gelecek!

Şimdi!

Ama o ‘şimdi’ bu zamanın içinde yaşanmayacak!

Secdelerde geçen ‘bir’ zamanın içinde yaşanacak!

‘Bir’ zaman işte!

Tek bir zaman!

Kâğıdın ve kalemin olmadığı ‘bir’ zaman...

Bir Cennet ânı!

O ilk sözler duyulacak yine...

‘Ben sizin Rabbiniz değil miyim?’

Ve o ilk söz!

‘İnsan’ın Rabbine verdiği...

‘Evet, biz seni Rabbimiz bildik.’

Ey hakikat! Secdelerde o an yeniden yaşanacak işte!

O ilk an!

Ve hâlâ ‘insan’ olanın Rabbine verdiği o ilk söz!

Yeniden Cennet’e döneceğimizin sözü...

Yeni ‘bir’ dünya için!

Artık ‘bir’‘bir’ini bilenlerin dünyası...

‘Bir’ dünya!

Belki de Cennet’te ‘bir’ rüya!

‘Hidayet’e eren ‘bir’ ‘kalb’ler!

Okuduğunu anlamayan bir sürü insan var... Harflerin ve kelimelerin hayatını bilmeyen... Ve ağaçları ve kâğıtları ve ‘kalem’i... İnsanın ‘oku’yup yazan bir kalem olduğunu bilmeyen bir sürü insan... Kâinatı ‘oku’mayı bilmeyen bir insan, yazdığımız ‘yazı’yı nasıl okuyabilecek...

‘Yazı’nın olabilmesi için ‘kalem’in kâinatı okuyabilmesi şarttır... Yoksa o kalem yazamaz! Yazsa bile ne yazdığını bilemez... O kalem kullanılabilir ama! Şeytan tarafından kullanılabilir... Ve sonunda onun kalemi olur... Edebiyat şaheseri bir eser ve imza şeytan...

Edebiyat tarihi, resim, mimarlık, müzik ve sinema tarihi hep onun şaheserleri ile doludur... Şeytan çok hünerlidir... Sizi kendine hayran bırakmaya bayılır...

Ve sonra hayatınızı elinizden alır! Sizi kendine ‘köle’ yapar... Bir teknolojik köle! Artık hayatınızın her anında şeytanla birlikte yaşarsınız... Ve kim olduğunuzu unutur, şeytanlaşırsınız... Siz hiç fark etmeden olur tüm bunlar... Ve bir gün aynaya baktığınızda, kendinizi görmez, şeytanı görürsünüz...

Sizin için bitmiştir artık yeryüzü hayatı... Bundan sonra yeraltında yaşamaya başlarsınız... Karanlıkta ve dumansız ateşin içinde...

Ey insan! Ey! Ey! Neleri terk ettiğinin farkında mısın? Yeryüzünü, Hz. Âdem’in yurdunu... Dağları, ırmakları, meyve ağaçlarını, o bereketli toprakları ve bir Cennet hayalini...

Gel, şeytana hizmet etme, ey insan! Bir daha düşün... İradeni kendi eline al... Teknolojinin seni köleleştirmesine izin verme... Kendin karar ver ne yiyeceğine, ne giyeceğine, ne düşüneceğine... Bir an önce o ateşten ekranların başında sabahlayan bu teknoloji bağımlısı sürüden ayrıl... ‘Temiz’ fıtratını kirletme! Duayı unutma... Şükür Allah’ım, şükür sana... Her an ne olur bizimle ol... Bizi, şeytanın ellerine bırakma...

Ve o gün geldi işte! Kim melek, kim şeytan artık anlaşılacak... Biz anlayacağız bunu... Gözlerinden tanıyacağız şeytanı! O tekleşen gözünden senin! Alev alev yanan gözünden!

Ve yanmaya başlayacak artık dünya... Ama bunu secde kardeşleri dışında kimse görmeyecek... Alevler içinde bir dünya ve hiç kimse fark etmiyor yandığını!

Ne zaman ki ‘bir’ ‘hidayet’ inecek ‘insan’ların kalbine, o an işte, kim melek, kim şeytan, kim insan anlaşılacak...

Sanıyorlar ki insanın kalbinde ‘bir’ emanet yoktur... İnsan o ‘kalb’e emanet edilmemiştir... Ve ‘kalb’in sahibi bir gün gelecek o emanetini geri almayacaktır... Ve şeytan, insanın kalbindeki emaneti görünce, o ahir zamanda, emanetin sahibine secde etmeyecektir...

Şeytana uyan insanın kaçacağı hiçbir yer yoktur... Oysa şeytan, Allah’ın birliğine inanır ve O’na secde eder... Kısacık bu dünya hayatında Allah’a secde etmeyen insanların hali şimdi ne olacaktır...

İşte o ahir zamanın içindeyiz belki de artık...

Herkes bir düşünsün... Son bir defa düşünsün! Çünkü kalbine ‘hidayet’ inen secde kardeşlerinin sayısı her gün daha artmaya başlamış...

O zamanın geldiğine işaret eden başka gelişmeler de oluyor... Ve tül kadar hassas ‘kalb’ler hissediyor tüm bu gelişmeleri... Ve secdeden kalkmıyor hiçbirinin başları... Gözyaşları içinde bekliyorlar, ‘kalb’lerinin ‘bir’ ‘hidayet’e ermesini...

İnanmadan ‘oku’yamazsın!

Bizim yazdığımızı sandığımız yazının içinde kendini yazan bir başka yazı daha var mı? Tüm metinler bir de böyle okunabilir mi? Anlamını bilmediğimiz onca söz! Bizimle ilişki kurmaya çalışan bir ‘kalem’!

‘Kalem’e yemin ediyorum işte bu yüzden... O kaleme yemin olsun! Ve bize yazdırdıklarına iç içe ikili manalarla...

Ey iç içe duran iki ‘kalb’! Birbirine bu kadar yakınken nasıl oluyor da araya şeytanı alıyorsun bazen...

Şeytan parazit yapıyor işte! ‘Yazı’yı bile okutmuyor insana! Bâtın ve zahir... İnsanların bir kısmı sadece zahir olanı görüyor... Çok azı ise sadece bâtın olanı... Nasıl anlaşacaklar şimdi onlar! İç ve dış! Tamamı ‘bir’ olanlar! Hakikati birleyenler! Ey kalbim ey! O kutsal emanetin biricik evi... Bu dünyadaki sığınağım benim... Anayurdu ruhumun... Cennet iklimim... Ve hürriyetim... Aslolan hakikat!

Ey günlük hayatın içinde yer alan şeytan! Teknolojik ejderha! Kalbi de kuşattın mı sen? ‘Kalem’i, kalbin kalemini! Ve o kalemin yazdığı her sözü!

İşte onun için bizim her yazdığımız yazının içinde ‘bir’ yazı daha var! O yazıyı ‘oku’yabilmek içinse ‘bir’ ‘kalb’ gerekli! Kalbin birliği!

Ey kalbim! Artık ruhsuz kalmış bu dünyada anlaşılmak çabası boşuna! Sus artık! Sus!

‘Bir’ anlayan var zaten yazdıklarını! O da sensin! Senin içindeki kalbin! Kalbin zatı!

Rabbine kavuşmak aşkı ile yaz her yazdığını... Kamil ol, ‘kalem’ ol sen yeter! O senin yazdıklarının içinden seslenecektir sana nasıl olsa... O zavallı, çaresiz, fakir kalbinin içinden ‘bir’ ses! Yaz! Kalem ol, yaz! Kalbin kalemi hiç durur mu? Ancak o ‘kalb’ durunca ‘kalem’ susar!

Ey ihtiyaç! Batın olan, hiç görünmeyen ihtiyaç! Yalnızca bizim yazılarımızın içinden, bize görünen ihtiyaç! Aynaya bakar gibi yazılarımıza baktık ve seni gördük işte!

‘Oku’duk sonra! Ve kim olduğumuzu anladık... Sustuk...

Tekrardan yazmaya başladık sonra! Artık kim olduğumuzu bilerek yazdık!

İç içe ikili anlamlarla ‘bir’ ‘bir’ her şeyi açıkladık sana...

Kim ‘oku’yabiliyorsa elbette ona...

Hâlâ kalbin içinde kalabilmeyi başarmış her kimse bu dünya hayatında!

Yoksa iç ve dış düşüncesi hiç fark etmiyor artık inan bana!

İnan ne olur!

İnan ve ‘oku’maya öyle başla...

Şimdi!

Varlık, yokluk ve daha öncesi!

Cennet'in kapısında bekliyor... Ağaçlar sarmış çevresini... Kımıldayamıyor elleri... Kapı kapalı... Elleri kitlenmiş... Öylece duruyor orada... Bir gün, bir sene, on sene... Öylece duruyor işte!

Yıllarca süren 'bir' bekleme... Hiçbir söz çıkmadan ağzından... Ve kıyam halinde!

Hepimiz öylece bekliyoruz... Dünya sahnesinden göçmüş milyarlarca insan... Cennet'in kapısında... Hiçbir söz çıkmadan ağızlarımızdan...

Çok gerilerden ise insan inlemeleri duyuluyor... Yaralı hayvanlar gibi hepsi... Bir leş kokusu var adeta inlemelerinin içinde...

Arkaya bakmamalıyım diyorum... Cennet'in latif kokusu yayılmış çünkü yüzüme... Birazdan diyor içimdeki ses, birazdan açılacak Cennet'in kapıları sana...

Daha çocukken bile, bu dünya hayatında, kendimi hep Cennet'in kapıları önünde düşledim... O latif kokuyu yüzümde hissettim... Ve hiç bakmadım arkama... Şeytanı görmek ve bilmek istemedim... Bir çocuk kadar cesur oldum hep onun önünde... Çünkü o arkada olan, bense önde olandım... Bu yüzden şeytanın adımlarını hiç izlemedim... Ama onun beni izlediğini hissettim... O leş kokusundan uzak durmaya çalıştım... Cennet kokusu her yanımı sardı o zaman... Ben kendimi hep, Peygamberimin en yakınında hissettim... Ve ondan uzaklaşmamak için her 'şey'i hayatımdan çıkardım... Cennet'e her an daha yaklaştım... Zamanla anladım ki Cennet'i görebilmek için eşyanın karanlığından kurtulmalıydım...

Ve sustum... Sözün yerini 'yazı' aldı artık... 'Kalem' oldum! Ve yazarak 'oku'maya başladım kâinatı! Ben okudukça, o da açıldı bana! 'Kalb'ini açtı!

Şimdi tek 'bir' an var artık... O anın içindeyiz hepimiz... Ve 'kalem' yazmazsa hiçbir şeyi bilemiyoruz... O anın içindeki her 'şey' ne çok

oyalamış bizi... ‘Kalem’in yazdıkları ile bitecek bir gün bu yolculuk da... Eşyanın hakikatini bilince, Cennet görünecek bize! ‘Yazı’ da bitecek o zaman... ‘Kalem’ bizden geri alınacak... ‘Oku’maya bile gerek olmayacak Cennet’te...

‘Bir’e bir, ‘bir’ hayat bu!

Cennet’in de ötesi!

Yokluğun bile daha var olmadığı ‘bir’ an!

Öncesiz ve sonrasız...

Şimdisi ‘hiç’ olan!

‘Bir’e ‘bir’, bir yokluk!

Ve yokluktan da ötesi...

Öncesiz ve sonrasız ‘bir’ hâl!

Cennet’in ötesi!

Tek bir hâl!

Tekbir...

(Son söz de ilk söz de ‘bir’dir!

Ey aşk!

Son sözüm de ilk sözüm de ‘bir’dir! Aynıdır, aynadır ve sır dolu ‘bir’ dünya halidir!

Ey aşk!

Ey en sevdiğim!

Bu kitap biter böyle!

Kitabın son sözü olmaz aslında... Her kitap hayata yeni ‘bir’ başlangıç için yazılır... Zamanın sonu da gelse bu dünya bitebilir ama ‘insan’ devam eder!

‘Bir’ Cennet sözüdür bu kitap! ‘Bir’ Cennet hali içinde yazılmıştır, yazılmaktadır ve belki de hep yazılacaktır... ‘Yazı’ da devam eder, ‘hayat’ da! Ruhumuz bizi terk etmez ‘hiç’! Biz vücudumuzu terk ederiz! Ve ‘bir’ ruh olarak Cennet’te uyanırız!

‘Kitap’ biter ama ‘yazı’ kalır! ‘Bir’ alın yazısı olarak hep devam eder!

Zamanın sonu, vücudun da sonunu getirir! İnsan o zaman tek ‘bir’ ruh olduğunu anlar... İyice anlar! Ve bu dünyaya ‘iyi’ bir kul olarak veda eder...

Kitabın sonunu ’iyi’ bir kul olarak getirebilmişsek ne mutlu bize! İşte secdenin sırrı burada! Hayatın sırrı! ‘Bir’ ‘hayati sır’ olarak!

İlk ve son sözün ‘kalb birliği’ içinde...

Ey Aşk!

Ey en sevdiğim!

Tek ‘bir’ sözün, belki de bu dünya hali içindeki en son ‘kalem’i olarak yazıyorum işte! ‘O saklı kelime benim’!

Ve tüm secde kardeşlerimin!

Ey Aşk!

Aşkın son ‘bir’ sözü olur mu ‘hiç’?’Aşk’ hiç bitebilir mi?

Sonsuza kadar sürer aşk!

Biten bir aşk, hiç aşk olur mu?

Tek ‘bir’ aşk vardır kâinatta ve başka da hiçbir ‘şey’ yoktur!

Aşkın tek ‘bir’ yüzü vardır! O da ‘insan’dır!

Ey Aşk!

Aşksız yaşanır mı hiç?

Aşksız kalan her insan ölüdür!

İnsanın bu dünyada hayat bulabilmesi için bir an önce aşkına kavuşması gerekir...

Ve her insanın gerçek aşkı kendi kalbinde saklıdır!

Bismillâhirrahmânirrahîm

“Ey sükûna kavuşmuş benlik!
Dön Rabbine, razı etmiş ve razı edilmiş olarak!
Gir kullarımın arasına!
Gir cennetime!”

Fecr 27-30